



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 13/2014
Дана: 24.04.2019. године
Београд
Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Владимира Дуруза, као председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Вере Вукотић, као чланова већа, са записничарем Наташом Арсић, у кривичном поступку против оптуженог Милана Драгишића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1К3 СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО.бр.7/14 од 10.10.2014. године измењеној дана 12.04.2019. године, након одржаног главног и јавног претреса, у присуству заступника Тужилаштва за ратне злочине Миољуба Виторовића, оптуженог Милана Драгишића и његовог браниоца адвоката Томислава Вишњића, једногласно је дана 17.04.2019. године донео, а дана 24.04.2019. године **јавно објавио следсћу**

ПРЕСУДУ

оптужени **МИЛАН ДРАГИШИЋ**, зв. „Буроња“, [REDACTED]

КРИВ ЈЕ

што је:

кршећи правила међународног права садржана у члану 3 став 1 тачка 1 под а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, члану 13 став 2 у вези са чланом 4 став 2 а) Допунског протокола уз наведену конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08. јуна 1977. године, (Протокол II), за време оружаног сукоба који се у времену од прве половине априла 1992. године па најкасније до краја 1995. године, одвијао на простору Босне и Херцеговине, између организованих оружаних снага Војске Републике Српске, с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, с друге стране, као

припадник Војске Републике Српске, ВП 7463 Петровац, у другој половини месеца септембра 1992. године, у Босанском Петровцу, у стању битно смањене урачуњивости, лишио живота једног цивила и покушао лиштити живота два цивила, сви Бошњачке народности, тако што је:

а) дана 20.09.1992. године, у поподневним сатима у улици ЈНА, насеље Гај, у Босанском Петровцу, након што је довежено тело његовог брата Драгишић Драгана, зв. „Дадо“ у Босански Петровац који је погинуо на ратишту код Бихаћа, оптужени Драгишић Милан зв. „Буроња“, наоружан аутоматском пушком у војној униформи, видевши на путу испред своје куће првог комшију Каваз Асима, обратио се истом речима „јебем ти Турску мајку, јебем ти муслиманску мајку, убит ћу вас свију“ да би потом у намери да га лиши живота из аутоматске пушке испалио више метака у Каваз Асима, којом приликом је Каваз Асим задобио повреде и то вишеструке преломе VII и VIII левог ребра у њиховом предњем делу, вишеструки прелом десне рамене кости у њеном средњем делу те је услед искрвављења из прострелине леве половине грудног коша и левог плућног крила и из раскиданих крвних судова око вишеструко преломљене десне рамене кости преминуо на лицу места;

б) истог дана, 20.09.1992. године на истом месту у улици ЈНА, насеље Гај, у Босанском Петровцу, након што је лишио живота Каваз Асима, угледавши у близини његовог сина Каваз Мухамеда, који је дошао до свог оца који је погођен лежао на путу, оптужени Драгишић Милан зв. „Буроња“ кренуо је према њему, да би се Мухамед окренуо и побегао, којом приликом је, у намери да га лиши живота осумњичени испалио више метака из аутоматске пушке у правцу Каваз Мухамеда, наневши му том приликом вишеструке повреде у пределу леве руке, леве ноге и леве стране трбуха са повредама трбушних органа, да би тако рањен ~~спас нашао~~ бежећи кроз своје двориште;

ц) истовремено, након што је лишио живота Каваз Асима и покушао лиштити живота његовог сина Каваз Мухамеда, оптужени Милан Драгишић звани „Буроња“, наоружан аутоматском пушком и у униформи, кренуо је низ улицу ЈНА, кроз насеље Гај у правцу центра Босанског Петровца, где је пролазећи поред кућа Половина Славка и Радак Душана уочио Лемеш Амира који се провлачио кроз ограду која је делила двориште наведених лица, те у намери да истог лиши живота у правцу истог испалио више метака из аутоматске пушке, којом приликом је Лемеш Амир успео неповређен да побегне;

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије.

Па га суд на основу напред наведеног законског прописа те одредби члана 5,33,38,41,42,43 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 4 (ЧЕТИРИ) ГОДИНЕ

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећена Хусић Мерзула се ради остварења имовинскоправног захтева упућују на парницу.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП оптужени Драгишић Милан ослобађа се дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.7/14 од 10.10.2014. године, измењеном 12.04.2019. године оптуженом Милану Драгишићу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

Суд је у доказном поступку саслушао оптуженог Милана Драгишића, као сведоке испитао Каваз Мухамеда, Велага Мирка, Башић Едина, Срдић Бранка, Лемеш Амира, Драгић Драгана, Драгић Бошка, Балић Ибрахима, Кнежевић Жељка, Клепић Стеву, Радошевић Милорада, Тубић Жељка, Карановић Душка, Митић Срђана, Драгишић Милорада, Драгишић Јелу, Драгишић Ненада, Драгишић Бранкицу, Латиновић Дрену, Капелан Душана. У доказном поступку испитани су и судски вештаци Бранимир Александрић, Бранко Мандић и Ана Најман.

У доказном поступку суд је складу са одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и члана 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију сведоке Башић Фадилу, Хујић Васву, Куртовић Федхију, Гутлић Субхију, Роквић Предрага и Семиру Мешаић Пашалић, испитао путем видео конференцијске везе, а након што је добио обавештење да су ови сведоци из здравствених разлога, због старости али и због немања материјалних средстава спречени да дођу на главни претрес и свој исказ дају непосредно на главном претресу. Видео конференцијска веза је успостављена са Кантоналним судом у Бихаћу, а пре испитивања сведока од стране судије Кантоналног суда у Бихаћу, утврђен је и потврђен идентитет сведока. У складу са неведеним одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и Другог додатног протокола уз ову конвенцију путем видео конференцијске везе као сведок испитана је и Хусић Мерзула а имајући у виду да сведок живи на територији Швајцарске. Видео конференцијска веза је успостављена са Јавним тужилаштвом у Берну, Швајцарска, а пре испитивања сведока од стране јавног тужиоца у Берну, утврђен је и потврђен идентитет сведока.

У доказном поступку извршено је суочење између сведока Лемеш Асмира и оптуженог Милана Драгишића.

Овом суду су достављени записници о испитивању сведока пред истражним судијом Кантоналног суда у Бихаћу, овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац и Полицијске станице Дервента и Кантоналним тужилаштвом Унско санског кантона Бихаћ, а који сведоци су потом дали свој исказ на главном претресу. Њихови искази дати пред истражним судијом Кантоналног суда у Бихаћу, овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац и Полицијске станице Дервента и Кантоналним тужилаштвом Унско санског кантона Бихаћ, су им предочавани током поступка, па је ове изјаве суд третирао као саставни део исказа сведока, који су предмет оцене од стране овога већа, а о чему ће касније бити речи.

Суд је у доказном поступку на основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП извршио увид и прочитао исказ сведока Бањац Луке дат ОКП Прве Полицијске Управе, ПС Босански Петровац број 05-1/04-5-457/12 од 21.03.2012. године, а који сведок је током поступка преминуо; Зајкић Исмета дат пред Кантоналним судом у Бихаћу 18.04.2001. године (број записника Ки 31/97-РЗ) који сведок је према изводу из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине општине Бихаћ број 07/1-13-3-6085/12 од 31.10.2012. године преминуо 17.09.2001. године; Феризовић Рамизе дат пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 25.04.2001. године (број записника Ки 31/97-РЗ) који сведок је према изводу из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине општине Босански Петровац број 02-13-3-280/11 од 08.12.2011. године преминуо 31.01.2011. године; Хујић Ћиме дат пред Кантоналним судом у Бихаћу 25.04.2001. године (бр. записника Ки31/97-РЗ) који сведок је према изводу из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине општине Бихаћ број 07/1-13-3-5569 од 12.12.2011. године преминуо 07.03.2011. године; Алагић Муја дат пред Кантоналним судом у Бихаћу 18.04.2001. године (број записника Ки 31/97-РЗ) који сведок је према изводу из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине општине Босански Петровац број 02-13-3-281/11 од 08.12.2011. године преминуо 05.12.2001. године. Такође у доказном поступку на основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП прочитани су и искази сведока и то Каваз Ћамке дат пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 16.05.2002. године (број записника Ки.бр.31/97), а све имајући у виду лекарско уверење лекара опште медицине од 06.12.2016. године, одговор Јавног тужилаштва Швајцарске конфедерације Федералног јавног тужилаштва од 14.09.2017. године са лекарским уверењем за Каваз Ћамку лекара опште медицине од 12.09.2017. године и одговор Јавног тужилаштва Швајцарске конфедерације Федералног јавног тужилаштва од 31.10.2017. године и 10.11.2017. године са лекарским уверењем за Каваз Ћамку лекара опште медицине од 03.11.2017. године из којих произилази да Каваз Ћамка због лошег здравственог стања није у могућности да свој исказ да пред судом; Кеџман Анке дат овлашћеним службеним лицима ОКП Прве Полицијске Управе, ПС Босански Петровац 01.02.2012. године (број записника 05-1/04-5-162/12) а све имајући у виду допис Кеџман Жељка (сина сведока Кеџман Анке) као и садржину имејл-а Службе за помоћ и подршку сведоцима Кантоналног суда у Бихаћу од 06.04.2016. године из којих произилази да Кеџман Анка није у могућности да се одазове на позив суда због болести и лошег здравственог стања; Хујић Јелке дат овлашћеним службеним лицима ОКП Прве Полицијске Управе, ПС Босански Петровац дана 24.01.2012. године (број записника 05-1/04-5-109/12) а све имајући у виду

извештај службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Посебних одељења Вишег суда у Београду Службено С.број 33/16 од 10.05.2016. године из ког произилази да Хујић Јелка није у могућности да се одазове на позив суда због старости и лошег здравственог стања при чему према наводима ћерке сведока именована пати од деменције; Хоџић Омера дат Кантоналном тужилаштву Унско Санског кантона Бихаћ дана 19.07.2012. године (број записника Т01 0 КТРЗ 0003721 96) а све имајући у виду да из садржине имејл-ова Службе за помоћ и подршку сведоцима Кантоналног суда у Бихаћу од 06.04.2016. године и 10.05.2016. године произилази да нису били у могућности да уруче позив сведоку Хоџић Омери јер је одсељен са адресе.

У доказном поступку извршен је увид и у писане доказе и то решење Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 25/97 од 14.04.1997. године којим се наређује ексхумација масовних гробница, те појединачних гробница на подручју Општине Босански Петровац и судско медицинско вештачење обдукцијом лешева; записник о ексхумацији и увиђају масовних и појединачних гробница на подручју општине Босански Петровац, Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 25/97 од 14.04.1997. године; записник о извршеној идентификацији и обдукцији лешева из масовних и појединачних гробница на подручју општине Босански Петровац, Кантоналног суда у Бихаћу бр. Кри 25/97 од 18.04.1997. године; фотодокументацију- предмет: ексхумација, обдукција и идентификација 7 тела убијених цивила-бошњака, гробље Дидовићи 1, општина Босански Петровац, Унско санског кантона, Министарства полиције ЦСБ Бихаћ број 15/97 од 14.04.1997. године са цртежом лица места; фотодокументацију- предмет: ексхумације остатака тела Терзић Сафета, насеље Гај, општина Босански Петровац, Унско сански кантон, Министарства полиције Бихаћ број 20/97 од 15.04.1997. године са цртежом лица места; обдукциони записник Службе за патологију Кантоналне болнице Бихаћ-обдуцент Меших-Пашалић Семира за Каваз Асима од 18.04.1997. године (27.05.1997. године); обдукциони записник, Службе за патологију Кантоналне болнице Бихаћ -обдуцент Меших-Пашалић Семира за Зајкић Елдина од 19.04.1997. године (28.05.1997. године); потврду за Каваз Мухамеда Босанско крајишке бригаде број 01-83/92 од 29.09.1992. године; записник о реексхумацији, обдукцији и идентификацији тела која су била покопана у појединачним гробницама, а који су у поступку размене у ратним сукобима сахрањени 1992. године као жртве рата на локалитету „Хумци“, општина Бихаћ, Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 27/03 од 18.12.2003. године; фотодокументацију реексхумације 21.НН тела бораца АБиХ, градско гробље „Хумци 1“ општина Бихаћ, КМУП Бихаћ број 29/03 од 22.-23.05.2003. године; цртеж лица места реексхумације 21 НН тела бораца АБиХ, градско гробље „Хумци 1“, општина Бихаћ, КМУП Бихаћ број 29/03 од 22.-23.05.2003. године; записник о обдукцији достављен Кантоналном тужилаштву у Бихаћу број Т01 0 КТРЗ 0003721 96 Кри 27/03 Хумци 1 тело број 7 од 03.08.2003. године и 01.11.2012. године; DNA Report- DNK Izveštaj за Терзић (Бајро) Сафета протокол број ИЦМП 2857/03 од 11.12.2003. године и 12.12.2003. године; акт Треће ПУ Сански мост број 05-1/08-1-28-218/10 од 07.10.2010. године; извод из матичне књиге умрлих за Каваз Асима општине Босански Петровац од 14.12.2011. године; извод из матичне књиге умрлих за Терзић Сафета општине Босански Петровац од 14.12.2011. године; извод из матичне књиге умрлих за Зајкић Елдина општине Босански Петровац од 14.12.2011. године; извод из матичне књиге умрлих за Хујић Шахира општине Бихаћ од 27.12.2011. године; акт општине Петровац, општинске административне службе број 02-835-75/12 од 01.11.2012. године; спискове припадника војске РС-а; извод из матичне књиге рођених за Драгишић Милана, општине Босански Петровац од 30.06.2008. године; одлуку о

проглашењу непосредне ратне опасности; одлуку о проглашењу ратног стања; одлуку о укидању ратног стања; извод из КЕ за Драгишић Милана Полицијске станице Босански Петровац бр.05-1/06-3-1-04-3-451/12 од 30.10.2012. године; медицинску документацију за окривљеног Драгишић Милана и то отпусно писмо Клинике за инфективне болести, Одељења за хепатитисе и обољења хепатобилијарног тракта од 30.12.2015. године; отпусно писмо Клинике за психијатрију, Одељења за ургентну психијатрију, Клиничког центра Бања Лука од 29.12.2011. године за сведока Балић Ибрахима; извод из казнене евиденције Одсека за аналитику и полицијске евиденције за ПУ Зрењанин број 05/15/3 235-368 за Драгишић Милана; извод из КЕ за Драгишић Милана Полицијске станице Босански Петровац бр.05-4/06-2-1-04-3-194/16 од 12.07.2016. године; лекарско уверење лекара опште медицине за Каваз Ђамку од 06.12.2016. године; извод из матичне књиге умрлих за Ракочевић Мирослава издат од стране општине Бихаћ; потврду Клинике за инфективне болести од 10.02.2017. године за Драгишић Милана; извештај Клинике за инфективне болести Клиничког центра Војводине број 15-76 од 14.03.2017. године за Драгишић Милана; отпусно писмо Одељења за хепатитисе и обољења хепатобилијарног тракта Клинике за инфективне болести Нови Сад од 06.03.2017. године за Драгишић Милана; одговор Јавног тужилаштва Швајцарске конфедерације Федералног јавног тужилаштва од 14.09.2017. године са лекарским уверењем за Каваз Ђамку лекара опште медицине од 12.09.2017. године; одговор Јавног тужилаштва Швајцарске конфедерације Федералног јавног тужилаштва од 31.10.2017. године и 10.11.2017. године са лекарским уверењем за Каваз Ђамку лекара опште медицине од 03.11.2017. године; отпусно писмо Одељења за хепатитисе и обољења хепатобилијарног тракта Клинике за инфективне болести Нови Сад од 14.12.2017. године за Драгишић Милана; извештај Министарства правде БиХ број 08-14-5-4134/18 од 16.07.2018. године са прилогом извештајем КПЗ затвореног типа Зеница број 04-12-4645/18-1 од ~~08.05.2018. године~~; потврду Центра за социјални рад Унско санског кантона број 02/9-35-534-02/02 од 29.10.2002. године; извештај Полицијске станице Дервента број 14-2/01-230.1-241/18 од 10.10.2018. године у вези уручења позива Шево Милану; налаз и мишљење комисије судских вештака Бранка Мандића и Ане Најман од 22.11.2018. године; налаз и мишљење судског вештака Бранимира Александрића од 24.12.2018. године; изводе из казнене евиденције за окривљеног Милана Драгишића, Одељења за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије у Новом Саду, Одсек за аналитику и полицијске евиденције за ПП у Зрењанину број ~~05/17/3235-1-69~~ од ~~28.02.2019. године~~ и Прве полицијске управе Бихаћ, Полицијске станице Босански Петровац број 05-04/07-2-1-04-3-45/19/АМ од 11.03.2019. године.

На изведене доказе није било примедби.

Суд је одбио предлог одбране оптуженог Милана Драгишића да се се у доказном поступку као сведок испита Милан Баства односно Милан Шево, а све имајући у виду да је овај сведок недоступан суду јер из извештаја Полицијске станице Дервента број 14-2/01-230.1-241/18 од 10.10.2018. године произилази да је адреса наведеног лица непозната као и да су радом на терену полицијски службеници дошли до сазнања да је неко време живео у Добоју, да је након тога дошао у Републику Србију где је засновао радни однос у неком од транспортних предузећа и да вози теретна моторна возила за Енглеску.

Нових предлога за допуну доказног поступка није било.

Оптужени Драгишић Милан износиће своју одбрану пред судијом за претходни поступак дана 03.07.2012. године и на главном претресу 15.06.2015. године навео је да је 20.09.1992. године (када се десио критичан догађај који му се оптужницом ставља на терет) био на ратишту исто као и његов покојни брат Дадо. Био је возач у позадини, а Дадо је био возач на хаубицама- возио је 150-ицу. Радили су по сменама, никад се није знало када ће негде доћи до диверзије.

Критичног дана - 20.09.1992. године вратио се из Босанске Крупе, дотерао је цистерну са водом и када је стигао у Радич видео је да је била нека фрка и чуо је да су горе њихови нападнути, да је стигла смена која је одмах нападнута. Речено му је да узме оружје и да иде горе. Од тог тренутка више није био возач већ је постао борац, узео оружје и кренуо како би затворили пут према Грмуши јер се није знало да ли и даље има припадника супротне стране. На Грмуши су провели два-три сата ходајући, а како је престала пуцњава вратили су се назад. Тамо није пуцао јер никога није ни видео. Између њиховог одласка и повратка у Радич прошло је најмање три сата.

Када се вратио у Радич видео је санитар, пришли су му и рекли да је његов брат Дадо погинуо, да није погинуо сам већ је њих укупно 17 мртво. Сви мртви су већ били натоварени на камион, били су под цирадом, и тада му је његов командни пришао и рекао да узме своју торбу и да иде кући. Вратио се у Босански Петровац у кабини камиона, у ком су позади превезени мртви. Камионом је управљао Ранко Суботић. Када су стигли у Петровац, пред болницу, ту су већ били скупљени људи јер су пре тога у Петровац довежени рањеници.

Код болнице испред мртвачнице на камиону је отворена цирада и склоњене странице те је тада видео какво је стање унутар камиона и наводи „то је нешто неописиво, стравa, крви доле, лежало је у крви масакрирано“. Није одмах могао да види где је његов брат, износили су их **једног по једног, а лешеве** су унутра били „натрпани“ један преко другог. У том тренутку му се „смркло пред очима“, пришао му је брат од стрица Ненад, који је радио као безбедњак, и наредио двојици момака који су ту били да га одвезу до куће. Ти момци су из камиона узели његову торбу, војнички ранац и убацили у гепек. Не зна како су га довели до куће јер је њему пред очима била само слика коју је видео када је отворена цирада камиона. Од болнице до његове куће има око километар и по и на раскрсници су окренули ауто, те је он изашао из кола. Испред куће су била деца, како његова, тако и његовог брата, а у тренутку када је гепек од аута отворен да би он узео своје ствари изашла је из куће његова мајка и пала у несвест. Сви су запиткивали где је Дадо. Његова мајка и деца су од њега сазнали да је Дадо погинуо. Из гепека је извадио ранац и пушку, а шта се дешавало касније не зна.

Гепек су отворили и из њега извадили ранац и пушку та двојица момака која су са њим била-Топаловић Жељко и Адамовић Драган који су касније погинули на ратишту. Они су га довели, а шта се све тачно дешавало он не зна. Док су га возили према кући све време пред очима му је био призор мртвог брата. Зна само да је у пушки остао метак још са Радича, да је пушка била пуна и да како је пушку узео да је пушка опалила. Шта се даље дешавало појма нема. Објашњава да му је метак био у цеви од пушке речима: „па кад идеш тамо убациш метак у цев, ако видиш борба да траје почни, повлачи обарач не чекаш да убацујеш, биће касно“. Такође иако је његова пушка имала кочницу појашњава „али рат кад почне меци звижде ти око главе, немаш кад ни сетити се кочнице, само на обарач“.

Не зна одакле се Асим Каваз појавио на улици. Када су долазили аутом није видео никога да ту има, само је видео у дворишту децу како се играју. Након тога му се „пресеца филм“. Колико времена након тога је прошло не зна, али следећа сцена које се сећа је да је у кући, да су поред њега његов брат Ненад и рођени брат Милорад, који је у међувремену стигао. Милорад тада није био на ратишту, био је слободан јер сва три брата нису могла да буду истовремено на ратишту. Из куће касније нигде није ишао.

На питање да ли је имао пушку у рукама од кад је стигао кући, окривљени одговара: „Ја вам кажем ја се само сјећам кад сам дошао кући док дјецу нисам видео, кад сам дјецу видио и видио сам кренуо овога трчао одоздо полетио улицом, он је од мене удаљен да ли је 40 – 50 метара“, објашњавајући да мисли на покојног Асима Кавазу који се кретао улицом, да се ради о улици која иде низбрдо и да је Кавазова кућа до његове куће. Објашњава да је Каваз ту изашао, да ту има ред воћњака и да кроз воће не може да се види човек кад изађе на улицу, али да се он не сећа шта се дешавало у том тренутку. Не сећа се ни пуцњаве, већ је о дешавањима сазнао након што је дошао к себи и када су му рекли да погледа где су меци ударили „десно на Бранину кућу и на ограду ту где је жељезна ограда“.

У вези навода оптужнице да се кретао од своје куће пуцајући на друге куће, да је насумице пуцао на улици наводи да се тога не сећа, да се сећа да је у кући седео, да је у тој кући био његов брат Ненад, као и његов рођени брат Милорад, а да је касније стигао и његов колега Жељко. Окривљени објашњава да је са свима живео у добрим односима, чак је разговарао са Асимом Кавазом негде од 5 до 7 дана пре критичног догађаја и тада му је Асим говорио како треба да напусте село. Са другим Муслиманима из села није био у контакту јер су они већ напустили Петровац. У контакту је био само са Муслиманима који су ту остали и који су се борили на српској страни.

Припадао је петровачкој бригади, био је возач у позадини, а од наоружања је дужио аутоматску пушку-калашњиков (чији раденик је крив) и 60 комада метака. За ову пушку је користио обичну муницију која се правила у Србији, при чему претпоставља да се ради о муницији калибра 7,62. Никада није дужио никакву специјалну муницију, а нису имали ни дум-дум метке. Имао је униформу СМБ боје-зелену војничку униформу, био је стављен на располагање војсци од првог момента и иако је био позадинац, уколико би линија била пробијена одмах би сви били ангажовани.

Објаснио је да од његове куће до центра града има од 1200 до 1400 метара и да треба пола сата брзог хода. Кућа Каваз Асима и његовог сина Мухамеда се налазила до његове куће, између кућа је постојала ограда, а ограда је постојала и између његове куће (куће окривљеног) и улице. Ограда према улици је била висине метар и двадесет плус темелј, дакле укупно око метар и четрдесет.

Лемеш Амира је познавао, а кућа Лемеш Амира је од његове куће била удаљена до 100 метара према граду и то крећући се према центру Босанског Петровца, са десне стране пута. Познаје и Хујић Шахира, чак је за њега давао крв у Бихаћу, а кућа Хујић Шахира се налазила поред куће Лемеша. Терзић Сафета познаје, познато му је да је он резао дрва по граду.

Улица у којој је живео се звала улица ЈНА, а претходно се звала Гај.

Такође, окривљени је у својој одбрани појаснио и ситуацију у вези убиства брата објашњавајући „То у Радич када сам стигао са линије, где, у селу ту где је био санитет, ту је било и војске и човек ми је пришо сада ти знај ко је, знате како је то бунило, враћаш се и онда ти приђе и каже погинуо ти брат, који је то, знаш који је то пресек, магла ти се навлачи на очи, како брат и ово и оно, и опет рачунаш пуцњаве је било, стрељан метком, возио сам рањене, возио сам мртве, пре тога и био сам се помирио са, па десило се раније са њим, али не могу се помирити ни данас када сам видео да су измасакрирани, да су им уши одсечене, да су поклани били“.

За убиство брата сазнао на Радичу, који је удаљен око 110 километра од Петровца а од његовог сазнања за убиство брата, до доласка у Петровац прошло је отприлике између два ипо и три сата.

Појаснио је да је у Петровац стигао камионом који је превезао погинуле, при чему су тела погинулих раније била покупљена, он није учествовао у њиховом скупљању. Њему је за убиство брата саопштио човек који је радио као техничар при санитету, имена се не сећа, познато му је само да је тај «избегао из Бихаћа», и познато му је да му је након тога пришао командир Драго Мрђа и рекао да узме торбу и оружје и да иде кући.

Такође, појаснио је да тек када су стигли у Петровац, када је отворен камион-странице и када је подигнута цирада, да је тек тада видео да његов брат није погођен метком па погинуо, ~~него~~ да је био измасакриран, да су му биле посечене уши, да је био преклан и да је то за њега био неописив приказ.

У својој одбрани окривљени је објаснио да се испред његове куће налази раскрсница и да је ауто којим су га довели био паркиран тако што је гледао према граду. Појаснио је да је први изашао из аута, да су након тога изашли Топаловић и Адамовић и отворили гепек, и да је након тога што је гепек отворен он лично узео пушку која је била на торби, док су му торбу они извадили, да му је у том тренутку пред очима било црно и да је само приметио „да одоздо лети неко, улицом одоздо“ при чему се не сећа како је пушка опалила осим да је метак био у цеви и шта се даље дешавало. Не зна колико је тачно испале метака објашњавајући да су га Топаловић и Адамовић ухватили јер је пуцао па је могао и децу која су ту била да поубија. Пуцњи из пушке су били рафални и кад се стисне обарач пушка испали најмање пет метака. У том тренутку није могао да види о коме се ради, ко је лице које је истрчало, али је само могао да буде Асим. Није видео шта се дешавало са Асимом, а осим његове снаје, жене и мајке више никога није било ту. Ту су била и деца, а комшије су излетеле на улицу тек након што су се чули пуцњи. Након тога једино чега се сећа је да је седео у кући, при чему су поред њега били Ненад и Милорад који су му причали да треба да се смири. Пушка му је враћена након седам дана, а не може да објасни ситуацију ни како му је одузета пушка.

Са Асимовом супругом Тамком, након догађаја није разговарао, јер је њих тамо штитила полиција и касније су сви депортовани- потоварени у аутобусе и одвежени према Травнику.

Познаје Стеву Грбића који је живео удаљен од његове куће неких 60 до 70 метара са десне стране; познаје Бранка Срдића чија кућа се налазила преко пута његове (куће су се гледале челом о чело), познаје Велага Мирка, чија кућа се налазила изнад куће његових родитеља (кућа његова и кућа његових родитеља су биле у истом дворишту) при чему је кућа Велага Мирка удаљена од те куће 8 до 10 метара.

Познаје и Жељка Кнежевића са села, али његовог старијег брата познаје боље а познаје и Васку Хујић.

На питање да ли познаје Фехдију Куртовића одговорио је да први пут чује за то име, а Омера Хоџића познаје под надимком Чичко, али се са њим никад није дружио.

Такође познаје и Кићу званог Рамбо, познато му је да је он из сиромашне породице, да су га други када је почео рат искористили, дали му оружје и дали му мало пара да ради шта хоће. Током септембра месеца '92. године није био са Рамбом, никада није био са њим, и није имао никакав ближи контакт јер он се са таквима као што је био Рамбо никада није дружио.

За убиство Асима Каваза, Терзић Сафета, Зајкић Елдина, као и за рањавање Мухамеда Каваза сазнао је тек увече, када је мало дошао себи, и тада су му рекли да је Асим погинуо пред кућом, на улици. Ко му је то рекао не зна али мисли да је то учинио његов брат Милорад. Рекли су му да је од пуцњаве погинуо, нису хтели ништа даље да му кажу. Није отишао да се распита шта се десило са Асимом јер му је тог дана кућа била пуна родбине, а након два дана сви су отишли из села.

Сведок оштећени Каваз Мухамед испитан пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 18.04.2001. године и на главном претресу дана 14.07.2015. године навео је да је са породицом оптуженог Драгишића био у јако добрим комшијским односима, те да су и данас у добрим односима. Када је окривљеном погинуо отац (у његово возило марке „Застава 635” ударио је аутобус), ишао је са Милом Кнежевићем и Драганом Ђурђузом да покупи последње остатке оца оптуженог које су довели кући. Ишао је и на сахрану. Тада су окривљени и његова два брата били на ратишту.

У време критичног догађаја имао је 29. година.

Његова куће је испод куће оптуженог Драгишић Милана и удаљене су од 8 до 10 метара. Њихове куће дели ограда од плетене жице са железним ступцима и бетонском подлогом, која је од куће оптуженог удаљена можда 1,20, 1,50 метара наводећи „Ограда према улици је железна са „малом улазном капијом, капијом великом, бандера од струје и почиње ограда од окривљеног Драгишић Милана”. На другој страни је кућа Бране Срдића».

Његова (сведокова) кућа је више избачена према главном путу, док је кућа ~~оптуженог Драгишић Милана увучена унутра окоо 8-10 метара. Иначе, главни пут од његове куће је удаљен око 100 метара, а бунар је удаљен од главне ограде око 5-6 метара.~~

Дан пре критичног догађаја ишао је помогне оптуженом да скупља сено.

Дана 20.09.1992. године његов отац Асим је трактором и приколицом, довезао воду за све комшије који су је тражили, па тако и Драгану Ћурџу полицајцу, коме је однео канту. Ту је било још људи. Како је кућа окривљеног Драгишић Милана увучена унутра 8-10 метара, из свог дворишта је имао преглед од ограда «у правцу горњег дела главне улице», због чега је видео да је возило окривљеног марке „Голф” са двоја врата, сиве боје, дошло великом брзином, ушло у двориште између куће оптуженог и куће родитеља оптуженог. Чула се шкрипа кочница. То је било око 13, 14 часова. Возило је возио оптужени Драгишић Милан. Мисли да је само оптужени био у возилу. Видео је да је оптужени изашао из возила и отрчао у двориште. Оптужени том приликом није вадио ништа из возила. Сведок није видео да оптужени улази у кућу. Помислио је да се нешто десило детету оптуженог, да је болесно. Убрзо, не одмах, из Драгишићеве куће се чуло запомагање и плач. Отац му је рекао да оду да виде шта се дешава јер им је оптужени комшија, има малу децу и „били су јако добри”. Уједно су се бојали да се нешто није десило његовом (сведоковом) сину. Тако су он (сведок) и његов отац Асим, након 4-5 минута, кренули да виде шта се дешава. Истакао је да их оптужени није звао да дођу до њега, нити су га видели пре тога. Изашли су из свог дворишта на главни пут. Отац-Каваз Асим је био испред њега на једно 3-4 метара. Када су дошли до Драгишићеве оградe, „на угао куће”, оптужени је био испред своје куће (из које није изашао), па је кренуо према његовом оцу. Имао је аутоматску пушку, коју је носио иза леђа и носио је војну униформу СМБ боје, кошуљу. Оптужени је одмах почео нешто да псује - муслиманску матер, да вређа, па је окренуо пушку и пуцао у његовог оца. Описујући каква је била паљба навео је да је било мало „тррррр и готово”, убио га је. Питао је оптуженог „што уради”. Није очекивао да ће оптужени да пуца. Затим је оптужени „пунио пушку или преправљао”, јер није одмах пуцао, а он је претрчао 20 метара (15-20 корака), доле низ улицу према својој кући. Видео је сина Алмира како је кренуо према Срдићу, имао је мали као тракторић који је добио од деде из Немачке. Хтео је да покупи, склони сина због пуцњаве. Оптужени је поново пуцао, али га није погодио, већ је погодио у земљу или асфалт. Међутим, њега су погодили и ранили комади од метка (распрснути меци) и то у леву страну код прса. Објаснио је да је оптужени пуцао у њега са удаљености од једно тридесетак можда и више метара.

У том тренутку није видео сестру, она је била негде око куће, док је мајка била у кући.

Успео је да побегне тако што је „прескочио иза куће у воћњак“, па је отишао „доле“ у кућу код стрица и стрине. Дете (његов син) је отишло горе мајци, не зна где, он је већ био рањен. Није знао ни где је, ни шта је. Онда је отишао доле код комшија где је био један читав дан. Кићо Баста звани Рамбо, кога су прогласили ратним злочинцем дошао је да га тражи. Сведоку су рекли да тражи рањеника. Његова мајка и сви су плакали. Рекли су му у којој соби се налазио. Кићо – Рамбо је ушао у собу рекавши да су му дали 100 марака да га убије, али како га је препознао одустао је од тога. Дао му је „ХБ“ цигаре и рекао је да ће му помоћи. Са Кићом су били неки момци. Кића му је донео кафу, воду, сокове и не сећа се више шта. Остао је дуже време код њих, па је отишао. Након тога „други дан”, послали су доктора Кеџман Витомира који му је дао таблете, а медицинска сестра Сека, која живи и ради у Дринићу, испратила га је до аутобуса, где му је поново дала таблете и воду коју је требало да пије без прекида. Он је из Дрвара аутобусом са конвојем отишао за Травник.

У Травнику, нису хтели да га приме, пљували су га, па је преко неких веза побегао у Загреб, где је нашао Србина ожењеног католикињом који му је помогао и у зеленој болници у ноћним сатима „ситним” санирао рану. Када је настао проблем између католика и Муслимана ти људи су му рекли да бежи. Он је тада побегао за

Немачку, где се лечио. У Немачкој су из њега извађени гелери, „комади оног олова и оног лима, ситни комади железа као кад би узо шибицу, оно црвено па да је преполови, неки мали неки већи”. Гелери су били у левој нози изнад пете, у пределу зглоба, ситни гелери су били на левој страни грудног коша. Истакао је да нису сви гелери извађени и да још увек има последице.

Навео је „Мога оца мртва моја мајка рекла, значи ја нисам видио, склонили су у нашу кућу ти неки звани „Бијели орлови“ и покојни Стево Грбић, тетак од Драгишић Милана, он га је унио у кућу, Мрђа Илија и Душан Кубурић. Тако је моја мајка испричала, то су моје комшије биле. Шта је још... а овај догађај кад је отац убијен видио је, Бранко Срдић комшија преко пута.”

На питање где су се срели Драгишић и његов отац одговорио је „На крају куће, значи почиње, излазимо из дворишта на главни пут отприлике једно 8 до 10 метара, значи ту је негде крај куће Драгишић Милана и он иде са улаза, пошто му је улаз према западу, он је изишао тамо је био, сад јел` био, пошто му је ту и родитељска кућа, сад јел` био код родитељске куће или је био код своје не могу вам рећи, значи он је дошао иза своје куће на угао и отприлике овако, можда да је пола метра и пуцао у оца.” А на питање где се он налазио у том моменту изјавио је: „Од оца одмакнут сам отприлике можда два метра, метар и по, два.“ На питање да ли се водио неки разговор пре него што је дошло до пуцњаве, изјавио је: „Он је одмах почео псовати и пуцао у оца, а ја нисам то схватио да га убије, како да вам кажем, и ја вичем - шта радиш будало, тако сам ја некако не знам, можда сам нешто и опсовао, не могу ја..., и нисам схватио тек кад је отац пао и онда се ухватио за ограду као да хоће да се дигне и пао и онда сам ја схватио значи убио га”.

Када је оптужени убио његовог оца настала су оштећења на огради Бранка Срдића. Не зна да ли су то меци прошли кроз његовог оца, или га је промашио, „па тукли по огради“. Оштећења су била и на његовој огради.

На питање да ли се, у односу на оптуженог који пуца, налазио са очеве десне или леве стране, одговорио је: „Отац је испред мене, ту има шљива овако, а Милан је тамо и он тако креће према оцу а ја све овако гледам, ево овако, ето“. а на питање када их је оптужени угледао, одговорио је: „Па не знам јел` ме угледо, ил` није ме угледо, ја појма немам, само сам ја кажем „будало једна шта уради“, тако је било.“

На питање где је видео оштећења од пројектила, навео је: „Он је после подне или како, дошао је, да пуца, ја нисам био тад у кући, ено још није то никад ни завршено. По мојој кући је пуцао и моја жена има гелер, ја мислим ту између дојки има гелер један и један има ту, како је пуцао у кућу, јел` није, био је директни погодак, значи негде је друго морало ударити и вратило се, јел` није био директни, убио би је, нема шта, пошто ја имам у стаклу улаз.”

Када је након 2-3 дана био у Петровцу, чуо је да су оптуженом масакрирали и убили брата, па је вероватно то био разлог зашто је убио његовог оца. Зна да се у Босанском Петровцу убијало и гинуло, пуцало се 3-4 дана. На питање да ли може да се сети кога су убили, одговорио је: „Убило неког Зајкића момка, то су ме тамо водили на испитивање у Бихаћ, Зајкић, не знам како се звао, момак је тад имао око 18 година, резали су дрва, неки звали су га Бенцо, Сафет, Терзић...“...“Не могу се баш све сјетити, па су тамо неке убили Хујиће, четворо, петоро тамо на неким њивама, ишли су у неке

кукурузе, немам појма шта су радили, не могу се све сјетити.“... „Четири, пет жена рањено и тако.“

Када му је на главном претресу предочено да је приликом испитивања у Кантоналном суду у Бихаћу изјавио да је том приликом оптужени изгледао „мало погубљен“, објаснио је да је том приликом он рекао да је оптужени био љут, да трчи, псује и пуца, али није рекао да је био мало погубљен.

На питање да ли се сећа да је изјавио „тако ми је деловао или је имао страх већи него ја“, одговорио је: „Можда. Како да вам објасним, кад човек изађе, галами, псује и пуца, диже пушку и пуца, држао је у десној руци и овако је диже и пуца. Како да Вам ја сад објасним, галами, псује, као ван себе.“

Након што му је на главном претресу предочен део одбране оптуженог Милана Драгишића у ком је оптужени навео да су га критичном приликом довели возилом и да је нешто вадио из кола, неку пушку, те разлике са његовим (сведоковим) исказом-да је окривљени возио и да није ништа вадио из кола, сведок је изјавио „Није он вадио, он је морао имати или у дворишту, или у кући пушку и кад је убио мог оца тамо, његова жена Брана она је трчала да, и виче „Што пуцаш“, шта ли...“. Тврди да је оптужени том приликом био сам и да када је дошао колима није вадио пушку из кола.

Зна ко су Топаловић Жељко и Адамовић Драган али њих критичном приликом није видео. Након што је сведоку предочен део одбране оптуженог у ком наводи да су га њих двојица довели до куће, сведок је рекао „не“.

Након што му је предочено да је у свом исказу навео да је након два дана сазнао шта се десило, а да је његова сестра Хусић, девојачко Каваз, Мерзула изјавила „Чула сам како му мој отац говори шта сам ти сине Мићо ја урадио“, а оптужени одговорио „Јебем Вам мајку, овакву онаку, убио си ми брата“, сведок је објаснио да је оптужени викао „Убили сте ми брата“ и свашта је псовао а он (сведок) је био ван себе. Било му је жао зато што су они одрасли заједно, дружили се, сви су му помогли када је имао саобраћајку, јер га је згазио ауто и сломио ногу, трчали су око њега. Да је неко други дошао из Београда, Загреба и убио му оца, чини му се да не би ништа рекао.

Након што му је предочено да је оптужени у својој одбрани изјавио да је изнео пушку из кола, да је пушка била репетирана, да је био метак у цеву и да је нешто опалило, сведок је изјавио: „Не, не, не, не, није он имао пушке, он је трчао можда да каже да је брат погинуо, покојни Дадо, лака му црна земља била, а друго, сигурно Вам ја кажем и тврдим и знам да је његова госпођа излетела из куће, где ли је била, из дворишта, не знам можда је седела, имали су вани столице оне летње из кафане, пошто су држали кафану и она је трчала да му отме пушку, после су говорили каже „Отели су Мићи пушку“ каже „Не бој се“, дошао му је тамо и брат и ваљда тако су причали, ја нисам видио, не, ја нисам видио, каже „слободан си, не бој се. Да му је дошао брат, да су му узели пушку, да не пуца више, ја нисам видио.“ Један комшија, Србин му је рекао „Не бој се, брат му је и жена узели су му пушку“.

На питање да ли је оптужени трчао за њим док је пуцао одговорио је „Он је одмах потрчао овамо али нешто или је била пушка празна или нешто, тако да је била мала, мали прекид тишине, нешто се десило, сад шта се десило, можда није хтео одмах пуцати, не знам...Он је, па да, ја сам кренуо, бјежао од оца, значи сагледао сам овако, није било јасно да га уби, погледао и онда сам се ја сабрао шта се десило. Ето ко да сад гледам. И одмах сам потрчао назад.“

Жао му је што му је окривљени убио оца и ништа више јер су сви одрасли заједно. Од критичног догађаја он и оптужени се нису видели

Придружио се кривичном гоњењу, али није истакао имовинскоправни захтев.

Сведок Каваз Ђамка, супруга сада покојног Каваз Асима и мајка сведока оштећеног Каваз Мухамеда испитана пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 16.05.2002. године навела је је критичног дана-20.09.1992. године око 15,00 часова она била у свом дворишту и да је зачула плач и запомагање. Њен супруг Каваз Асим је изашао из њиховог дворишта и кренуо према кући оптуженог Милана Драгишића која је била одмах поред њихове куће- удаљена 7-8 метара преко дворишта. Са Асимом је кренуо и њихов син Каваз Мухамед. Чим је Асим изашао на улицу, оптужени га је позвао а она је зачула рафал и видела да је оптужени убио њеног мужа на улици а након тога пуцао и на Каваз Мухамеда. Каваз Мухамед је том приликом тешко рањен. Након што је убио Асима и ранио Мухамеда оптужени је почео да пуца према њиховој (Кавазовој) кући и у пределу груди и десне руке ранио и њену снају Мујесиру.

Објаснила је да су са оптуженим и његовом породицом били у добрим комшијским односима и да је она касније у току дана када се критични догађај одиграо чула да је на ратишту погинуо брат оптуженог. Претпоставља да је погибија брата оптуженог изазвала револт код оптуженог и да је то био разлог што је њеног мужа убио а сина ранио.

Придружила се кривичном гоњењу оптуженог.

Сведок Срдић Бранко испитан пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 25.04.2001. године и на главном претресу 18.11.2015.године, навео је да је током 1992. године живео у Босанском Петровцу, у својој породичној кући. Његова кућа се налазила преко пута куће Каваз Асима као и преко пута куће оптуженог Драгишић Милана, појашњавајући да су све те куће у малој улици „то је једна мала улица, његова кућа с десне стране је, са леву кад низ улицу подасе кренеш, моја с десно, а тог Асима на леву страну испод његова, а Мићина и моја су паралелне само преко пута“. Дакле, његова кућа је била преко пута куће Милана Драгишића у истој равни- удаљене су биле 15 до 20 метара. Критичног дана, када је зачуо јаук и кукњаву налазио се у својој кући, те је изашао из куће и кренуо према капији да би видео шта се дешава. Био је близу своје улазне капије и видео је како је Каваз Асим кренуо према кући Драгишић Милана, као и Драгишић Милана да је изашао из своје куће и да има аутоматску пушку. Претпоставља да је Асим кренуо према кући Драгишића да би видео о чему се ради јер је вероватно чуо кукњаву. Када је Каваз Асим био на десетак метара од оптуженог, Милан Драгишић је пуцао у Асима. У том тренутку осим Асима никога више на улици није видео. Видео је да је Асим пао, вратио се у своју кућу а након тога шта се дешавало не зна. Његова кућа није имала прозор према кући Милана Драгишића, па ништа није ни чуо, ни видео.

Појаснио је да када је изашао из своје куће кренуо је према капији, али до ње није дошао, и тако је видео Асима како иде од своје куће према кући Милана Драгишића, да Милан излази из куће и пуца у Асима. Милан Драгишић није пуцао када је изашао из дворишта, већ је био испред куће када пуцао. У том тренутку сведок

није видео да ли је неко возило било паркирано испред Драгишићеве куће јер на то није обраћао пажњу. Мисли да је била рафална паљба јер су меци „завршили“ у његовој кући и капији. Касније је чуо да је брат Милана Драгишића погинуо; не зна да ли је Милан Драгишић пуцао из револта. Није могао да се сети шта је Милан Драгишић имао обучено том приликом.

Појаснио је да је Асим погођен када је био у равни са његовом (сведоковом) кућом и капијом. По његовој процени Драгишић је од Асима у тренутку када је пуцао био удаљен неких пет до шест метара.

На инсистирање да се изјасни да ли је имао утисак да је Драгишић гађао Каваз Асима изјавио је „није брата гађао, не знам, није, немам појма да би он гађао мене, он је то само ради тога брата, у томе револту то урадио сигурно“. Шта се дешавало касније и зашто се то десило сазнао је касније, можда неких сат или пола сата јер је народ из комшилука кренуо према кући мајке и оца Драгишића. Не зна где је Драгишић провео остатак дана након што је пуцао у Каваз Асима.

Објаснио да је Милана Драгишића видео након што је овај изашао из куће иако сам тренутак када је овај излазио из куће није видео. Не зна да ли је Драгишић нишанио кад је пуцао, а не може се сетити ни да је Драгишић држао пушку. Од Милана Драгишића сведок је у том тренутку био удаљен 10 до 12 метара, или чак можда 15 до 16. Сина Каваз Асима-Мухамед Кавазом том приликом није видео, а након што му је предочено да је Каваз Мухамед у свом исказу навео да је иза једног зида приметио сведока (Срдић Бранка), навео је „можда, ја не знам то кад сам се ја враћао да ли је он мене видео или, немам живе везе. А ја њега нисам видео“; а након што му је предочено и да је Каваз Мухамед изјавио да је том приликом Драгишић помињао турску мајку, изјавио је да то није чуо.

Критичном приликом Милан Драгишић деловао је уплашено и згрануто и сигуран је Милан Драгишић када је пуцао у Каваз Асима није изашао на улицу, већ је пуцао из свог дворишта. Топаловић Жељка и Адамовић Драгана не познаје.

Сведок оштећена Хусић Мерзула, ћерка сада покојног Каваз Асима и сестра Каваз Мухамеда, испитана пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Петровац дана 01.08.2012. године и на главном претресу 13.12.2016. године навела је да је Каваз Асим, убијен 20.септембра 1992.године..

Критичном приликом (када је убијен Каваз Асим) налазила се у дворишту куће у којој је живела заједно са родитељима, братом- Каваз Мухамедом, његовом женом и сином који је у то време имао четири године. У дворишту је била јер је чула кукњаву, јауке, па је мислила да је умрла бака Милана Драгишића, а двориште се граничило са кућом Драгишић Милана. Међутим, крици су били сувише јаки, људи су се скупљали на улици па је њен отац кренуо да види шта се дешава. Тада су чули да је погинуо брат Милана Драгишића, Драган Драгишић, звани „Дадо“, са којим је она одрасла. Каваз Асим је кренуо према кући Милана Драгишића да пита шта се десило и да изјави саучешће, а кренуо је и Бранко Срдић из своје куће. Међутим, у том тренутку Милан Драгишић је из свог дворишта узео оружје и када је њен отац кренуо да пита шта је, Драгишић је пуцао у њега (Каваз Асима). За то време она је стајала на ћошку куће, појашњавајући: „Ако сам кући то је десни дио ћошка, ако ћемо гледати са његове стране, ја сам са леве стране ћошка још једног помоћног објекта, извиравам, налазим

се у једној ситуацији....“ . Са тог места видела је и свог брата, који се налазио у близини Асима Каваз, видела је да Драгишић и даље пуца, а да њен брат бежи низ улицу. Одатле није могла да види куда је отишао Каваз Мухамед. Њен отац је пао главом према Милану Драгишићу, Милан Драгишић је псовао балијску-турску мајку и говорио како ће све да их побије. Након што је њен отац пао, поново је успео да се подигне уназад и поново је пао на пут уз саму ограду куће Милана Драгишића. Док је посматрала шта се дешава осетила је бол на десној страни и видела је да је погођена. Била је у шоку због свих тих дешавања јер се са децом Милана Драгишића играла, са Миланом и Драганом Драгишићем одрастала. Кренула је дужином куће према воћњаку, није знала шта да ради јер почело је све да је боли, била је у шоку, али је још увек била свесна. Одпузала је кроз воћњаке, до места где је њен стриц покојни Расим Каваз, у то време сушио месо. Ту је стала и ту ју је пронашао Расим Каваз. Како је крварила, стриц је отишао, донео алкохол и баралгин који јој је дао да попије , а она је за то време губила свест и долазила себи. Расим Каваз је узео иглу и конач и ушио рану. Од бола је вероватно пала у несвест, а након што се освестила, стриц јој је рекао да је њу погодила кошуљица од метка. Како је њена мајица беле боје била умазана у крв, а ту се налазио прострен веш, њен стриц је дохватио неку мајицу или џемпер и дао јој да обуче. Након тога је он отишао да види шта се дешава. Одатле је сведок отишла до свог кума Срдић Богдана који је био комшија Срдић Бранка. Ушла је у двориште Бранка Срдића а како тамо није било никога отишла до Срдић Богдана, и тражила од њих да јој помогну- да је сакрију, међутим избацили су је из дворишта и рекли да иде путем на доле. Пут је водио ка насељу где су биле куће Каваз са леве стране, а са десне стране су биле куће Илије Јелчића, Грбић Стеве, Јеличић Воје, Рунић Мире. Од кућа Каваз, ту су биле куће Каваз Расима, Каваз Јусуфа, Каваз Арифа и Бедић Хаџере. Она је дошла до куће Каваз Арифа и када је у њу ушла тамо је видела свог брата Мухамеда Каваз, који је био рањен. Видела је да је Каваз Мухамеду лева страна била крвава, да супруга Каваз Арифа доноси чаршаве, доноси ракију и да покушавају да превију Каваз Мухамеда. Ту је поново видела свог стрица Каваз Расима и питала га шта ће сада да ради и замолила га да он никоме не прича да је она рањена. Питала је свог стрица где су јој мајка, снаја и син од снаје, нашта је Расим рекао да ће пробати поново да се пробије кроз воћњаке до њих. Она је ту остала и страховала и у неком тренутку отишла до пољског вц код Каваз Арифа. Након тога се поново вратила у кућу Каваз Арифа и ту је видела своју мајку, снаху и сина од своје снахе. У том тренутку помислила је да је њих из њихове куће извео њен стриц Расим Каваз, међутим, касније 2012.године када је причала са својом мајком сазнала је да то није он учинио, и да мајка чак ни не зна како су они дошли до куће Каваз Арифа. Није им рекла да је рањена, јер није хтела да их плаши, сви су посветили пажњу Каваз Мухамеду, који је лежао на кревету непокретан и сви су били сконцентрисани на то да њему помогну. Да ли је њена снаја рањена том приликом не зна.

У кући Каваз Арифа били су Хаџере Бејбић, Каваз Мујесири, Каваз Алмир, Каваз Тамка, Каваз Ариф, Каваз Васва и Јасмин и Севад Каваз. Ту ноћ се страшно пуцало на кућу Каваз Арифа, а ко је пуцао она не зна само претпоставља да су то биле комшије.

Својим очима је гледала како је Драгишић Милан убио њеног оца Каваз Асима и објаснила да се њен отац обратио Драгишић Милану речима: „Мићо, шта сам ти ја урадио“, а на шта му је Милан Драгишић опсовао балијску-турску мајку и рекао да ће их све побити. Након тога Драгишић Милан је наставио да пуца према њиховој кући,

она се сакрила, Драгишић је био код своје куће у дворишту, на страни која гледа директно у капију Бранка Срдића, после тога се нашао на путу, пуцао је према њиховој кући па је њихова кућа изрешетана- поломљено је стакло, ламперија и у том пуцању и она рањена.

Појаснила је да када је убијен Каваз Асим да је Срдић Бранко био у близини њеног оца јер се из свог дворишта кретао према кући Драгишић Милана; она се тада налазила у делу дворишта који је ближи улици; Мухамед је такође био у близини, али не у оквиру дворишта већ на улици, пар корака удаљен од Каваз Асима. Мисли да њу Бранко Срдић тако сакривену није могао да види, јер јој је био окренут леђима. Она је Срдић Бранка видела из профила. Своју мајку у том тренутку уопште није видела.

Не зна одакле је Драгишић Милан узео пушку, али видела је да је пуцао из пушке. Пуцао је у Каваз Асима из свог дворишта док се Асим налазио на путу. У том тренутку Драгишић Милан је био у војничкој униформи.

Сведок оштећена се придружила кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев који није определила.

Сведок Кецман Анка испитана пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 01.02.2012. године навела је да је Каваз Асим био њен комшија и да су им куће биле у истој улици на раздаљини 100-150 метара. Критичног дана била је на послу и по доласку кући док се налазила на улазним вратима чула је рафал испален из аутоматског наоружања. У том тренутку није знала о чему се ради, а касније је чула да је Драгишић Милан убио Каваз Асима и ранио Каваз Мухамеда. Након неких пет минута видела је како према граду одлазе Драгишић Милан и његов брат Драгишић Милорад. Обојица су били обучени у војне униформе, а видела је и да су обојица били наоружани пушкама. Пушка коју је оптужени носио у рукама била је дужа од пушке коју је носио његов брат Милорад при чему је Драгишић Милорад преко прса носио и неке реденике. Видела је како је оптужени дошао до куће њене комшинице коју су звали „Дила“ а која се презива Башић, и која кућа је била од њене удаљена педесетак метара и чула је оптуженог како виче „ Ђе сте Турци, јебем Вам мајку, мој брат је мртав“. Видела је како Милорад Драгишић трчи за оптуженим и виче „ Не Буроња“. Када је оптужени стигао „у висину“ кућа Половина Славка и Радак Душана видела је да је испалио један краћи рафал у том правцу, између кућа, а касније је чула да је тада пуцао на Лемеш Амира. Када је оптужени пуцао његов брат Милорад га још увек није био сустигао. Након тога видела је како је Милан Драгишић сам продужио низ улицу према граду. Шта се даље дешавало не зна јер је ушла у своју кућу.

Сведок наводи да је након 15-20 минута кући дошао њен син Милан који јој је саопштио да је на Бихаћком ратишту погинуло више српских бораца међу којима је био и брат Милана Драгишића- Драгишић Драган зв. „Дадо“ и да је њој тада постало јасно зашто је Милан Драгишић убио Каваз Асима и пуцао по улици, по кућама Муслимана. Син јој је рекао да док је долазио кући није срео Милана Драгишића као ни Милорада Драгишића. Сутрадан од својих колега чула је да је оптужени убио у кругу старог хотела неког „Бенцу“ и још једно лице који су циркуларем секли дрва за хотел, а следећег дана када је отишла до својих комшија Шаћира и Васве, Шаћир јој је показао своје превијено десно раме и рекао да га је Милан Драгишић погодио у десну

руку, а показао јој је и оштећења од испаљених метака на дрвеном степеништу и на вратима купатила.

Сведок Бањац Лука испитан пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 21.03.2012. године навео је да се сећа да је Каваз Асим убијен на дан када је са Бихаћког ратишта у Босански Петровац довежено 17 погинулих српских бораца. Тог дана он је био код своје куће која је од главног пута удаљена 150 метара и негде око 14,00 часова док се налазио у дворишту зачуо је плач, „бугарење“, кукњаву испред нечије куће, а потом и испаљен један рафал из аутоматског наоружања. Након 5-10 минута кренуо је у правцу одакле се чуо плач и рафал и када је дошао до куће Велага Мирка од ту већ окупљених људи чуо је да је међу погинулим борцима и брат Милана Драгишића- Драгишић Драган звани „Дадо“, као и да је у међувремену Драгишић Милан зв. „Буроња“ убио свог првог комшију Каваз Асима након чега је отишао низ улицу према центру града. После овог догађаја по граду се причало да је „Буроња“ пуцао још на неке комшије Муслимане и да је у кругу старог хотела убио Терзић Сафета зв. „Бенцо“ и Зајкић Елдина.

Сведок Велага Мирко у свом исказу датом овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац 27.01.2012. године и на главном претресу 08.10.2015.године, навео је да је критичног дана када је убијен Асим Каваз, а рањен Мухамед, по његовом сећању, био код куће, цепао дрва. Негде око 14 часова се зачула кукњава, јаук, плач, те је он таман кренуо да види о чему се ради када су су га позвали из станице полиције где је радио и рекли да хитно дође у станицу. Пре него што се јавио на телефон чуо је мајку Драгана Драгишића како кука и јауче јер је погинуо Дадо. Иако је то чуо, а како су га позвали да се јави на посао у полицијску станицу, пресвукао се, обукао униформу и кренуо на посао. Када је изашао из своје куће, код капије, на улици је већ било доста људи. Срео је комшију Бранка Срдића који му је рекао да је „Буроња“ (Милан Драгишић) убио Асима, али сведок то није видео, те је продужио даље. Отишао је у станицу полиције, пријавио се и одатле су га послали испред дома здравља где се народ окупљао јер се чуло да је 16 до 17 бораца погинуло на ратишту. Тамо су га послали да даје обезбеђење-њих укупно петорицу, шесторицу. Док су давали обезбеђење пред болницом чуо је да је „Буроња“ наводно убио и Сафета званог „Бенцо“ као и Зајкићевог сина. Да је Мухамед рањен чуо је од своје жене тек сутрадан када се с посла вратио кући. Није очевидац догађаја, једино чега се сећа је да је пре него што је отишао на посао чуо како мајка Милана Драгишића кука јер је погинуо Дадо, да када је изашао на улицу да је срео Бранка Срдића који га је обавестио да је погинуо Асим. Тог дана чула се пуцњава – рафали, а у вези положаја своје куће у односу на Драгишићеву кућу навео је „дође моја кућа, па дође његова стара кућа у којој је живио отац му, мајка, брат тај најмлађи што је погинуо, његова жена и дјеца, и онда дође његова кућа и од брата му другог кућа“. Тог дана дрва је цепао иза своје куће и чуо је и пуцњава- рафале и чуо је кукњаву Драгишићеве мајке. Са њим том приликом је био Сафет Јукић.

~~Појаснио је да према станици полиције није отишао право улицом која води према центру града, него је ишао околном улицом а тог дана су га позвали ванредно из полиције, објашњавајући им да је линија пробијена, па да буду у приправности, те су у станици полиције пет, шест њих послали пред дом здравља, пред мртвачницу ради давања обезбеђења.~~

Све то се дешавало око два сата поподне, а њему је укупно требало пет минута да се спреми. Прво је отишао у станицу полиције јер није знао какав ће распоред добити. Када је отишао да даје обезбеђење пред дом здравља, тамо је већ народ био почео да се окупља, долазио је народ, долазила је војска јер се чуло да је погинуло 16-17 бораца. Мртви у том тренутку нису били довежени. Када је стигао камион који је довезао мртве, сведок се налазио са горње стране, а када су кренули да истоварују мртве из камиона, онда је дошао до мртвачнице. Део мртвих је видео, а да ли су лешеви били измасакрирани сведок није могао да се изјасни, јер то конкретно није видео. Видео је како су изношени из камиона, да је било крви, али како је са друге стране камиона било доста народа, он је био више усмерен према том народу, да се неометано све одради. Било је напето. У Босанском Петровцу је тих дана осим цивилне било и војне полиције која је радила на одржавању реда. Сведок се не сећа да је тих дана било убистава, али то је зато што су у неком тренутку људи били у граду, други дан на селу.

Међу мртвима које су довели препознао је „Даду“, односно Драгана Драгишића, брата оптуженог, видео је када су га износили, односно видео је његов лик. Није могао да се изјасни да ли је Дадо био измасакриран објашњавајући „Ја нисам њега гледао опћенито, већ само из камиона када су износили, видео сам да је он то, али нисам гледао има ли шта по себи, има ли руку, има ли ногу, то нисам...“. Једино чега се сећа је да је у камиону, да ли се радило о 150-тици или 110-ки, било крви и то око страница камиона.

Објаснио је и да када изађе из свог дворашта на улицу- Гајеву улицу, да та улица води директно на центар града, а део води у другу околну улицу. У тој улици која води у центар града налази се Брањешева кућа, налази се његова кућа, налази се Драгишићева кућа. Критичног дана до станице полиције отишао је контра путем, јер му је то било ближе.

Тих дана у граду је било избеглица, мисли да су биле избеглице из Хрватске, а након овог догађаја, када је изгинуло ових 16-17 бораца на ратишту, након два, три дана муслиманско становништво је кренуло да напушта град.

По његовом сећању убиство Асима Кавазе се десило пре него што је у Босански Петровац стигао камион са мртвима, јер се сећа да када је он кренуо на посао да је на улици било доста људи и да је срео Бранка Срдиха који му је рекао да је Асим убијен. Све то се дешавало око два сата поподне, а камион са мртвима довежен је предвече.

Након што му је окривљени предочио да се он у Босански Петровац вратио камионом на ком су довежени мртви, да је камионом управљао Ранко Суботић, сведок је изјавио да он то не зна, да се сећа да је по страницама камиона било крви, да су испред болнице истоваривали мртве и односили у мртвачницу, да је он радио на обезбеђењу, да је било војне полиције, али да он нити је видео ко је довезао камион, нити да ли је сам оптужени био у том камиону. Видео је како носе Дадин леш, али му није прилазио, тако да није видео ни да ли је леш био измасакриран. Он тих дана, како дана када се критични догађај одиграо тако ни претходног дана, окривљеног није видео. За погибију бораца сазнао је када је дошао у станицу полиције.

Сведок Башић Фадила у свом исказу датом овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 11.01.2012. године и на главном претресу дана 01.07.2016.године навела је да се критичног дана- 20.септембра 1992. године налазила код своје куће, а у тренутку када је зачула запомагање и кукњаву из правца куће Милана Драгишића иза куће је простирала веш. Потрчала је према улици да види шта се дешава и зачула је пуцњаву, а након тога видела Драгишића како трчи улицом носећи пушку- не зна какву, да иде редом и пуца. У том тренутку била је удаљена неких тридесетак метара од улице, а „Буроња“ док је трчао псовао је турску матер и викао да ће све побити. За Миланом је трчао његов брат Милорад, који је носио неки зелени сандучић, а сведок не зна шта је у њему било, да ли је била муниција или нешто друго. Она се једноставно склонила иза сена које је било иза куће. Драгишић је ишао редом и пуцао у свакога ког је видео на улици па је тако пуцао на Хујић Шаћира, Лемеш Асмира, отишао је у град. Након тога чула је да је Милан Драгишић дотрчао и до Терзић Сафета и Зајкић Елдина који су на циркулару резали дрва, да је пуцао у њих, да је Сафет на лицу места погинуо, а да су Зајкића одвели у болницу и да је он касније у Петровцу у болници подлегао ранама. За убиство Зајкић Елдина чула је од његове мајке- Мине Зајкић а за убиство Терзић Сафета је чула од његове жене Зумре.

Она није видела ни да је Драгишић пуцао на Хујић Шаћира и Лемеш Асмира него је и то касније чула. Такође је чула да је Драгишић пуцао и на Кавазе, да је убио Каваз Асима и ранио Каваз Мухамеда. Кавазе су живели једно стотинак метара од њене куће у делу где се налазила и Драгишићева кућа.

Није видела да Драгишић пуца у било кога јер је била сакривена, видела га је да трчи улицом и пуца лево и десно према муслиманским кућама.

Хујић Дервиша познаје, Хујић Дервиш је тога дана био иза своје куће у својим њивама и он је дотрчао до њене куће. Са Хујићем је разговарала о страдању Каваз Асима јер јој је комшија па су све комшије причале о томе.

Након што јој је предочено да у изјави коју је дала 2012. године, није говорила о томе да је Милана Драгишића видела изјавила је да је она Драгишића видела али да је можда то заборавила да спомене, да је тог дана она простирала веш иза своје куће, да је чула кукњаву, плакање и пуцњаву, да је прошла између кућа да види што се пуца и шта се дешава и да је тада видела Драгишића како трчи са оружјем и како његов брат Милорад трчи иза њега.

На главном претресу сведок је појаснила да након што су напустили Петровац, у Травнику су срели Каваз Тамку и Мухамеда. Каваз Мухамед је довежен у Травник јер је био рањен и тада су јој Тамка и Мухамед испричали да је Асим чуо кукњаву код Драгишића куће, да је изашао да види шта се дешава и да га је тада упуцао „Буроња“, да је након тога из њихове куће изашао Мухамед и да је „Буроња“ пуцао и у Мухамеда и по ногама га ранио. Пре тога она није имала никаква сазнања о дешавањима код куће Кавазе.

Након што јој је предочено да је у својој ранијој изјави навела да је тог дана-20. септембра од свог сина Елдина чула да је њему Ђуђуз Драгослав рекао да не иде кући у Гај јер „Буроња“ све убија и да врши освету над комшијама муслиманима, одговорила је да је тако било, њена деца су отишла са комшијом да претоварују циглу и Драгослав им је објаснио шта се дешава. Ђуђуз Драгослав је био вршњак њене деце и рекао им да

не долазе кући јер „Буроња“ све убија, а они када су дошли кући су њој пренели шта им је Драгослав рекао. Пре тога није знала о чему се ради јер је након што је видела „Буроњу“ како трчи улицом и пуца побегла у кућу и више није смела да изађе. Тог дана Драгишић је био у маскирној униформи-у војном шареном оделу, али није могла да се сети како је био обучен његов брат- мисли да је био у фармеркама,. Од страха је само запамтила да је Драгишићев брат носио зелену кутију. Поновила је да у вези убиства Каваз Асима и рањавања Каваз Мухамеда ништа није видела већ је о томе само чула као и за догађања у вези Лемеш Асмира, Хујић Шахира, Терзић Сафета и Зајкић Елдина.

Појаснила је да је Драгишић пуцао лево и десно док се кретао, да је било пуно метака, да није престајао пуцати а пуцао је и према њеној кући, при чему не зна да ли је том приликом њена кућа погођена или није.

Навела је и да је у току ноћи 22. септембра Драгишић Милан пред њену кућу црвеним голфом довезао Рамба који је био страх и трепет у Петровцу у то време, показао му прстом на њену кућу, а са њима је тада био још један војник. Рамбо и тај војник су почели да пуцају, а у том тренутку њих четворо је било у кући-она и њено троје деце. Њена деца су истрчала на улаз до баште и пошли између зграда- комшијине и њене куће, а Рамбо је тада ранио њеног старијег сина позади у бутину.

Након што јој је предочено да у вези тог догађаја раније није говорила да је управо Драгишић Рамба довезао до њене куће, појаснила је да је док су седели у кухињи њен старији син погледао кроз прозор и рекао јој „Ево Буроње и Рамба“, да она у то време није познавала Рамба, да они нису ни отворили капију, већ су прескакали преко ограде и одмах су запуцали. Након што јој је предочено да је у изјави коју је дала 2012.године изјавила да је њен син Шабан рекао да су готови јер ево Рамба, сведок је изјавила да јој је у ствари син рекао „Ево Рамба и Буроње готови смо“.

Иако су ту биле и српске куће пуцано је само у муслиманске и наводи „нормално је да је само пуцао по муслиманским“.

Сведок Един Башић дајући своју изјаву овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 23.01.2012. године и на главном претресу 08.10.2015. године навео је да је његова кућа удаљена од куће Драгишић Милана око 100 метара и да се дана када се критични догађај одиграо-20.09.1992. године налазио код свог комшије Сулејмана Греде ком је помагао да преслаже циглу и цреп. Тамо је био са својим млађим братом Динком. Кућа коју је Сулејман Греда правио налазила се удаљена неких 300 до 400 метара ливадам, иза старе полиције, преко њива. Негде око два сата поподне зачули су се рафали из правца њихових кућа, али они најпре нису обраћали пажњу на то јер се свакодневно пуцало по Босанском Петровцу. Не зна да ли су ти рафали били из аутоматске пушке или митраљеза, али та пуцњава је трајала двадесетак минута. Наставили су и даље да раде, а у неком тренутку путем који је водио из правца његове (сведокове) куће видели су како трком иде Драгослав Тућуз сав узнемирен и задихан. Драгослав Тућуз им је рекао да кући не иду, јер Буроња (Милан Драгишић) иде путем и „решета“, односно да чим види неког од муслимана одмах пуца у њега, а све из разлога што је његов брат Дадо убијен. Узнемирили су се због тога па су син Сулејмана Греде-Един и његов брат Динко побегли. У међувремену пуцњава је престала, па су кренули ка кући у полузаклон. Сведок је претрчао преко

улице и ушао у своју кућу а Сулејман и његов син Един су отишли у ту стару полицију, где су живели. Када је ушао у кућу тамо је затекао своју мајку која му је рекла да је погинуо Асим Каваз и да је Мухамед рањен, као и да је док је простирала веш у дворишту видела „Буроњу“ како пролази путем и пуца. Она се сакрила иза пласта сена, тако да је „Буроња“ није видео.

Објашњава и да је за „Буроњом“ путем ишао његов млађи брат Бекрија „овај је ишо пушком, а овај носио сандук неки зелени, је ли муниција, шта је, а Бекрија је носио сандучић неки“.

Босански Петровац напустио је 24. септембра када је отишло муслиманско живље из Босанског Петровца и том приликом је сазнао да су код старог хотела убијени „Бенцо“- Сафет Терзић и Зајкић који су ту „пилили дрва“.

Сведок Клепић Стево је испитан пред Кантоналним тужилаштвом Унско санског кантона Бихаћ дана 10.04.2012. године и на главном претресу 23.05.2016. године. Дана када се у Босанском Петровцу одиграо критични догађај био је на ратишту. Није очевидац критичних догађаја само је чуо да је Милан Драгишић пуцао на Муслимане због тога што му је убијен брат Драган Драгишић заједно са још 14 или 18 војника.

На главном претресу сведок је навео да је све то чуо док је био на ратишту, од људи који су долазили по сменама а након што му је предочена разлика у односу на исказ који је дао 2012. године када је навео да је све то чуо од своје жене сведок је изјавио да остаје при оном што је изјавио 2012. године односно да је те информације добио од своје жене и то неких месец дана након што се догађај одиграо. Такође ни његова жена није била очевидац догађаја већ је и она само чула приче о томе шта се десило.

У време ратних сукоба живео је у Петровцу, у насељу Гај, и сећа се Каваз Асима. Каваз Асим је радио у његовој фирми, али у нискоградњи где је био и пословођа, док је сведок радио у високоградњи. Мисли да је Кавазова кућа била у насељу Гај, али не зна где тачно. Није могао да се сети да ли је Каваз Асим настрадао у догађају када је Милан Драгишић пуцао по Градишци, а након што му је предочено да је у исказу датом 2012. године навео „одмах се чуло да је мој комшија Милан Драгишић звани „Буроња“ да би осветио смрт свог брата Дада, пуцао на наше комшије муслимане, и то пуцао све од реда на кога је наишао. Ја сам се кући вратио са ратишта, колико се сећам 7 дана након тих дешавања, кад сам дошао кући у Петровац, моја ми је жена Здравка звана Лида причала да је Милан Драгишић звани „Буроња“ убио свог првог комшију Асима Кавазу и ранио његовог сина Мухамеда. То су биле „Буроњине“ прве комшије“, сведок је рекао да је то тако било. Навео је и да је чуо да је тог дана Милан Драгишић убио и Бенцу и Зајкић Елдина код хотела у Петровцу док су секли дрва на циркулару.

Милана Драгишића познаје из периода пре рата -можда неких пет, шест година, а након рата га није виђао.

Сведок Кнежевић Жељко дајући свој исказ пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ дана 15.03.2012. године и на главном претресу 12.04.2016.године навео је да је септембра месеца 1992. године живео је у селу Скакавац у општини Босански Петровац и био је припадник војске. Неде септембра месеца, да ли 02. или 20.септембра изгинуло је 17 српских бораца, међу којима је био и један његов рођак. У то време је био на ратишту али је отишао на сахрану и након тога се поново вратио на ратиште. Шта се дешавало у граду у то време само је чуо- чуо да је Драгишић Милан убио Каваза, али то није видео. У тренутку када је то чуо није знао о ком Кавазу се ради. Није знао разлог због ког је Милан Драгишић убио Каваза, али се све то дешавало у време када је Милану Драгишићу погинуо брат Дадо. Пре рата његов рођени брат становао је код Милана Драгишића.

Каваз Мухамеда зна али у тренутку када је чуо да је убијен Каваз, није знао да ли се ради о Мухамеду или о његовом оцу. Мухамеда зна као возача аутобуса, а у време када се критични догађај одиграо није му знао име, чак није ни знао где је Кавазова кућа, већ је то сазнао након завршетка рата када је ишао на сахрану свог рођака у Босански Петровац. Том приликом покварио му се ауто па му је рођак рекао да ће ићи код Каваза који има ауто-лимарску или ауто-механичарску радњу. Каваз у том тренутку није био код куће па је сведок свратио код Бошка Драгишића да попије кафу и да сачека, и тада су му и рекли да је преко пута њих Кавазова кућа.

Након што му је на главном претресу предочен део исказа од 15.03.2012. године „ја сам чуо да је због погибије свог брата Дада, Милан Драгишић звани Буроња убио свог првог комшију Каваз Асима и да је пуцао на његовог сина Мухамеда који је тада био преживео“, сведок је изјавио да су то речи онога ко је сачињавао записник јер у том тренутку - када је давао изјаву није знао ко је од Каваза убијен, и није знао да је Мухамед био рањен.

Навео је и да када је ради поправке аутомобила био код Каваз Мухамеда да су разговарали у вези тадашње ситуације и ситуације која је била пре рата и том приликом Мухамед му је рекао нешто у смислу да не може гледати све Србе кроз једног Србина. Сећа се да је том приликом видео и мајку Милана Драгишића, да је Каваз Мухамед прошао поред ње и мисли да ју је поздравио.

Навео је да тужиоцу 2012. године није рекао да је чуо да је Буроња ишао низ улицу у Петровцу и пуцао на народ и то на Муслимане. '92. године, чак није чуо да је Буроња убио још некога осим Асима.

На предочавање исказа који је сведок дао пред Кантоналним тужилаштвом у Бихаћу 15.03.2012. године и да је тада изјавио „ја сам чуо да је те прилике погинуо и Дадо Драгишић, рођени брат Милана Драгишића....звани Буроња, рођени брат Милан Драгишића званог Буроња и Милорада Драгишића званог Бекрија, чуо сам да је због погибије пуцао на сина Мухамеда који је тада био рањен преживео, ишао низ улицу, пуцао на народ, на Муслимане“, као и „сјећам се да је читав Петровац причао у то време да је Милан Драгишић звани Буроња из освете погинулог брата убио више Муслимана у Петровцу“ навео је да он ништа од тога није рекао, да је записник понекада читао, а понекада није и да је записник потписао јер се плашио.

Сведок Драгић Драган дајући свој исказ овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац 19.03.2012. године и на главном претресу 18.11.2015.године навео је да је 1992. године живео у Босанском Петровцу у комшилуку са Драгишић Миланом, Каваз Мухамедом, Каваз Асимом. Он није очевитац критичног догађаја јер када се исти одиграо он се налазио у селу Вођенице, неких 18 километара од Петровца. У Босански Петровац вратио се неколико дана након што се критични догађај одиграо и тада је чуо „чаршијске приче“ да је Драгишић пуцао на Каваз Асима, а чуо је и да се пуцало на неког циркуларисту Бенцу и још неког човека. Не сећа се ко је причао о тим догађајима. Није чуо зашто је Драгишић пуцао на ове људе, а знао је да је брат Драгишић Милана, Дадо, погинуо на ратишту. Када се вратио у Босански Петровац Дадо је већ био сахрањен, а на ратишту је том приликом погинуло укупно 17 српских војника. Све те људе је знао јер су сви били из Босанског Петровца који је мали.

Сведок Драгић Бошко у свом исказу датом пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Дервента дана 29.03.2012. године и на главном претресу 18.11.2015.године објаснио је да се дана када се критични догађај одиграо није налазио у Босанском Петровцу, већ је са супругом и сином Драганом био код мајке у Вођеници. Тамо је био преко викенда, и у недељу вече вратио се у Босански Петровац. По повратку у Босански Петровац чуо је да је на бихаћком ратишту изгинуло 17 војника српске војске. Свратио је у болницу да види да ли тамо има неког од његових рођака и у болници је чуо причу да је погинуо Каваз Асим, а по граду се причало да га је убио Драгишић Милан. Зашто је Драгишић Милан убио Каваз Асима сведок не зна јер није био ту. Када је дошао у Петровац и у болницу, тамо је чуо причу да је погинуо брат Милана Драгишића, Дадо, чуо је причу да је погинуо неки Драго, неки Керкез Душко и његов комшија Ћућуз и тако даље. Није могао да се сети када је коју чињеницу сазнао, али зна да је чуо причу да је убијен Каваз Асим, да је Каваз Мухамед био рањен при чему са Каваз Мухамедом о том догађају никад није причао. Чуо је и да је убијен неки Бенцо и да је био рањен Зајкић али не зна где и не зна ко је пуцао на њих.

Сведок Алагич Мујо испитан пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 18.04.2001. године навео је да је њега и његовог зета дана 23. септембра 1992. године покупила српска полиција-резервни састав и одвезла до куће Каваз Асима. У тој кући се у том тренутку још увек налазило тело покојног Каваз Асима па су они то тело пренели и ставили у комби. Након тога су их одвезли до иза зграде у улици Гај где су покупили тела Башић Шабана и Башић Динка. Сва та тела одвезли су до мезарје Дидовићи где је када су они дошли већ копао ровокопач. Ту су затекли тела Бакрач Џефара и Кавз Расима.

Сведок објашњава да је он тек касније чуо да је те људе убио Драгишић Милан звани „Буроња“.

Сведок Лемеш Асмир дајући свој исказ пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 06.01.2012. године и на главном претресу 18.11.2015. године објаснио је да се критичног дана када се догађај десио, налазио у кући свога комшије и пријатеља Половина Драгана, чија кућа је била четврта кућа од његове куће. Били су код њега и у поподневним сатима, не сећа се колико је тачно сати било, зачула се јака пуцњава те су они изашли на терасу да погледају шта се дешава. Након што су изашли на терасу, видели су мајку Милана Драгишића- Босу како трчи и скоро врштећи говори да јој је погинуо Дадо. Након тога се поново зачула пуцњава те

су се они повукли унутра. Тада му је Половина Драган рекао да бежи јер је пуцњава настала.

Изашао је напоље и кренуо ка путу, а онда се сетио да ће вероватно туда наићи неко, па се зато вратио кроз гаражу Половина Драгана и прескочио једну ограду, другу и након тога се зачула поново јака пуцњава. Пао је на земљу, чекао пар секунди, а онда је видео Милана Драгишића како проваљује капију на огради која је била затворена. Сведок је побегао великом брзином у правцу куће Јеле Хујић. Када је дошао до куће Јеле Хујић, ту је изгубио снагу тако да су га они приметили ту и однели на таван, где су га сакрили. На тавану је провео неко време. Објаснио је да када каже да је Милан Драгишић проваљивао врата, да мисли на капију на железној огради. У том тренутку Милан Драгишић је држао аутомат.

Објаснио је да се његова кућа налази три куће удаљена од Драгана Половине према центру града, док је Драгишићева кућа у супротном смеру. Када је први пут тога дана видео оптуженог Милана Драгишића, од њега је био удаљен око 200 метара. Видео га је у тренутку када је Милан Драгишић покушавао да отвори капију. То је била капија на дворишту људи који су у то време живели у Србији и капија је била закључана, зато што у том тренутку ту нико није живео. Није видео како је том приликом Драгишић био обучен. Такође сведок је објаснио да зна да је Драгишић пуцао на његовог комшију Хујића, а тек након што су изашли из Босанског Петровца, сазнало се да је Хујић био рањен у руку, а он то рањавање није видео. Такође, касније је сазнао и да су два човека која су „пилила дрва“, убијени од стране Драгишић Милана. Не зна зашто је Драгишић Милан то све урадио, не зна да ли је он то урадио из освете јер му је брат погинуо или је због нечег другог. Пре критичног догађаја са оптуженим није имао никада конфликт.

За рањавање Хујића чуо је када је напустио Босански Петровац, док је за убиство Каваз Асима и рањавање сина Каваз Асима-Каваз Мухамеда чуо у току истог дана и то му је објаснила Јела Хујић. За остале догађаје је чуо касније тако да не зна ни да ли су тачни. Из Босанског Петровца изашао је 1992.године.

Појаснио је да када је чуо другу пуцњаву није видео Драгишић Милана нити било кога другог, објашњавајући да се прво чула једна пуцњава, да су они изашли на терасу, да су видели Босу Драгишић како трчи, да се онда чула друга паљба након које је истрчао из куће Драгана Половине и кренуо да бежи те да је Драгишић Милана видео када се трећи пут чула паљба и када је Драгишић проваљивао ограду. Није видео да Драгишић Милан пуца на њега, већ је то закључио јер је само Драгишића видео са пушком како проваљује ограду при чему Драгишић није пуцао у другом правцу, већ у правцу њега јер у близини никог другог није било у кога би могао да пуца при чему је воће које се налазило у близини прскало по њему.

Није могао да се изјасни зашто је морао да напусти кућу Половине Драгана, инстинктивно је трчао и склањао се, зна да је нешто почело да се дешава, јер је видео Босу која је трчала и причала како је убијен Дадо. Био је у страху који га је натерао да бежи.

Сведок се придружио кривичном гоњењу али није истакао имовинско правни захтев.

Приликом обављеног суочења са оптуженим Драгишић Миланом свако је остао при својим наводима.

Сведок Хујић Јелка дајући свој исказ овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 24.01.2012. године навела је да је Каваз Асим убијен 20. септембра 1992. године али да она није очевидац критичног догађаја као ни било ко од њених укућана. Критичног дана када је око 14,00 часова из горњег дела улице Гај коју зову Трехићи зачула рафалну паљбу из аутоматског наоружања налазила се у воћњаку иза своје куће. Куће Каваз Асима и оптуженог Милана Драгишића су се налазиле у том горњем делу улице Гај. Та пуцњава трајала је кратко, а одмах након ње зачула је другу рафалну пуцњаву из аутоматског наоружања из дела улице Гај где се налазе куће Половина Босе, Лемеш Амира, Хујић Шахира. Пар минута након што је чула ту другу пуцњаву видела је како према њеној кући трчи Лемеш Амир. Лемеша су тада приметили и њен муж и син који су му притрчали и помогли да дође до њихове куће јер је био блед, уплашен и исцрпљен, а сведок је видела и да му је одећа са предње стране била поцепана и прљава од земље. Њен муж и син су Лемеша одвели на таван куће где су се сва тројица и сакрила.

Сведок је објаснила да када је Лемеш дошао до њене куће да им је испричао да је на њега с пута из аутоматског наоружања између куће Половина Босе и куће неког војног лица пуцао Драгишић Милан звани „Буроња“ који се провлачио испод жичане оградe која је делила њихова дворишта.

Сведок наводи и да је видела да је оптужени Милан Драгишић након испалењеног рафала у висини Хујић Шахира **наставио улицом пешке према граду држећи у руци аутоматско наоружање** а да га испод руке држи и води његов брат Драгишић Милорад звани „Бекрија“.

Тог истог дана- дана када се критични догађај одиграо од својих комшија чула је да је Драгишић Милан тог дана убио Каваз Асима, ранио Каваз Мухамеда, пуцао на Лемеш Амира, ранио у руку Хујић Шахираа након тога у кругу старог хотела у Босанском Петровцу убио Терзић Сафета званог Бенцо и Зајкић Елдина који су тамо на циркулару „пилили“ дрва.

Сведок Хујић Васва дајући свој исказ овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 26.12.2011. године и на главном претресу 01.07.2016.године навела је да се 20.09.1992. године око 14,00 часова налазила у својој кући са мужем- Хујић Шафиром, ћерком, свекром, рођаком-Куртовић Фехдијом и ћерком свог брата-Гутлић Субхијом која је ту била са сином који није имао ни две године. Сви су седели у кухињи. У неком тренутку њена ћерка је изашла ван и када се вратила рекла је да се пуно пуца у Дочићима, а Дочићи су били део насеља где се налазила и кућа Милана Драгишића.

Како се стално пуцало на то није обратила пажњу. Одмах након што је ћерка ушла у кућу видела је Буроњу и Бекрију како иду улицом, носе пушке, а раденици су им се вукли по земљи. То је рекла осталима у кући па је њен муж-Хујић Шафир на то одговорио да он иде напоље да види шта се дешава, да није неко упао у Петровац. Хујић Шафир је отишао до улазних врата, отворио их и упитао Буроњу и Бекрију шта је било, на шта му је Буроња опсовао мајку, рекао шта има да га пита шта се дешава, као да не зна да му је погинуо брат, репетирао пушку те да док је Шафир затварао врата

од куће да је Бекрија је Буроњи говорио да не пуца у њеног мужа, те да је Буроња испуцао метке у њихову кућу кроз затворена врата, тако да је њеном мужу десна рука окрзнута. Сви они који су били у кући- њен свекар који је умро, муж, ћерка, рођака Фехдија, као и Субхија су легли под сто. Буроња је пуцао у сваког кога је видео.

Њен муж иако је био рањен није могао да оде код лекара, јер нису смели никуда да иду. Касније су чули да је Буроња убио свог комшију Асима и да је убио још двојицу који су код Старог храста резали дрва (Терзић Сафета и Зајкић Елдина). Објаснила је да су се од 20. до 24. септембра крили по шталама и да су из Босанског Петровца изашли 24. септембра. Отишли су из Петровца камионима а она је рањена у бутну кост на два, три километра од Петровца па је завршила у Травнику у болници 42 дана.

Њеном мужу нико није указао помоћ све док нису стигли у Травник, а како нису ишли код лекара немају никакве потврде о рањавању.

Појаснила је да се њена кућа налазила на 200 метара удаљена од куће Милана Драгишића, да је ту била и кућа Каваз Асима, те да је Каваз Асим био први комшија Милана Драгишића. Само је чула да је Милан Драгишић убио Каваз Асима и ранио Асимовог унука, она то није видела. Није видела ни да су пуцали у Буцу Лемеша чија кућа је била у близини, тачније није видела ништа од догађаја који су претходили догађају испред њене куће као ни иза тога.

Они из куће нису знали где је Драгишић Милан са својим братом Драгишић Милорадом отишао након што је пуцао у њихову кућу, да ли према граду или су се вратили назад. Они су само видели да су отишли право путем који је водио у град.

Сведок Фехдија Куртович дајући свој исказ овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 29.12.2011. године и на главном претресу 01.07.2016.године, навела је да се 20. септембра 1992. године када се критични догађај одиграо налазила код рођаке Васве Хујић. У кући Васве Хујић у том тренутку осим Васве били су Васвин муж (Хујић Шаћир), ћерка, свекар и Гутлић Субхија са својим малим сином. Док су седеде одједном су чуле неку пуцњаву, а Васва се запитала ко пуца тако рано. Васва је потом погледала напоље и видела како Милан Драгишић, то јест „Буроња“ иде и пуца. На кога је Милан Драгишић пуцао сведок није видела. У том тренутку Шаћир, муж Васве Хујић је рекао да ће да изађе да види зашто „Буроња“ пуца, да није неко напао Петровац. Васва га је молила да не излази јер је „Буроња“ носио пушку, међутим Шаћир је изашао, а Буроња је у том моменту репетирао и пуцао на врата и при том је псовао. За Шаћиром је изашла и његова ћерка, а за Миланом Драгишићем је трчао његов брат „Бекрија“ и молио га да не пуца на кућу. Сви који су били у кући су полегали на под а „Буроња“ је пуцајући погодио ВЦ шољу. Шоља је била разнешена. Да није било „Бекрије“ по њеном (сведоковом) мишљењу Шаћир и његова ћерка би погинули.

Након што се пуцњава смирила када су се отворила врата, помислили су да „Буроња“ улази у кућу да их побије, али ушао је Шаћир који је сав био крвав. На питање да ли је рањен, одговорио им је да је то од стакла и да због „Бекрије“ „Буроња“ није пуцао у њега. Накнадно су чули да су неки у Петровцу рањени, да је из Бихаћа Миланов брат довежен мртав а касније су чули и да је Милан убио свог првог комшију, ранио комшију, отишао у „чаршију“ и побио неке на циркулару па и Сафета Терзића.

Сведок је појаснила да је Васва Хујић видела Милана Драгишића како иде и пуца, да је пуцао и на Буцину кућу и то им испричала. Касније су сазнали да је „Буроња“ пуцао и на Буцу али да је Буца успео да се сакрије и оде кроз неко трње. Такође сведок је појаснила и да након што је пуцао на кућу у којој су се налазили да су „Буроња и његов брат отишли према „чаршији“ али где су заиста отишли они нису видели. Касније су чули ко је све погинуо а након пуцњаве она Милана Драгишића више није видела.

Бекрија је био тај који је Буроњи рекао да не пуца у Шаћиру и да не пуца у њихову кућу јер је Буроња прво репетирао, али након што му је Бекрија рекао да не пуца Буроња је циљао у леву страну и погодио крило врата, те је стакло од тих врата у ствари погодило Шаћиру. Колико је њој познато том приликом метак није погодио Шаћиру.

Сведок Субхија Гутлић дајући свој исказ овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 29.12.2011. године и на главном претресу 01.07.2016. године, навела је да је она дана 20.09.1992. године са својим сином отишла до тетке Васве Хујић. Осим Васве у кући су били и Васвин свекар, била је Фехдија а била је и Васвина ћерка Амира. Сведокиња се бавила дететом и од једном се низ улицу чула некаква трка, у ствари теткина ћерка -Амира је рекла да се чује пуцњава у околини и тек након тога се низ улицу чула трка и као журба нека.

Питали су се шта се дешава па је њен тетак-Шаћир Хујић кренуо да види о чему се ради. Кад је дошао до улазних врата рекао је „жомпо шта то би“, а на то му је „Буроња“ одговорио „сад ћу ти ја показати мајку ти балијску“. Она Буроњу пре тога није знала нити га сад зна.

Зачуо се рафал, а она се сагла са дететом како би заштитила дете и због тога ништа није ни видела ни чула. Буроња је испуцао рафал и продужили су даље. После извесног времена њен тетак-Шаћир Хујић је ушао окрзнуте руке. Сведок је чула да је Буроња мислио да уђе у кућу али да га је његов брат од тога одвратио. Након што се Шаћир појавио на вратима и након што су видели да је рањен, више нису чули пуцње. Буроња и Бекрија су продужили даље, а шта је после било, они у кући нису знали, али је пуцање настављено према граду. Касније је чула да је Буроња убијао и даље, свакога кога је срео успут, чула је да је убио неке који су резали дрва, који су се задесили на улицу. Након овог свега њу је тетка Васва Хујић одвела њеној кући, а преко неких ливада.

Из приче других који су били са њом зна да је са Буроњом био његов брат Бекрија; она не зна ни Буроњу ни Бекрију и била је то чиста случајност што се она у том тренутку затекла у кући Васве Хујић. Када је Шаћир ушао на врата, видела је да је Шаћиру рука била окрзнута, била је крвава.

Сведок Зајкић Исмет испитан пред Кантоналним судом у Бихаћу дана ~~18.04.2001. године навео је да он очевидац критичних догађаја који су се у Босанском Петровцу одиграли 20.09.1992. године није био али да је од Спахић Ахмета чуо да је Драгишић Милан убио Терзић Сафета и тешко ранио његовог сина Зајкић Елдина који је од задобијених повреда преминуо у болници у Босанском Петровцу. Спахић Ахмет је у том тренутку био на стражи и видео како је Драгишић Милан испуцао рафал у~~

Терзић Сафета и Зајкић Елдина. Каније је чуо да је Драгишић Милан убио и Каваз Асима.

Сведок Феризовић Рамиза дајући свој исказ пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 25.04.2001. године навела је да је Терзић Сафет убијен 1992. године по избијању рата али не зна у ком месецу. Тог дана, у време када је Терзић Сафет убијен она је ишла по воду на извор који се налазио у близини хотела у Босанском Петровцу. Када је била у близини дворишта старог хотела видела је свог комшију Терзић Сафета како ту „пила“ и цепа дрва. У том тренутку од Терзић Сафета била је удаљена са ширину улице. Видела је аутомобил зеленкасте боје који је долазио из правца Општине и кретао се према пошти. Аутомобил се зауставио на улазу у двориште старог хотела и она је видела „Буроња“ који јој је био комшија како је из аутомобила испалио рафал и убио Терзић Сафета. „Буроња“ није излазио из аутомобила, а са њим у аутомобилу је био још неко али сведок не зна ко. „Буроња“ је пуцао кроз отворени прозор врата са десне стране аутомобила. Она је од аутомобила била удаљена 5-6 метара. Са Терзић Сафетом је у том тренутку био неки момак који му је помагао, а она мисли да се ради о Зајкић Елдину. Након што је „Буроња“ испалио рафал аутомобил је наставио путем у правцу поште. Колико је њој познато Терзић Сафет је сахрањен у свом дворишту.

Сведок Хујић Ђима дајући свој исказ пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 25.04.2001. године навела је да је Терзић Сафет убијен 20.09.1992. године у дворишту старог хотела у Босанском Петровцу и да је он сахрањен у свом воћњаку. Тог истог дана када је Сафет убијен чула је да га је убио неки „Буроња“.

Сведок Ходић Омер испитан пред Кантоналним тужилаштвом Унско санског кантона Бихаћ дана 19.07.2012. године навео је да је у септембру 1992. године на грмушком ратишту изгинуло 17 војника војске Републике Српске и да када се то чуло у Босанском Петровцу се још увек није знало о коме се ради. Сутрадан су тела погинулих доведена у Босански Петровац и смештена у болницу. Он није отишао да види тела погинулих јер се бојао за свој живот, а све имајући у виду да су по Петровцу кренули да круже војници војске Републике Српске и пуцају на муслимане и то Драгишић Милан звани „Буроња“ и лице по надимку „Рамбо“ или „Кићо“ из Крњеуше.

Тог дана када се пуцало по граду он лично је са прозора видео бели „Голф II“ сарајевских регистарских ознака који је возио Милан Драгишић чији прозор је био отворен и кроз њега вирила цев пушкомитраљеза М84 док је на месту сувозача седео „Рамбо-Кићо“ који је такође имао отворен прозор кроз који је вирила цев аутоматске пушке. Не сећа се који је то тачно дан био али је то било у периоду од када су доведена тела 17 погинулих бораца а пре изласка Муслимана из Петровца-24.09.1992. године.

Критичног дана у поподневним часовима налазио се преко пута дворишта старог хотела у Босанском Петровцу и видео је како у том дворишту Сафет звани Бецо сече дрва која му је додавао Зајкић млађи. Зачуо је звук мотора аута и шкрипу кочница. Подигао је поглед и видео како се зауставио црни „Голф I“ без регистарских табли који је возио Милан Драгишић а на месту сувозача седео је „Кићо-Рамбо“. Када су се зауставили из возила је изашао Милан Драгишић у рукама држећи аутоматску пушку са преклопним кундаком затим је ту пушку подигао и испуцао рафал у правцу Бенце и Зајкића. Видео је и да је један рафал испалио „Рамбо“ не излазећи из кола.

Сведок наводи и да је касније чуо аутоматску пуцњаву по граду а претпоставља да су пуцали Милан Драгишић и Рамбо као и да му је познато да је тих дана у Петровцу убијено више Муслимана за које се причало да су их убили Буроња и Рамбо.

Сведок Балић Ибрахим дајући свој исказ овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 18.01.2012. године навео је да је очевидац убиства Терзић Сафета и Зајкић Елдина које се десило у септембру 1992. године мисли 20. септембра. Када су се десила убиства седео је у кафићу прекопута старог хотела. Док је тако седео чуо је рад циркулара из правца дворишта старог хотела. Како му је познато да је у Босанском Петровцу једино Терзић Сафет поседовао циркулар претпоставио је да је он тамо секао дрва. У једном тренутку приметио је Милана Драгишића званог Буроња како стоји испред кафића који се налазио одмах преко пута улаза у круг старог хотела. У том тренутку Драгишић Милан је на горњем делу тела имао маскирну униформу а на доњем СМБ панталоне, а у рукама је држао митраљез М84 са зеленим металним spremником (кутијом) за метке-реденике. Милан Драгишић је био окренут лицем према дворишту старог хотела и био је сам. У једном тренутку Драгишић је почео рафално да пуца у правцу круга дворишта старог хотела. У том тренутку сведок није знао о чему се ради, у шта је Драгишић пуцао. Тек након два дана сазнао је да је критичног дана Терзић Сафета и Зајкић Елдина у дворишту старог хотела убио Драгишић Милан, а причало се и да је Драгишић Милан тог дана пуцао на више својих комшија цивила Муслимана и да је убио Каваз Асима а ранио Каваз Мухамеда

Сведок испитан на главном претресу 05.02.2016.године навео је да познаје Милана Драгишића званог „Буроња“ и да не остаје при својој изјави датој Управи полиције, Сектору криминалистичке полиције 18. јануара 2012. године, јер је у записник унето другачије од оног што је он причао и ту своју изјаву је прочитао тек дан пре испитивања на главном претресу. Навео је да је у тој изјави написано како је он видео Милана Драгишића како је убијао, али да то није могуће, јер не може кроз зграду да види убиства. На предочавање да то не стоји у записнику који постоји у списима предмета, сведок је суду предао на увид записник о коме се изјашњавао те је суд утврдио да се ради о истом записнику који се налази у списима предмета под бројем 05-1/04-5-77/12 од 18.01.2012.године.

Изјашњавајући се о критичном догађају сведок је објаснио је да је тог дана седео у кафићу који се у то време звао „Енигма“ и који је држао брат од стрица оптуженог. Кроз излог тог кафића је видео како је у Босански Петровац доведено 17 мртвих, међу којима је био и покојни брат оптуженог. Видео је оптуженог како пролази и конобар из кафића Дућа, који је ту радио, и покојни брат оптуженог су му рекли „Ибраице бјежи глава се губи није време да будеш у граду“. Сведок је отишао кући, није излазио два, три дана и након два, три дана је чуо шта се издепавало због чега је био изненађен. Чуо је за убиства по граду и да је наводно Милан Драгишић извршио та убиства. Тада је чуо и за убиство Зајкића и за убиство Сафета, да су они убијени иза старог хотела где су секли дрва.

Објаснио је да је док је седео у кафићу „Енигма“ видео оптуженог Драгишића који је у том тренутку имао униформу на себи, носио митраљез 84-творку, имао маскирне панталоне, или јакну, није могао тачно да се сети. Милан Драгишић је од места где је сведок седео био удаљен од 50 до 60 метара и видео га је како носи

митраљез, као маса људи што је носила пушке тада по граду. Он лично није чуо никакве пуцње, а могуће да је те пуцње чуо неко ко је био напољу. Појаснио је да му је Дућа-конобар у кафићу, рекао да бежи из кафића зато што је био муслиман, јер у ситуацији када се 17 мртвих доведе, никоме није била безбедност загарантована а поготово њему као припаднику друге нације, без обзира што је био припадник Војске Републике Српске.

Када је изашао из кафића Драгишића није видео јер је отишао право кући. У вези страдања Зајкића и Сафета званог „Бенца“ чуо је приче након два, три дана. Он не може да се изјасни их је убио, по граду се причало да је то учинио Милан али у том тренутку је било још Милана у граду који су радили злодела. Драгишића зна од пре рата јер је Драгишићев отац са његовим стричевићем био једна фамилија а сведок је са Драгишићима и његовим стричевићима - покојним Предрагом, и Ненадом који је сад шеф полиције СИП-а у Сарајеву, Бања Луци, и дан данас су у добрим односима. Поводом овог поступка није контактирао са њима и у Босанском Петровцу нико не зна повод његовог доласка у Београд, јер је рекао да је дошао на лечење баш из разлога што је он раније лечен у ургентном центру.

Након што му је предочен записник од 18.01.2012.године сведок је навео да га је он потписао а на предочавање дела исказа „сјећам се врло добро да је тога дана Драгишић Милан „Буроња“ на горњем делу тела на себи носио обичну, маскирну, војну униформу, на доњем класичне кангарне војне СМБ хлаче, а од наоружања сам видео да у рукама држи митраљез „М-84“, такозвана осамдесет четворка, на зеленом металном спремноку са кутијом за метке и реденике“ сведок је навео да он јесте видео метке и реденике.

Такође потврдио је и да је изјавио „како сам напоменуо Милан Буроња је стајао испред поменутог Дејановог кафића до тротоара, окренут лице према кругу дворишта старог хотела са митраљезом у ставу готовс“.

На предочавање да је дана 18.01.2012.године изјавио „у том моменту био је сам, није било никога поред њега, нити било кога у његовој близини, у једном моменту видео сам како је Милан Буроња почео пуцати рафално у правцу круга дворишта поменутог хотела“ а да је на главном претресу навео да није чуо пуцње, навео је да не може да се сети да ли је евентуално пуцано, није могао да се изјасни ни да ли се боље сећао 2012.године, изјашњавајући се да је изјаву давао код Радаковића и да је давање изјаве трајало пет и по сати.

Након предочавања дела исказа од 18.01.2012.године, „тог момента нисам знао о чему се ради, у шта исти пуца само се сећам да ми је неко из кафића рекао да бјежим кући да спашавам главу, а да ли ми је то рекао власник кафића Предраг-Пеђа, или конобар Дућа не могу да се сетим“, сведок је изјавио да зна да су били или Пеђа или Дућа, да нико други није имао да му то каже јер су само они били у кафићу. Осим њих тројице у кафићу тада није било никога.

Након предочавања дела изјаве „истог момента изашао сам из кафића главом без обзира отишао својој кући, кафић у коме сам се налазио у кругу дворишта старог хотела удаљен је око 25 метара и након овога догађаја нисам излазио из своје куће два дана ради своје личне безбедности....тек након два дана у граду у поменутом кафићу,

дознао сам да је поменутог дана у кругу дворишта старог хотела убијен Терзић Сафет звани „Бенца“ и Зајкић Елдин и да их је убио Драгишић Милан звани „Буроња““, сведок је изјавио да је то сазнао од неког мештанина, при чему не може да се сети имена. Он чак није могао ни да зна да ли се радило о Терзић Сафету и Зејкић Елдину, већ је преко мештана закључио да су то они могли да буду. Сведок се сагласио са својим делом исказа да је тог дана такође чуо, а причало се по Босанском Петровцу да је Милан Буроња након убиства Терзић Сафета и Зејкића у улици у Босанском Петровцу пуцао на више својих комшија, муслимана, да је убио Каваз Асима и ранио његовог сина Мехмеда.

Сведок је појаснио да он није видео Драгишића да је пуцао, да у тренутку када је видео Драгишића уопште није Драгишића повезивао са убиством Зејкића и Терзића.

Такође је навео да је у септембру '92.године био тешко рањен да је био пребачен у Београд на лечење и да је био 69 дана у коми у Београду у Ургентном центру. Ту је био на лечење и на контролама а након тога је прешао под заштиту Уједињених нација. У то време је живео у хотелу „Хиљаду ружа“ на Авали, повукао је чак и своју жену и дете, те су живели на Авали око две, две и по године и у фебруару '97.године је отишао за Сједињене Америчке државе. Након што се вратио у Републику Српску свакодневно је имао проблеме у Петровцу јер је био припадник Војске Републике Српске, прозивали су га сваки дан, малтретирали су његову мајку, његова мајка је испитивана два, три пута месечно а онда су њега позивали у Бихаћ два до три пута, играли се електричним пендреком.

У вези критичног догађаја који је према наводима оптужнице учинио Милан Драгишић давао је само једну изјаву Радомиру Радаковићу 18.01.2012.године. Полиција је тада дошла по њега. На питање колико је дуго разговарао са Радаковићем, сведок је изјавио да је сваки разговор са тим Радаковићем трајао дуго, у зависности од тога колико он попије, „ако попије литру крушке онда траје и до шест, седам сати, без да идеш у ВЦ, да ти да воде, да запалиш цигару, било је ту свашта“.

Радаковић је разговор са њим обавио баш након његовог изласка из болнице (неуропсихијатрије где је лечен од ПТСП-а).

На инсистирање да се изјасни да ли је видео Милана Буроњу како пуца рафално, изјавио је да то није тачно, јер он то није видео. Истакао је да он ни код Радаковића није рекао да је видео како је Милан Драгишић пуцао. Изричит је у томе да он то није видео. Видео је да Драгишић држи митраљез, али га није видео да је пуцао. Наводи „ја нисам видео да је пуцао, а могло би бити да је пуцао, ја не знам, ја нисам видео да је пуцао“.

Кафић у ком је седео је од дворишта старог хотела био удаљен око 20 до 25 метара.

Сведок Предраг Роквић дајући свој исказ овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Босански Петровац дана 03.02.2012. године и на главном претресу 01.07.2016.године, навео је да се 20.септембра 1992. године, када се критични догађај одиграо, налазио код куће. Када је чуо да се народ ускомешао, кренуо је да види о чему се ради. Кренуо је путем старог хотела и ту је наишао на рањеног Зајкић Елдина, који

је тражио да му помогне. Како је Зајкић био тежак није могао да му помогне али су убрзо дошла болничка кола, није сигуран да ли војна, убацили су Зајкића у кола и одвезли у болницу, а након тога је и он отишао испред болнице где су довели мртве борце. Пред домом здравља видео је мртве војнике, а у том тренутку ту је било већ окупљено доста људи.

Зајкић Елдина је од раније познавао јер је Петровац мали град те су се сви знали, а осим што је Зајкић тражио да му помогне, није му рекао шта се догодило и како је рањен. Пред Домом здравља је чуо да је том приликом када је рањен Зајкић Елдин рањена још једна особа под надимком Бенцо који је такође одвежен у болницу. И Бенцо и Зајкић су касније преминули.

Касније се по граду причало да је у Бенца и Зајкића пуцао Буроња-Милан Драгишић и то зато што му је брат погинуо.

Сведок је појаснио да је он према болници кренуо јер је видео да се народ узбунио, видео је да се нешто дешава, а успут је чуо да су довежени мртви и рањени.

Сведок Душко Карановић испитан на главном претресу дана 15.09.2016.године, навео је да се сећа септембра 1992. године а тај период му је остао у сећању јер му је погинуо колега а погинуо је и брат Милана Драгишића-Драгомир.

У то време живео је у Дрвару, био је војник, али је тада користио слободне дане-имали су распоред линија 21 дан, кући 7 дана. **Веома се брзо чула вест о погибији, односно настрадалим војницима. Та вест стигла је и до Дрвара. Са својим другом Драгом Крнетом кренуо је из Дрвара да изјави саучешће Милану Драгишићу.** До куће Милана Драгишића су дошли око три, пола четири после подне, и када су они стигли ту је већ била пуна кућа народа. Тада је и видео Милана Драгишића али мисли да га Милан Драгишић није препознао јер му је деловао изгубљено. У кући Милана Драгишића задржао се неких сат и по- до пола шест, шест а након тога се вратио својој кући у Дрвар. Сутрадан су ишли на сахрану ових погинулих војника. У кући је Милана Драгишића чувао његов рођени брат Милорад- пазео је шта Милан Драгишић ради јер је била кукњава и јауци. Чували су Милана Драгишића да не би изашао и да не би направио нешто.

Појаснио је да се када је чуо за погибију војника налазио у Дрвару, та вест се чула са линије јер је пуно људи настрадало тај дан. Њему је требало неких 40 до 45 минута да дође до куће Милана Драгишића, када је дошао већ је јако пуно људи било окупљено у дворишту. Након што су изјавили саучешће са својим другом стајао је напољу пред кућом, у дворишту. Ту су били до пола шест, шест и са Миланом Драгишићем тада није разговарао јер Милан Драгишић није био у стању да прича. Осим Миланове браће и мајке сведок је тамо мало кога познавао јер није живео у Петровцу. Док је тако стајао испред куће Милана Драгишића, негде око 15:45 је чуо да је Милан Драгишић пуцао у комшију. Мисли да се тај комшија звао Мухамед. Чуо је да је пуцао само у једног комшију, мисли да му је то рекао момак под надимком Ћик који је био извиђач и ког је касније видео још једном на линији. Када је поново срео тог Ћика, Ћик му је рекао да је била још нека пучњава, после у Петровцу и то је све чега се сећа.

Он је био припадник 15-те Бихаћке јединице и имали су контакт само са извиђачима Петровачке бригаде. Док се он (сведок) налазио код куће Милана

Драгишића, Милан Драгишић се налазио у соби и након што је Драгишићу изјавио саучешће сведок није видео Милана Драгишића да је напустио собу. Драгишић Милана познаје 30 година, упознали су се преко посла, знао је и Миланову породицу.

Није могао да се изјасни да ли су критичног дана испред куће Драгишић Милана били паркирани аутомобили. Сведок је навео и да тог дана са Миланом Драгишићем, осим што му је изјавио саучешће није причао, имао је осећај да Милан Драгишић гледа кроз њега, да уште не региструје ни ко је, само је кукао.

Са Миланом Драгишићем иако се у међувремену виђао никад није причао о дешавањима у Петровцу критичног дана.

Сведок Тубић Жељко, испитан на главном претресу дана 15.09.2016.године навео је да је током септембра 1992. године био војно ангажован али је у периоду око 20. септембра користио слободне дане.

Имао је кућу у селу шест километара удаљеном од Босанског Петровца, тамо је имао пилану где је критичног дана радио. Чули су сирене, и чуло се шта се десило у Бихаћу. Не сећа се који је био тачан датум, али зна да је била друга половина септембра.

Како је био војни обвезник и сутрадан морао да иде на линију спремио се и отишао у град. Дошао је до свог стана у Босанском Петровцу, пресвукао се, и отишао до свог таста који је радио са покојним братом Милана Драгишића. Његов таст је предложио да оду до Милана Драгишића да изјаве саучешће јер је већ чуо да је изгинуло 17 војника, да су их побили, да су их масакрирали. Његов таст је био код болнице када су погинуле довели.

Он (сведок) је са Миланом Драгишићем био добар школски друг, ишли су заједно у школу-на занат а за време док је ишао у средњу школу живео је у насељу Гај, четврта кућа од Милана Драгишића и из тог разлога пристао је да иде са својим тастом. Отишли су до тамо пешака јер је кућа Милана Драгишића била удаљена свега око 800 метара и када су пришли кући тамо је већ било доста народа и чула се кукњава. Због свега тога рекао је тасту да он (сведок) не може да уђе унутра и изјави саучешће, а да ће га сачекати. Таста је сачекао испред куће на улици, неких 30 метара удаљен од куће. Док је стајао на улици видео је да се у кући у ходнику са Миланом Драгишићем боре његов брат од стрица и рођени брат и да је Милан Драгишић био изгубљен човек. Све то је успео да види споља јер су била отворена врата. Све то је изгледало као да је Милан Драгишић покушавао да оде некуда, Драгишић је спомињао свог брата што су га убили, што су га заклали. Његов таст се није задржао дуго- пет до десет минута и након тога су њих двојица отишли у стан. Сведок је сутра ујутру отишао на линију.

По граду се причало да су Муслимани дочекали њих 17 и да су их масакрирали-секли им уши.

Појаснио је да је био у селу када су се чуле сирене, а од села до града требало му је пола сата да дође. У стану се пресвукао, окупао и задржао можда још неких 40 минута. Од тренутка када је чуо сирене па до доласка у кућу Милана Драгишића прошло је можда два до два ипо сата. До куће Милана Драгишића су морали проћи кроз центар и једина улица која је водила према кући Милана Драгишића је била улица

ЈНА, или Гај. Он (сведок) је у том делу Петровца становао три године, знао је све становнике ту, видео је пар људи који су пролазили, а у граду је било доста наоружаних људи. До куће Милана Драгишића је дошао улицом Гај. Испред куће Милана Драгишића када је стигао можда је било 10 до 15 људи, а не зна колико их је било у кући. Међу окупљенима препознао је Латиновић Дрену а мисли да је ту био и Срдић. Не сећа се да ли је било паркираних аутомобила испред Драгишићеве куће у тренутку кад су они дошли, а појаснио је да је успео да види дешавања у кући иако је стајао на улици јер је улаз у кућу био окренут тачно према улици. Ту је био мали ходник где је стајао Милан Драгишић и зато је могао да види шта се дешавало.

Познаје Бранка Срдића и зна где је његова кућа. Познавао је и Каваз Асима као и Асимовог сина Мухамеда, као и Мухамедову мајку и сестру и зна где је била и њихова кућа. Чуо је да је Асим убијен, а да је Мухамед био рањен, а после се причало да је Милан Драгишић пуцао.

Знао је и Терзић Сафета и Зајкић Елдина и када се вратио на смену после 15-20 дана чуо је да су убијени али нико није причао ни како су убијени ни зашто. Не зна кретање Милана Драгишића по доласку камиона са телима, а када је видео Милана Драгишића у кући како се препире са браћом није видео да ли је имао неко оружје или слично.

Сведок Милорад Радошевић испитан на главном претресу 15.09.2016.године изјавио је да се добро сећа 20. септембра 1992. године, а тог датума сећа се сваки човек који је живео у Петровцу јер се догодила велика трагедија на ратишту. 20 људи се камионом превозило на ратиште али су Муслимани направили сачекушу. Мисли да су тројица, од којих су двојица били тешко рањени остала жива, а њих 17 је погинуло. Тог дана је требао да оде у смену, јер су они били 21 дан на ратишту, а онда 7 дана на одмору.

Тог дана аутобусом су се пребацивали од Петровца до ратишта. Аутобусе су неки чекали у Петровцу, а неки у свом селу. Он је послом морао да оде до Петровца па је мислио тамо и да уђе у аутобус да се превезе на ратиште. Тада се прочула вест да су људи нападнути, да има рањених и да има и мртвих, при чему се фактички ништа није знало док нису почели да стижу у болницу први рањени. Народ се сакупио око болнице и ту су биле разно-разне приче, сви су се сјатили око болнице. Болница је од центра била удаљена неких 500 до 600 метара. Ту су чекали, распитивали се, било је цивила, било је војника, било је народа свих профила. Када је стигао камион 150-тица, или 110-ка, са погинулим људима, стао је код мртвачнице, ту је био мали успон од камиона, тако да су могли погинуле да унесу у мртвачницу. Камион су отворили те су они који су били мало храбрији погледали у камион и унутра видели мртве људе који су били измасакрирани, некеме је фалио нос, неком уши, неко је био заклан. Да ли су били живи у време када се то десило, или су били мртви он не зна, и све се то десило на линији фронта, између линије фронта и њихове команде. Питали су ко је, шта је, а онда је видео Драгишић Милана и његову породицу, као и породице и родбину осталих који су изгинули. Видео је Милана Драгишића како вришти, плаче, запомаже у смислу „brate јел те заклаше“. Драгишића су звали Буроња, а Драгишићевог брата Даду, који је погинуо је слабо познавао. Он је остале питао ко је то, на шта су му одговорили да се ради о Драгишићевом рођеном брату. Ту су почели људе истоваривати, стављати на колица и увозити у мртвачницу, народ је плакао, а Милан Драгишић је почео да вришти.

Поред Драгишића су биле и његове колеге, ближи пријатељи, рођени брат и брат од стрица- безбедњак Ненад Драгишић који су га држали, а колико је све то трајало не може да се сети. Можда једно двадесетак минута, ако не и пола сата, док Милана Драгишића нису ставили у аутомобил и одвезли. Где су Драгишића одвезли не зна, а у ауто је Драгишића увео Адамовић кога зна под називом Ћик, и неки Топаловић чије име не зна, као и безбедњак Ненад Драгишић који је био брат од стрица Милана Драгишића. Милана Драгишића су ставили у ауто црвене боје, мисли да је била лада, и одвезли га негде. Причало се да су га одвезли његовој кући, али сведок у то није сигуран. Након тога народ је почео да се разилази, свако је имао причу и тако даље.

Топаловића и Адамовића не зна по именима јер они нису били чланови његовог вода.

Појаснио је да када су одлазили на смену да су били добро обучени и да су имали војну униформу углавном СМБ, да су имали добро наоружање, аутоматске пушке, митраљезе, а митраљезе 84 нису носили са ратишта, пошто их је било мало те су они остајали у рову када дође замена, тако да тај ко дође у замену преузима митраљез 84 и наставља даље борбу са њим. У ствари они су са собом увек носили наоружање осим 84-орке.

Он је био припадник Крњеушког батаљона који је припадао Петровачкој бригади, а Крњеушки батаљон је у то време бројао око 650 људи. Обично је 1/3 ишла кући а 2/3 су биле на фронту, тако да је кући било око 200 људи. Иста је била процедура и смена у свим батаљонима на нивоу бригаде. У Петровцу у то време никада није било испод 50-60 наоружаних људи, можда је било само више. Тог дана задржао се у Петровцу до пет, шест сати и онда се вратио у своје село Сувају из разлога што аутобуси нису возили на ратиште јер није постојао алтернативни правац куда би их пребацили. Сутрадан је дошао у Петровац да види каква је ситуација са организацијом превоза до ратишта и видео је да су изнели сандуке са мртвима изнели на плато испред општине, а тог дана је била сахрана тих изгинулих на ратишту. Ситуација у Петровцу септембра '92., је била затегнута јер је већ било рањених и мртвих бораца који су долазили и пре ове ситуације када је изгинуло 17 војника. Са Муслиманима се нису нити дружили, нити поздрављали, и настала је тотална мржња. Након тога муслиманско становништво је изразило жељу да напусти град и да се пребаце на територију коју су контролисали Хрвати или Муслимани те је тако и учињено. Муслиманско становништво можда након три, четири дана је напустило Петровац, а он је тада већ био отишао на линију. Када је тог другог дана дошао у Петровац чуо је разне приче, причало се свашта, односно то јутро се причало да има на стотине мртвих Муслимана, да би на крају дошла прича до тога да је Буроња убио једног Муслимана, да је Буроња пуцао код своје куће и да је један човек погинуо. Зна да је тај човек био Муслиман али његово име не зна.

Сведок је појаснио да је био војно ангажован у Другом крајишком корпусу Петровачке бригаде- Петровачка бригада, трећи батаљон, Крњеушки. У то време на челу трећег батаљона био је Милановић ког су звали Шкриван. У том батаљону је било између 600 и 700 војника и у оквиру батаљона су имали чете. Он је припадао Сувајској скакавачкој чети јер су чете носиле називе по селима, и у то време је било око 60

војника у чети. Милановић није био на челу Сувајске чете, већ је био Војо Грбић који је по чину био водник.

Милана Драгишића иако је млађи од њега познаје још из момачких дана, Није знао где је Милан Драгишић био ангажован за време оружаног сукоба и Милан Драгишић није био у његовој чети.

Од 17 погинулих познавао је можда четворицу при чему је из виђења углавном знао све, тако да је познавао неког из Бјелаја, чијег се презимена није могао сетити, затим брата Милана Драгишића, као и Нику Јевића који му је био брат од тетке. Појаснио је да док није дошао камион са мртвима они нису ни знали ко је у камиону а за одређене мртве се сазнало тек сутрадан. Милана Драгишића је видео када су кренули да износе рањенике из камиона, и тада је Милан Драгишић вриштао, плакао је, говорио је неразумно, викао је „брате јел и тебе заклаше“, нешто у том смислу. У том тренутку је владала општа кукњава. Да је страдао брат Милана Драгишића сазнао је од људи који су били окупљени окол, јер је некога питао, при чему није сигуран ко му је то рекао.

На камиону је била отворена цирада, а сведок није сигуран да ли је Милан Драгишић улетео у камион, или је био испред камиона. Он (сведок) је завиривао кроз отворену цираду и видео да је било пуно крви и доста измасакрираних људи. Крви је било у камиону и по телима. Тела су била послагана. Он није могао да препозна тело брата од тетке јер чак није ни знао да је унутра. Такође није видео ни тело брата Милана Драгишића. Милан Драгишић му је привукао пажњу јер је највише кукао и плакао. Након што је Драгишић одвежен аутомобилом, он га тог дана више није видео, нити је чуо било шта о њему. Сведок је након тога отишао својој кући, а у кућу Драгишића није ишао јер нису били толико присни пријатељи, били су другови са ратишта, али се нису посећивали.

Драгишић када га је видео испред болнице је био је у СМБ униформи а претпоставља да је имао нешто наоружања јер су наоружање имали сви. Ненад Драгишић је био у маскирној униформи јер је био безбедњак. Није приметио да ли је Драгишић стајао и чекао да дође камион са мртвима, није сигуран у ком тренутку је Драгишић дошао. Где је насеље Гај не зна али зна где је кућа Милана Драгишића, односно да се та кућа налази код старе станице полиције.

Није био на сахрани брата Милана Драгишића, био је само испред општине када су лешеви изнешени .

Касније је у граду чуо да је Милан Драгишић убио свог комшију, односно да је убио неког Муслимана тако што је пуцао.

Драгишића су повезивали са силним убиствима која су се десила те ноћи, јер се највише спомињало његово име, мада је било стотине пушака у граду и Петровцу. Зна ко је Рамбо или Кића, и објашњава да Рамбо није био неки борац, већ да је био бахат момак.

Сведок Јела Драгишић, супруга покојног Драгана Драгишића-брата окривљеног Милана Драгишића који је погинуо 20.09.'92. године, испитана на главном

претресу 21.06.2017.године, у вези критичног догађаја навела је да су 20.09.'92.године око један, два сата поподне она, деца, као и супруга Милана Драгишића седели у дворишту те да се тада појавио Милан Драгишић у неописивом стању и рекао да је погинуо Драган Драгишић и још неких 16 лица. Милан Драгишић је дошао са два човека која она није познавала, довели су га црвеним аутомобилом, да ли „ладом“ или којим не зна, јер је прошло много времена од тада. Мисли да када је Милан Драгишић дошао да је клекао, био је у лошем стању, сви су били у лошем стању, свекрва је јаукала и онда је она као кроз маглу видела Кавазе како су кренули према њиховом дворишту, али се не сећа ни пуцања нити било чега. Милан Драгишић је за свог брата Драгана био доста везан јер је био старији девет година па је учествовао у његовом васпитању. Сећа се само да су јој у неком тренутку рекли да је Милан отишао према граду и да га је брат Милорад сустигао и то је све чега се она сећа. Она је увела сву децу на спрат и то како своју децу тако и Миланову децу, укупно петоро деце је било, а Милан и Милорад су се из града вратили за кратко време, за можда неких двадесетак минута и након тога окривљени Милан из дворишта није излазио. Сахрана њеног мужа била је 21.септембра а радило се о колективној сахрани, 17 сандука је било изложено пред општином и онда је свако узео сандук са својим погинулим и возио их на сахрану. Претходног дана, значи дана када се критични догађај који се окривљеном Милану Драгишићу ставља на терет, код њих је долазило много људи.

Навела је да колико је њој познато да су Милана из града вратили његова браћа Милорад Драгишић и Ненад Драгишић као и да Милан није имао никакво оружје у кући. Појаснила је да су њена породица и породица Милана Драгишића имале засебну кућу, али имали су заједничко двориште у ком су они и седели у тренутку када је Милан Драгишић. **Том приликом Милан Драгишић није одлазио у своју кућу.**

Када се десила ситуација са Кавазима, Милан је био ван капије, није био у дворишту, а она је била више сконцентрисана на своју свекрву која се срушила и била у некој врсти бесвесног стања.

Није видела шта се десило са Каваз Асимом, само је чула да га је упуцао окривљени Милан Драгишић на улици. У том тренутку Милорад није био у дворишту јер је дошао касније.

Не познаје Терзић Сафета и Зајкић Елдина. Кућа Хујић Шаћира се налази удаљена неких 150 до 200 метара од њихове куће. Лемеш Асмира слабо познаје а кућа Половина Славка се налази пре Шаћирове куће.

Сведок Дрена Латиновић испитана на главном претресу 10.09.2018. године у вези догађаја који се окривљеном Драгишић Милану ставља на терет навела је да се сећа да се то догодили 20., или 21.септембра '92.године као и да је у Петровцу напета била ситуација и пре тога. Тог критичног дана је она била у својој кући са ћерком, зачула је кукњаву, а након тога да ли један или два пуцња и то је било све. Није одмах смела да изађе да види шта се дешава, сачекала је можда неких 15 до 20 минута.

Кућа у којој је живео Милан Драгишић се налази преко пута њене, неких ~~педесетак метара удаљена и она је видела да су тамо окупљени неки људи, нон етоп се~~ плакало, била је кукњава, те је она ћерку оставила код своје куће и отишла да види шта се десило. Када је тамо дошла чула је да је погинуо Дадо. У међувремену је дошао и окривљени Милан Драгишић са својим братом Милорадом и Ненадом. Милан Драгишић је изгледао грозно, кукао је и плакао викао „брате, брате“, једва су га смиривали људи. Она ништа лично није видела, то је све оно што је она чула. Све

време тог дана она је мало одлазила до своје куће да види дете и враћала се до куће Милана Драгишића. Тако да је малтене читав дан фактички била у тој кући са њима.

Сведок је навела да је од априла месеца у Босанском Петровцу била напета ситуација- када је војска ишла на Купрес. У самом Петровцу није било никаквих сукоба, повремено су долазили људи из Бихаћа који су бежали одатле, односно они су ту долазили код неких својих рођака. Појаснила је да је њена кућа од куће Милана Драгишића била удаљена педесетак метара, а кућа Кавазе је била ниже. Њена кућа је била на супротној страни од стране где се налазила Кавазова кућа. У вези положаја Драгишићеве, Кавазове и њене куће објаснила је да ту постоји једна раскрсница, да су Драгишићи ту, па су доле Кавазе, а она је на тој раскрсници мало укосо, са друге стране и то 50 метара укосо од Драгишића, при чему су њој били ближи Драгишићи него Кавазе. Познавала је цео комшилук, познавала је и Кавазе, познавала је Кавазову жену, радиле су у истој фирми. Били су у добрим односима, обилазили су се повремено, разговарали, комуницирали. Појаснила је и да је она изашла из своје куће тек након што је престала пуцњава и то из разлога јер је чула кукњаву па је изашла да види шта се дешава.

Колико се она сећа тих дана по Петровцу није било пуцања, а када је сазнала да је Дадо убијен сазнала је да је тог дана погинуло још 17 војника. Њој су у том тренутку били на ратишту и муж и брат, али су они били на другом делу. За Кавазу да је убијен је сазнала тек након можда неких сат, сат и по, не може тачно да се сети и то да ли када се први пут враћала или други пут код њих, када је ишла кући, на раскрсници према Кавазовој кући, на неких десетак метара видела је да је покривено тело нечим. Тада су јој рекли да је то урадио окривљени Милан Драгишић у афекту, односно да је убио Каваз Асима који је ишао да пита шта се десило. У вези тога није чула више ништа. Први пут када је отишла до куће Милана Драгишића, са Миланом Драгишићем су били Милорад Драгишић и Ненад Драгишић, при чему је надимак Милорада Драгишића „Бекрија“. Милорад Драгишић је ту био са њима, више је кукао и плакао него његова мајка, и био је погубљен. Милан Драгишић је био у кући када су га довели, када је ушао са браћом, ту је био једно време, у дневној соби, а онда је након тога седео у другој соби.

Већину од тих 17 бораца познаје, а међу њима је био још један комшија. Каваз Мухамеда тих дана није видела, а након тога у некој причи чула је и за Мухамеда. Након погибије тих 17 бораца, испред општине је организован конвој који је Муслимане одвезао из Босанског Петровца. Тада се видела са Мухамедовом женом и мајком које су дошле да се поздраве.

Није могла да се сети у коју гардеробу је Милан Драгишић био обучен тада када га је видела, али зна да га је затекла у кући. Од првог пуцња па до њеног доласка у Драгишићеву кућу прошло је једно 15 до 20 минута. Не сећа се да је видела нека кола у дворишту Драгишића, није чула ни за Терзић Сафета и Зајкић Елдина.

Од Драгишићеве куће па до пилане треба више од 20 минута, а до хотела 20-25 минута пешака при чему не зна колико треба колима. Није јој познато лице које има надимак „Рамбо“, а у вези лица под именом Милан Шево или Баста, навела је да зна доста Шева, али са надимком „Рамбо“ не зна никога.

Сведок Драгишић Бранкица, супруга окривљеног Милана Драгишића, испитана на главном претресу дана 10.09.2018 .године, навела је да је колико се она сећа био 20. септембар 1992. године, када је погинуо њен девер Драган Драгишић и још њих 17, 18 не зна тачно. Она је била кући са децом, муж јој је био на ратишту, као и девер, односно на ратишту су били нон стоп. Они су становали на спрату куће, она је у једном моменту зачула кукњаву, потрчала је одоздо, чула се пуцњава, односно кратак пуцањ, стрчала је доле плашећи се за децу, јер су деца вриштала, свекрву је видела на столици испод шљиве која је била малтене у бесвеном стању, а онда узела децу и истрчала горе, и предала децу јетрви која је била у шоку. Том приликом сазнала је да јој је погинуо девер као и да су јој мужа довели. Њен супруг, односно Милан Драгишић, је у неком тренутку кренуо према граду али њен девер Милорад је отрчао за њим, као и Ненад и брзо су га вратили. Након тога су окривљеном дали неке лекове за смирење, он се смирио, а у кућу је почео да долази народ. Након што су га браћа вратила у кућу, Милан Драгишић нигде није ишао, био је у кући јер је попио лекове за смирење. На питање колико је прошло од тренутка када је њен супруг кренуо према граду до тренутка када је Милорад са Ненадом пошао по њега, одговорила је да је прошло врло кратко и да су Милана Драгишића кући вратили за неких 10 до 15 минута најдуже. Сећа се да Милан Драгишић из куће кренуо пешака, а не може да се сети како су кренули Ненад и Милорад Драгишић. Зна само да су га брзо вратили.

У то време било је ратно стање, пуцало се на све стране. Пуцњава се чула сваког дана, а критичног дана она је чула само кратку пуцњаву. За судбину свог комшије Каваз Асима је чула касније (да је настрадао), али она не зна како је страдао, јер није видела. Чула је приче да га је убио њен муж окривљени Милан Драгишић.

Терзић Сафета и Зајкић Елдина не познаје. Мало људи је познавала јер она није била из Босанског Петровца већ је тамо дошла када се удала. Лице са надимком „Рамбо“ не познаје.

Мисли да су окривљеног Милана Драгишића из града довезла нека двојица униформисаних лица у неком аутомобилу, али ко су била није их видела. На питање да ли је њен супруг био у униформи или цивилу навела је да ако је био на ратишту био је у униформи, односно да је требало да носи униформу.

За Каваз Асима објашњава да јој познато да је настрадао, да је то чула накнадно из приче. Не зна како се то десило јер није видела, а и у вези Каваз Мухамеда било је разноразних прича. Ништа ни у вези Каваз Мухамеда није видела. Срдић Бранко је њихов комшија, живео је преко пута њих, а да ли је био присутан критичног дана тога се не сећа. За Латиновић Дрену претпоставља да је била код њих у кући јер је ту био присутан цели комшилук.

Сведок Драгишић Милорад, рођени брат окривљеног Милана Драгишића, испитан на главном претресу дана 21.06.2017. године, навео је да дана 20.09.'92. године није био на ратишту већ се налазио у другом граду. Када се враћао поред болнице видео је гужву, пришао је да пита шта се десило и тада су му рекли да има погинулих међу којима је био и његов брат. Када је кренуо према камиону да види мртве, рекли су му да не иде, јер му неће бити добро, а након тога му је пришао и његов брат Ненад Драгишић који га је вратио и рекао му да иде кући као и да је Милан Драгишић већ

отишао кући, да су га одвезла двојица војника-Ћик и Топаловић јер је био потпуно изгубљен. Ту је било доста народа. Прошао је кроз центар и дошао до куће. Тамо је већ био скупљен народ и у том тренутку пришао му је неки друг који му је рекао да му је брат, односно да је Милан Драгишић отишао према граду. Кренуо је за Миланом да га врати и стигао га је на неких 150 до 200 метара од њихове куће према граду. Ту су почели да се гурају, он (сведок) му је говорио да не иде даље, да не пуца, а у неком тренутку аутом се појавио и Ненад Драгишић и још неки друг. Одузели су Драгишић Милану пушку, то је све укупно трајало можда неких пет минута, свађали су се, препирали се, а тај дечко је успео да му ухвати цев од пушке и тако на тај начин су му узели пушку.

У тренутку када је чуо да је Драган погинуо није знао ни како ни где је погинуо али су код болнице причали да су их дочекали у заседи, да је погинуло укупно 21 лице, а 17 њих је било из Петровца. До камиона нису могли да приђу, а окривљени Милан Драгишић је то могао да учини јер се ту затекао раније тако да је из тог разлога могао да види тело Драгана Драгишића када су отворили странице камиона.

Појаснио је да док је прилазио кући да је видео Кавза Асима како лежи, прилазио је кући али када је чуо да му је брат отишао према граду, кренуо је за њим. У том тренутку је свом колеги који је ту био аутом, којим је и довезао Милана Драгишића, рекао да иде по Ненада како би сви заједно вратили Милана Драгишића кући. Тада је чуо и да му је комшија убијен. Појаснио је да су Милана Драгишића срели на 150 до 200 метара удаљености од његове куће, да је он молио брата да се врати, али да је човек био јак, да он ништа није могао сам да уради, да му је пушка била близу, да се бојао како се не би испуцао неки метак без везе и у ствари тек кад су стигли Ненад Драгишић и Ћик (Адамовић) као помоћ, успели су да савладају Милана Драгишића. Након што су Милана вратили кући Милан више нигде није ишао, а изгледао је „ко препариран, одузет“. Објашњава да је Милан Драгишић том приликом имао аутоматску пушку за коју нису били потребни никакви реденици, као и да када су одузели оружје од окривљеног да је оружје стављено у кола.

Навео је да је са Каваз Мухамедом био нераздвојан, нон стоп су се дружили, делили су скоро све, као и да је Мухамед случајно настрадао. Када је пролазио улицом, на улици није било никога, није видео никаквог Лемеша, званог Буцо, а на питање да ли му је познато или да ли је чуо да је Милан Драгишић пуцао на њега, навео је „ја не могу да тврдим кад нисам у том правцу видео али нема шансе да је пуцао, можда је пуцао овамо, неђе, нешто ако је пуцао, али не верујем да је иког, да је видео убио би га или нешто, да је неког видео да пуцао то је све близу, то...“.

Сахрана Драгана Драгишића и осталих погинулих је била сутрадан, испред општине је била колективна сахрана.

У том периоду у Петровцу је било пуцања и убистава, није се знало ни ко пије ни ко плаћа.

У вези Каваз Мухамеда наводи да је касније чуо да је Мухамед био рањен, а што се тиче Каваз Асима ког је видео да лежи код капије чуо је да је у њега пуцао његов брат окривљени Милан Драгишић. Тако су сви причали

Он лично није видео Милана Драгишића да пуца, у неком тренутку је чуо рафал али не зна да ли је то пуцао Милан или неко други. Он је спречавао Милана Драгишића да пуца.

Чуо је за убиство Зајкића и Терзић Сафета и још неког лица као и да су они убијени код старог хотела. Не може да се сети које је то треће лице. Милан Драгишић нема везе са тим убиствима, он није отишао даље од места где су га они срели, а место где су убијени Зајкић и Терзић одатле је удаљено неких 400 метара, односно од њихове куће негде око 700 метара.

Позната му је особа под надимком „Рамбо“ наводећи да је то неки дечко из Крњеше, звани Кићо и њега није видео тог дана јер се он касније појавио.

На питање да ли му је познато да је окривљени Милан Драгишић пуцао на Хујић Шахира, сведок је одговорио „можда је он пуцао, али не верујем да је пуцао на њега, сви причају сада сигурно то да је пуцато на њега, али он је у томе ситуацији био ја не знам да је и неко нешто...“.

Сведок Ненад Драгишић испитан на главном претресу 08.03.2018.године, навео је да је 1992. године у периоду када се десио критични догађај који се окривљеном Драгишићу ставља на терет, односно 20.септембра, Драгишић Милан био ангажован као војник у Војсци Републике Српске, а да је он (сведок) био на функцији начелника безбедности Треће петровачке бригаде.

20.септембра се догодило да су војне обвезнике послали на ратиште и тада је 17 њих убијено изнад села Радић, код Босанске Крупе. Чуо је да је било и рањених те су га звали у центар везе, где су му и рекли да има 17 мртвих да ће бити проблема, да их довозе камионом у мртвачницу. У том тренутку није знао ни ко је мртав, ни која је то група била отишла али те људе који су упали у заседу су масакрирали. Он је из тог центра везе сео у аутомобил и отишао испред мртвачнице. Те који су погинули је довео камион „сто педесетка“, а лешеве су били сложени као „цепанице“, капала је крв на све стране и народ је ту почео да долази, а они су ту требали да истоваре мртве из камиона. Први међу лешевима је био брат Милана Драгишића „Дадо“ и па је сведок је пришао Адамовићу и Топаловић Томи и рекао да одведу Драгишић Милана кући да не гледа шта се дешава и да га пазе. Они су некако успели да га одведу, а Милан Драгишић је био „пукао кроз када је то видео“. Мисли да су Милана Драгишића одмах одвели и то његовим црвеним „голфом“, али није сигуран јер је био ангажован на истовару лешева и да народ који се скупљао да се мало растера, јер ситуација није била под контролом.

Након тога они су организовали да људе истоваре у мртвачницу, стављени су били на под и он је тада видео да су неки били заклани, да су неки били без ушију.

У неком тренутку пришао му је војни полицајац и рекао да је испао проблем и да је дошло до пуцања те да је пуцао Милан Драгишић, због чега је он кренуо према кући Милана Драгишића. Када је стигао до куће људи који су ту били окупљени су му рекли да је Милан. То када је чуо са Адамовићем је кренуо за њим и сведок наводи „сав је изгубљен, сав је бјесан шта је, шта се дешава не знам ја, то је моменат био, реко ајмо да га нађемо, разумијеш, да не би направио какав проблем, разумијеш“.

Када су видели Милана Драгишића пришли су му, а он је Адамовићу рекао да чим приђе да је његово да ухвати цев, да нема везе ако пуца да је само битно да се цев

држи према земљи, да не иде према њему и да су након тога успели да га врате кући. Милан Драгишић је имао стаклени поглед, био је изгубљен, те када су се вратили дали су му ракију да попије, чашу воде, а код Милана Драгишића су стално биле присутне емоције, сузе, плач, али су некако успели да га смире, при чему није сигуран да ли су му дали неке чак таблете за смирење. Када се окривљени мало смирио, сведок је морао да оде да види шта се дешава око организације сахране јер је био задужио људе да се копа рака.

Чуо је да је Драгишић Милан пуцао на свог комшију за кога зна да су били добри, те да у Петровцу никада никаквих проблема није било, али је смрт тих 17 људи направила прве велике проблеме. Да је Милан Драгишић пуцао у свог комшију чуо је када је кретао из мртвачнице, и то је и био разлог зашто је он кренуо према кући Милана Драгишића. Од болнице су ишли околу, нису ишли кроз град, јер је град био пун људи који су ишли према болници. Милана Драгишића је видео на улици неких 150 до 200 метара удаљеног од његове куће (куће окривљеног). Кренуо је да га дозива, међутим Милан га уопште није видео, при чему сведок наводи да му је рекао „ја сам Ненад, сачекај стани стани да ти кажем нешто“, док је Адамовић требао да ухвати цев од пушке. Успели су да му приђу, Адамовић је узео цев, а за то време он му је причао да стане, да пусти и да крене аутом са њим. Сведок појашњава да је осим Адамовића са њима био и Топаловић Тома, да је један од њих возио, а да је један са њим изашао, док је други остао за воланом. Милану Драгишићу су узели пушку и када су га вратили кући он не зна где је пушка даље била, мисли да је у гепеку остала, али он углавном није хтео да је остави тамо. Приликом разоружавања окривљеног видео је и Милорада Драгишића (рођеног брата окривљеног Милана Драгишића), који је ишао иза Милана покушавајући да му приђе. У суштини први Милану је пришао Милорад Драгишић али га је Милан одгурнуо, а након тога су му пришли Ненад и тај мали Адамовић који су успели да га смире. Све ово се дешавало неких 150 до 200 метара удаљено од куће Милана Драгишића. Када су Милана Драгишића ставили у ауто успели су да га врате кући и у кући Милана Драгишића након тога сведок је провео још неких 30 до 40 минута.

Када су срели Милана Драгишића Милан је имао аутоматску пушку коју је увек носио, није се радило о митраљезу, јер пушкомитраљези су у то време били ретки и нису се ни носили кући. Милан Драгишић са собом није имао ни кутију са муницијом, ни реденике. Када су разоружали Милана Драгишића он тада није пуцао, цев од пушке није била врућа, при чему сведок објашњава да када се пуца цев мора да буде врућа и да треба да прође три до четири минута да би се охладила.

Осим што је чуо да је окривљени Милан Драгишић пуцао на Каваз Асима, није чуо ништа више, а на гробљу је чуо да су убили Џафера Штикала, неког од људи који је копао раку за неког од убијених. Он лично није чуо да је Милан пуцао још на некога, већ само на Каваз Асима. Чуо је и да се десило убиство две особе код старог хотела, али да је било убистава и на гробљу, да је било десет, петнаест случајева јер се по читав дан и ноћ по граду пуцало.

Наредна два дана у граду је владао хорор. По граду се све време пуцалио, не зна се ни ко је пуцао, ни где је пуцао, било је убијања на све стране, а он сам је имао само мали број војних полицајаца који су му били на располагању и они су били више ангажовани за војне обвезнике, а такође и полиције је било у граду, вероватно зато што

су сви ишли на ратиште, па је мањи број полицајаца био ту. Углавном нигде се није смело ићи, поготово не ноћу.

Овај догађај је био разлог и да се изврши исељавање Муслимана, те су Муслимани након тог догађаја два, три дана аутобусима пребачени у Травник.

Милан Баста, односно Милана Шево са надимком „Рамбо“ је момак који је био злоупотребљаван од стране некога за неке ствари, био је доведен у војску и дали су му 84-ворку и прозвали га „Рамбо“ јер је он гледао филм о Рамбу и одушевио се. Шево је женино презиме које је он узео када је изашао из затвора а након што је одлежао 20 година јер га је суд у Бихаћу осудио.

Сведок наводи и да се кућа Хујић Шаћира налази у правцу града, када се иде од куће Милана Драгишића са десне стране, где је била стара пекара, а да је кућа Хујић Шаћира удаљена одатле око 150 метара и да су они Милана Драгишића сустигли изнад куће Хујић Шаћира једно можда 20 метара. То је било у близини куће Хујић Шаћира, али двадесетак метара пре те куће.

Појаснио је да што се тиче комшије на ког је пуцао Милан Драгишић да су му прво рекли да је рањен, па да је убијен, да он лично није ни видео тело тог комшије. Са Мухамедом, никада није причао о тим догађајима и када оде у Босански Петровац о рату и не прича, јер је и он сам био заробљен, размењен и о тим стварима не жели да прича јер га то све потреса. Што се тиче Топаловића и Адамовића који су били са њим критичном приликом и којима је дао задужење да Милана Драгишића одвезу до куће, навео је да се Топаловић у међувремену убио, а Адамовић је погинуо. Није могао да одговори на питање да ли је Милан Драгишић када је био испред мртвачнице већ био са пушком или без наводећи „ја то нисам видио, можда јест...али ја стварно нисам, ја сам само видио, рекао овима, вјероватно на себи није имао, можда је у гепеку, можда је у ауту или уз ранац ако је ранац пустио, уз ранац...“.

Појаснио је да када су после срели Милана Драгишића да мисли да су пушку коју су му узели ставили у гепек аута. Након што је провео тих 30 до 40 минута у кући Милана Драгишића он је у току дана долазио још можда три до четири пута. За то време када је он долазио Милан Драгишић је био у соби. На питање којим колима су отишли по Милана када су ишли да га врате, сведок је одговорио да је он имао задуженог „голфа“ црвеног, а да је Милорад Драгишић имао „смарта“ али да је Милорад Драгишић ишао пешака.

Сведок Капелан Душан, испитан на главном претресу 25.10.2018. године навео је да је током септембра месеца 1992. године радио у локалу који је био власништво Драгишић Предрага-брата од стрица окривљеног Милана Драгишића који се звао „Енигма“ и налазио преко пута старог хотела „Грмеч“.

За погибију 17 бораца Петровачке бригаде чуо је док је био код своје куће која се налазила у селу Рашиновац где му живе и родитељи.. Ту вест је чуо најпре његов отац док је био у продавници након чега се он спустио до града како би проверио да међу мртвима или рањенима није његов брат који се налазио на ратишту.

Сведок је појаснио да је недељом имао слободан дан и да мисли да је била недеља када су борци изгинули, а након што му је предочен део исказа сведока Ибрахима Балића да је тог дана седео у кафићу у ком је сведок радио одговорио је „То није истина, Ибрахим то Бога ми је слагао, иначе Ибрахим воли слагати, ено по Петровцу има доста лажних изјава, ја знам имао је баш проблема, воли попити, воли све....“ и поновио да тог дана локал није радио.

Чуо је да је било неких убистава у Петровцу, а касније су се она везивала за име Милана Драгишића. Чуо је да су настрадали и Терзић Сафет звани „Бенцо“ ког је познавао као и Зајкић Елдин за кога је само чуо, али и то је чуо тек увече. Знао је целу породицу Каваза и за Каваз Асима је такође чуо да је убијен али не зна ко је Каваза убио јер он није био у Петровцу када се то десило.

Знао је и Кићу званог „Рамбо“ из Крњеуше и за њега наводи да је био силеција који је малтретирао људе, носио митраљез по кафанама, претио људима.

Самира Меших Пашалић испитана на главном претресу дана 23.01.2018. године навела је да у свему остаје при ономе што је навела у обдукционим записницима за Каваз Асима и Зајкић Елдина као и при својој изјави датој на записнику Кантоналног тужилаштва Унско санског кантона у Бихаћу дана 31.10.2012. године. У својој изјави датој 31.10.2012. године навела је да је смрт Каваз Асима насилно наступила услед повреде леве грудне дупље из испаљеног ватреног оружја; да је смрт Зајкић Елдина насилна и наступила услед повреде десне грудне дупље као и десне ноге из испаљеног ватреног оружја; да је најпре 1997. године вршена ексхумација Терзић Сафета на локалитету где га је сакранила породица али да том приликом тело није пронађено, да јој је познато да је у периоди од 1992. године до 1995. године вршена размена мртвих тела између војске Републике Српске и Армије Р БиХ те да је она у својој приручној евиденцији и забелешкама пронашла име Терзић Сафет и да је исти размењен у априлу месецуу 1995. године са још десет лица као и да се за тела која субила у „размени“ нису правили обдукциони налази и мишљења бвећ се узрок смрти само констатовао на потврдама о смрти које су уручиване члановима породица приликом предаје лица на покоп и да њене речи потврђују ДНК извештај за Терзић Сафета, записник о реексхумацији, обдукцији и идентификацији Кантоналног суда у БиХаћу Кри 27/03 од 18.12.2003. године као и записник о обдукцији сачињен од стране вештака Ракочевих Мирослава од 03.08.2003. године Кри 27/03- Хумци, тело број 7; да из расположиве документације и исказа Каваз Мухамеда који јој је предочен се може рећи да су Каваз Мухамеду повреде нанешене из ватреног оружја, у пределу екстремитета и стомака лево и да се крећу у распону од обичних-површинских до тешких телесних повреда оштећењем стомака као и виталних органа који се налазе у абдомену.

На главном претресу је појаснила да она Каваз Мухамеда није прегледала већ да је када се пред Каноналним тужилаштвом изјашњавала о повредама које је именовани задобио имала у виду потврду Босанско крајишке бригаде Армије Босне и Херцеговине број 01-83/92 од 29.09.1992. године са дијагнозом да је он био рањен и то да је задобио повреде доњих и горњих екстремитета као површне и дубље ране са угрожавањем виталних органа а да је у вези Терзић Сафета имала у виду обдукциони записник од 03.08.2003. године Ракочевих Мирослава, записнике о ексхумацији и реексхумацији а чему је присуствовао др. Ракочевих Мирослав. На главном претресу изјавила је и да је

она у Босни и Херцеговини радила као судски вештак јер је специјализирала патологију али да никада није била уписана у списак судских вештака.

Након изјашњења Самире Меших Пашалић са главног претреса 23.01.2018. године и њено изјашњење да никада није била уписана у списак судских вештака наредбом овог суда К.По2.13/14 од 05.11.2018. године одређено је судско-медицинско вештачење ради утврђивања врсте, тежине и механизма повреда оштећених лица Каваз Асима, Зајкић Елдина, Терзић Сафета и Каваз Мухамеда, те на околности начина и узрока смрти оштећених лица Каваз Асима, Зајкић Елдина и Терзић Сафета које је поверено проф. др. Бранимиру Александрићу који је свој налаз и мишљење требало да да након увида у целокупан спис предмета а нарочито у записник о ексхумацији и увиђају масовних и појединих гробница на подручју Општине Бос. Петровац Кантоналног суда у Бихаћу Кри.бр.25/97 од 14.04.1997. године, записник о извршеној идентификацији и обдукцији лешева из масовних и појединачних гробница на подручју Општине Бос. Петровац Кантоналног суда у Бихаћу Кри.бр.25/97 од 18.04.1997. године, цртеж лица мјеста са фотодокументацијом Босне и Херцеговине, Федерације Босне и Херцеговине, Унско санског кантона, Министарства полиције, ЦСБ Бихаћ број 20/97 (предмет: ексхумација остатака тијела Терзић Сафета; мјесто: насеље „Гај“, општина Бос. Петровац, датум фотографисања 15.04.1997. године), обдукционе записнике „Службе за патологију“ Кантоналне болнице Бихаћ за Каваз Асима од 18.04.1997. године (27.05.1997. године), за Зајкић Елдина од 19.04.1997. године (28.05.1997. године), записник о реексхумацији, обдукцији и идентификацији тела која су била покопана у појединачним гробницама а који су у поступку размјене у ратним сукобима похрањени 1992. године као жртве рата на локалитету „Хумци“ Општина Бихаћ Кантоналног суда Бихаћ Кри. број 27/03 од 18.12.2003. године, записник о обдукцији T01 0 КТРЗ 0003721 96 Кри:27/03 „Хумци 1“ Тјело број 7 од 03.08.2003. године (01.11.2012. године) са ДНК извештајем на име Терзић Сафет од 11. и 12.12.2003. године као и потврду Армије БиХ, Босанско крајишке бригаде број 01-83/92 од 29.09.1992. године издату на име Каваз Мухамед.

На основу налаза и мишљења судског вештака проф.др. Бранимира Александрића од 24.12. 2018. године утврђено је да је критичном приликом:

~~- пок. Каваз Асим задобио телесне повреде нанесене пројектилама испаљеним из ручног ватреног оружја и то вишеструки прелом седмог и осмог левог ребра у њиховом предњем делу и вишеструки прелом десне рамене кости у њеном средњем делу; да су у време наношења како појединачно тако и скупа процењено наведене повреде представљале тешку ии по живот опасну телесну повреду која је довела до смртног исхода; да је на основу карактера задобијених повреда вештак мишљења да је смрт насилна и наступила услед истрварења из прострелине леве половине грудног коша и левог плућног крила и из раскиданих крвних судова око вишеструко преломљене десне рамене кости као и да је смрт Каваз Асима у директној узрочно последиочној вези са наведеним повредама задобијеним пројектилама испаљеним из ручног ватреног оружја. Вештак је повреде утврдио на основу обдукционог налаза ексхумираног тела пок. Каваз Асима.~~

-пок. Зајкић Елдин задобио телесне повреде нанесене пројектилама испаљеним из ручног ватреног оружја и то вишеструке преломе десне лопатичне кости и другог десног ребра, вишеструки прелом десне бутне кости у њеном средњем делу и вишеструки прелом обе кости десне потколенице; да су у време наношења како

појединачно тако и скупа процењено представљале тешку и по живот опасну телесну повреду које су и довеле до смртног исхода; да је на основу карактера задобијених повреда вештак мишљења да је смрт насилна и наступила услед искрварења из прострелине десне половине грудног коша и десног плућног крила и из раскиданих крвних судова око вишеструко преломљене десне бутне кости и око вишеструких прелома костију десне потколенице као и да је смрт Зајкић Елдина у директној узрочно последиčnoј вези са наведеним повредама задобијеним пројектиlima испаљеним из ручног ватреног оружја. Вештак је повреде утврдио на основу обдукционог налаза ексхумираног дела Зајкић Елдина.

-пок. Терзић Сафет задобио телесне повреде нанесене пројектиlima испаљеним из ручног ватреног оружја и то прелом леве лопатичне кости са преломима другог и трећег левог ребра, прелом другог десног ребра, преломе леве рамене кости у њеном горњем делу и преломе четвртог и петог грудног пршљена; да су у време наношења како појединачно тако и скупа процењено представљале тешку и по живот опасну телесну повреду које су и довеле до смртног исхода; да је на основу карактера задобијених повреда вештак мишљења да је смрт насилна и наступила услед искрварења из прострелине обе половине грудног коша и оба плућна крила и из раскиданих крвних судова око преломљене леве рамене кости као и да је смрт Терзић Сафета у директној узрочно-последиčnoј вези са наведеним повредама задобијеним пројектиlima испаљеним из ручног ватреног оружја. Вештак је повреде утврдио на основу обдукционог налаза ексхумираног тела пок. Терзић Сафета.

-Каваз Мухамед задобио повреде нанесене пројектиlima испаљеним из ручног ватреног оружја и то вишеструке преломе у пределу леве руке, леве ноге и леве стране трбуха са повредама трбушних органа и да су наведене повреде у време наношења и скупа процењено представљале тешку и по живот опасну телесну повреду при чему је смртни исход спречен адекватним лечењем. Вештак је повреде утврдио на основу доказа у списима предмета.

Судски вештак Бранимир Александрић испитан на главном претресу 15.01.2019. године у потпуности је остао при свом писаном налазу и мишљењу од 24.12.2018. године додајући да се у овом тренутку не може утврдити калибар оружја из ког је пуцано као ни раздаљина са које је пуцано нити да ли су повреде које су задобила лица која су била предмет вештачења нанете из истог оружја. Вештак је навео да се то не може утврдити јер одећа није прегледана на остатке после опаљивања, да се улазне ране и правац кретања пројектила не могу прецизирати као и да за сваку појединачну особу према налазима на костима може да утврди куда је канал прошао али не и правац канала односно да ли је жртва била окренута лицем, леђима или боком према устима цеви повредног оружја.

Вештак је навео и да не може да утврди да ли постоје повреде које нису нанете ватреним оружјем јер се радило о ексхумираним лешевима и лешевима који су били у процесу тешких трулежних промена.

Такође навео је да је свој налаз и мишљење за Каваз Мухамеда дао на основу потврде Армије БиХ, да је он на основу тога шта је написано у том извештају војног команданта дао свој закључак и да је тај извештај био довољан за њега као судског вештака јер су дијагнозе написане на латинском језику што значи да су преписане из неког лекарског извештаја.

У вези Каваз Мухамеда такође је навео да с обзиром на дате дијагнозе, да из потврде произилази да се упућује на контролу и опоравак да то значи да је оперисан и да бар што се тиче трбуха да се ради о тешким телесним повредама, а да што се тиче доњих удова и горњих удова са леве стране не искључује да су то биле прострелине само меких ткива али да како у латинској дијагнози пише бројне устрелине да би онда све збирно представљале тешке телесне повреде.

Навео је и да он као судски вештак не може на основу медицинске документације да тврди да ли је у употреби био распрскујући метак или обичан метак из обичне пушке као и да не може да искључи могућност да је Каваз Мухамед погођен од рикошетираних пројектила.

На основу налаза и мишљења судских вештака др. Бранка Мандића и Ане Најман, специјалисте клиничке психологије од 22.11.2018. године утврђено је да је Драгишић Милан особа са нормалном организацијом личности чије су интелектуалне способности у границама солидног просека, да се у време извршења кривичног дела које му се ставља на терет налазио у стању привремене душевне поремећености које је било последица слома његових одбрамбених психолошких механизма; да су његове способности схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима биле битно смањене те да код испитаника нису регистровали клиничке симптоме алкохолне зависности, токсикоманске зависности од опојних дрога, душевне болести, душевне заосталости, актуелне привремене душевне поремећености нити друге теже душевне поремећености због чега вештаци закључују да мера безбедности медицинског карактера није индикована.

Судски вештак Бранко Мандић испитан на главном претресу 15.01.2019. године и Ана Најман испитана на главном претресу 01.03.2019. године изјавили су да у потпуности остају при свом писаном налазу и мишљењу датом 22.11.2018. године објашњавајући да су приликом давања налаза и мишљења имали у виду одбрану окривљеног, исказе испитаних сведока као и резултате психолошког испитивања и психијатријског прегледа; да су закључили да је испитаник душевно здрава особа, солидних интелектуалних способности; да су анализирали и његово душевно стање у време извршења дела као и његов дотадашњи живот и учешће у ратним збивањима да је у тренутку извршења кривичног дела које му се ставља на терет био у стању привремене душевне поремећености која је била последица суочавања са смрћу рођеног брата а посебно са околностима и начином повређивања и да је та сцена довела до слома његових одбрамбених психолошких механизма што значи да није био у стању да на адекватан интелектуални начин обради ту ситуацију а што је довело до стања привремене душевне поремећености и стања сужења свести због чега је последица несећање на период критичног догађаја као и да је имајући у виду описано стање привремене душевне поремећености процена вештака да је урачуњивост окривљеног била битно смањена. Вештаци су појаснили да такво стање које је праћено сужењем свести истовремено прати несећање и то делимично или потпуно а код окривљеног је губитак емотивне контроле био праћен и губитком сећања, као и да ~~колико је трајање тог стања поремећености и сужења свести је индивидуално да може трајати краће али и дуже до неколико сати јер се ради о слому одбрамбених механизма такоме да је неке потребно дуже време да се врати у реалитет.~~ Појаснили су да када се ради о стању привремене душевне поремећености да нагонски део личности доминира над рационалним, да нагони надвладавају разум и да су све моторне радње последица нагонских порива као и да особа која се налази у

таквом стању може да предузима све моторне радње које наизглед могу бити рационалне али су мотивисане нагонским понашањем. Такође су навели и да дело које се окривљеном ставља на терет у потпуности одудара од његове структуре личности и да је окривљени изразио кајање али да га они у свом налазу нису описивали јер то није део налаза који се односи на душевно стање и урачуњивост.

На основу решења Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 25/97 од 14.04.1997. године, записника о ексхумацији и увиђају масовних и појединачних гробница на подручју општине Босански Петровац, Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 25/97 од 14.04.1997. године, записника о извршеној идентификацији и обдукцији лешева из масовних и појединачних гробница на подручју општине Босански Петровац, Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 25/97 од 18.04.1997. године и фотодокументације предмет: ексхумација, обдукција и идентификација 7 тела убијених цивила-бошњака, гробље Дидовићи 1, општина Босански Петровац, Унеско санског кантона, Министарства полиције ЦСБ Бихаћ број 15/97 од 14.04.1997. године са цртежом лица места утврђено је да је на основу решења Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 25/97 од 14.04.1997. године дана 14.04.1997. године извршена ексхумација и увиђај масовних и појединачних гробница на подручју Општине Босански Петровац и то на локалитетима мезарје „Дидовићи I“, „Дидовићи II“, „Дидовићи III“, насеље Јукићи, мезарја „Јарамази“, „Рашиновац“, локалитет „Рашиновац I“, локалитет ул. Ибрахимпашића, локалитет Козарачка улица, мезарја „Средњи Бишћани“, „Доњи Бишћани“, локалитет село Бјелај мезарје „Гечет“, локалитет село Бјелај мезарје „Барице“, локалитет село Бјелај Мус Махала-воћњак власништво Емиа Ракића; да је дана 18.04.1997. године извршена идентификација и обдукција лешева из масовних и појединачних гробница на подручју Општине Петровац који су ексхумирани 14.04.1997. године те да је између осталог леш Каваз Асима ексхумиран на локалитету мезарје „Дидовићи I“ те да се на лешу Каваз Асима у предњем левом делу грудне дупље види вишеструки прелом, седмог и осмог ребра са више ситних коштаних одломака и прелом десне надлактичне кости у средњој трећини са више коштаних одломака а да је као узрок смрти наведено да је смрт насилна и наступила услед повреде грудне дупље из испалееног ватреног оружја при чему је назначено да је леш сапонифициран; да је леш Зајкић Елдина ексхумиран на локалитету мезарје „Средњи Бишћани“ да је на лешу констатован вишеструки прелом десне натколенице у средишњој трећини са више коштаних одломака, вишеструки прелом обе кости потколенице у доњој трећини са више коштаних одломака и вишеструки прелом десне лопатичне кости другог ребра десно са вишеструким преломима те да је као узрок смрти наведено да је смрт насилна и наступила услед повреде десне грудне дупље из испалееног ватреног оружја а назначено је и да је леш скелетиран.

На основу обдукционог записника Службе за патологију Кантоналне болнице Бихаћ за Каваз Асима од 18.04.1997. године (27.05.1997. године) утврђено је да је спољашњим прегледом леша констатовано да се ради о мртвом телу мушкарца дужине око 180 центиметара, старости 56 година, костура правилног, осредњег при чему су кожа и мишићи изразито трулежно промењени; да је у горњој вилици парцијална протеза са пет зуба (први и пети жути метал) док остали недостају, да је горња вилица лево број два одржана остали ех а да доња вилица недостаје, да је у вањским природним отворима уста, носа, ушију, полног органа и чмара трулежан смеђкаст садржај те да осим описаних трулежних промена других промена и повреда

нема док је у оквиру унутрашњег описа констатовано да је меки оглавак трулежно промењен, да се у грудној дупљи као и трбушној налази трулежни смеђкасти садржај, да се у предњем левом пределу дупље види вишеструки прлом седмог и осмог ребра са више ситних коштаних одломака као и да постоји прелом десне надлактичне кости у средњој трећини са више коштаних одломака као и да је закључак да је смрт насилна и наступила услед повреде леве грудне дупље из испалееног ватреног оружја.

На основу обдукционог записника Службе за патологију Кантоналне болнице Бихаћ за Зајкић Елдина од 19.04.1997. године (28.05.1997. године) утврђено је да је спољашњим прегледом леша констатовано да се ради о телу мртвог мушкарца дужине 163 центиметра, старости 22 године, костура правилног, да су кожа и мишићи трулежно промењени делимично очувани, да што се тиче зуба да су у горњој вилици лево и десно сви одржани док су у доњој вилици десно први други и трећи одржани, четврти и пети само корени, седми одржан, а остали „ex“ док су у доњој вилици лево сви одржани, да су очне дупље отворене са видљивим трулежним садржајем док је у оквиру унутрашњег описа констатовано да је меки оглавак трулежно промењен, да су у грудним дупљама као и у трбушној дупљи органи у целости трулежно промењени са трулежним садржајем, да постоји вишеструки прелом десне натколенице у средњој трећини са више коштаних одломака, да постоји вишеструки прелом обе кости потколенице у доњој трећини са више коштаних одломака као и вишеструки прелом десне лопатичне кости и другог ребра десно са ситним коштаним одломцима те да је закључак да је смрт насилна и наступила услед повреде десне грудне дупље као и десне ноге из испалееног ватреног оружја.

На основу потврде Босанско крајишке бригаде Армије Босне и Херцеговине број 01-83/92 од 29.09.1992. године утврђено је да је Каваз Мухамед био привремено ослобођен војне обавезе и послат на лечење у Загреб те да је као дијагноза наведено *vulnere sclapetazia multipl.. extr.iuf, sup et tegmenti abdamini...sin.* и као прописана терапија хирушка контрола, опоравак и мировање. Наведену потврду потписао је командант касарне.

На основу потврде Унско санског кантона, Центра за социјални рад у Босанском Петровцу број 02/9-35-534-02/02 од 29.10.2002. године утврђено је да се Каваз Асим налази на њиховој евиденцији као цивилна жртва рата.

На основу записника о реексхумацији, обдукцији и идентификацији тела која су била покопана у појединачним гробницама, а који су у поступку размене у ратним сукобима сахрањени 1992. године као жртве рата на локалитету „Хумци“, општина Бихаћ, Кантоналног суда у Бихаћу број Кри 27/03 од 18.12.2003. године са фотодокументацијом реексхумације 21.НН тела бораца АБиХ, градско гробље „Хумци 1“ општина Бихаћ, КМУП Бихаћ број 29/03 од 22.-23.05.2003. године и цртежом лица места реексхумације 21 НН тела бораца АБиХ, градско гробље „Хумци 1“, општина Бихаћ, КМУП Бихаћ број 29/03 од 22.-23.05.2003. године утврђено је да је поступак реексхумације на локалитету „Хумци“ започео дана 21.05.2003. године и трајао до 27.05.2003. године, да је дана 21.05.2003. године из заједничке гробнице са називом локалитет „Хумци“ ископано 14 тела која су означена бројевима од 1 до 14 и отпремљена у халу „Шејковача“ ради спровођења даљих истражних радњи да је дана 22.05.2003. године настављен поступак реексхумације на локалитету означеном као „Хумци 1“ и да је тог дана пронађено 14 тела од којих је 10

било у најлон врећама без одеће- дакле биле су само кости које су биле везане жицом и за која се претпоставило да су са подручја Босанског Петровца, Кључа и Бихаћа те да су и ова тела означена бројевима од 1 до 14 и назив локалитета „Хумци 1“ као „НН особе“ и да су и ова тела транспортована у халу „Шејковача“, да је дана 23.05.2003. године у заједничкој гробници пронађено 7 тела која су била умотана у најлон вреће скелетирани и означена бројевима од 15 до 21 а на истом локалитету „Хумци 1“ и са ознаком „НН особе“, те да је дана 26 и 27.05.2003. године на локалитету „Хумци 2“ ископано још 30 тела означена бројевима од 1 до 30 означена као „НН особе, да су сва тела превезена у халу „Шејковача“ те да је поступак обдукције наведених тела обавио Ракочевић Мирослав који је урадио и обдукционе налазе са датим мишљењем о узроку смрти при чему је у периоду који је одредио суд извршена идентификација тела Војниковић Меха, Дедић Јуса, Бехрем есада, Колаковић Хамза, Шушњар Бахрудина, Диздаревић Неџада, Ибрахимовић Салиха, Салихагић Хусније, Хујић Хусеина, Гутлић Арифа, Гитлић Реша, Балић Енеса, Хујић Мирсада, Балић Атифа, Халилагић Нермина, Братић Есада, Агановић Мухамеда, Ступар Бошка, Бегић Мерхада, Црнкић Шабана, Кахрић Селима, Драгановић Теуфика док ће се за остале НН особе а након што се прибаве налази ДНК-а такође утврдити њихов идентитет и по потреби сачинити допунски записник у односу на поступак идентификације.

На основу записника о обдукцији достављеног Кантоналном тужилаштву УСК Бихаћ број Т01 0 КТРЗ 0003721 96, Кри 27/03 „Хумци 1“ тело број 7 од 03.08.2003. године и 01.11.2012. године као и DNA Report- DNK Izveštaja за Терзић (Бајро) Сафета протокол број ИЦМП 2857/03 од 11.12.2003. године и 12.12.2003. године, као и акта Треће полицијске управе Сански мост број 05-1/08-1-28-218/10 од 07.10.2010. године утврђено је да је дана 09.07.2003. године у хали „Шејковача“ извршена обдукција мртвог тела НН мушкарца које је ексхумирано на градском гробљу „Хумци 1“ у Бихаћу дана 22.05.2003. године да је констатовано да мека ткива недостају већ су присутне само кости, те да је патолошко анатомска дијагноза прелом 4. и 5. грудног пршљена кичме, прелом 2. десног и 2. и 3. левог ребра, прелом горњег дела леве надлактице, прелом леве лопатице, да су као узрок смрти наведене устрелне ране грудног коша и леве надлактице као и да је дато мишљење да се на основу описаних прелома костију закључује да је НН мушкарац умро насилном смрћу услед устрелних рана грудног коша и леве надлактице, да према антропологу кости припадају мушкарцу процењене старости 40-45 година и висине 162-169 цм те да је узет узорак из десне натколенице (БХ-1-220503-7Т) и зуби 38 и 45 (БХ-1-220503-7Т) за ДНК; да је констатовано да фотографије број од 97-103 фотодокументације бр. 29/03 Градско гробље Хумци 1, КМУП УСК од 22.-23.05.2003. године одговарају опису повреда у записнику о обдукцији; да су подаци АМ-ПМ (пре смрти и после смрти) ИЦМП од 13.01.2004. године у складу са подацима из записника о обдукцији; да се према подацима из генералија за бр. МКЦК за настрадалу особу Терзић Сафета наводи да је према ДНК налазима уочена подударност узорака крви чланова породице (ДНК налаз БХ-1-220503-7Т протокол број ИЦМО 2857/03 од 11.12.2003. године и ДНК налаз БХ-1-22053-7Ф протокол број ИЦМП 2857/03 од 12.12.2003. године) те да су у ДНК извештајима ИЦМП БХ-1-220503-7Т и БХ-1-220503-7Ф исти налази који су наведени у генералијама те да се на основу свега наведеног у налазу и мишљењу закључује да тело број 7 извађено из земље на градском гробљу Бихаћ под ознаком „Хумци 1“ припада Терзић Сафету а све како је то наведено у ДНК извештају и у АМ-ПМ налазу као и у генералијама.

На основу извода из матичне књиге умрлих Федерације Босне и Херцеговине, Општине Босански Петровац број 02-13-3-289/11 од 14.12.2011. године, утврђено је да је Каваз Асим уписан у матичној књизи умрлих која се води за место Босански Петровац под редним бројем 60 за 1998. годину и да је као датум смрти уписан 20.09.1992. године.

На основу извода из матичне књиге умрлих Федерације Босне и Херцеговине, Општине Босански Петровац број 02-13-3-291/11 од 14.12.2011. године, утврђено је да је Терзић Сафет уписан у матичној књизи умрлих која се води за место Босански Петровац под редним бројем 40 за 2001. годину и да је као датум смрти уписан 20.09.1992. године.

На основу извода из матичне књиге умрлих Федерације Босне и Херцеговине, Општине Босански Петровац број 02-13-3-290/11 од 14.12.2011. године, утврђено је да је Зајкић Елдин уписан у матичној књизи умрлих која се води за место Босански Петровац под редним бројем 40 за 1991. годину и да је као датум смрти уписан 20.09.1992. године.

На основу извода из матичне књиге умрлих Федерације Босне и Херцеговине, Општине Бихаћ број 07/1-13-3-5833 од 27.12.2011. године, утврђено је да је Хујић Шаћир уписан у матичној књизи умрлих која се води за место Бихаћ под редним бројем 134 за 2002. годину и да је као датум смрти уписан 05.02.2002. године.

На основу акта Босне и Херцеговине, Републике Српске, општине Петровац, општинске административне службе број 02-835-75/12 од 01.11.2012. године утврђено је да је Драгишић Милан, ЈМБГ 2502953111945 био припадник оружаних снага СФРЈ-РС за време непосредне ратне опасности и ратног стања и то у периоду од 19.05.1992. године до 06.04.1995. године и то као припадник ВП 7463 Петровац.

На основу спискова војних обвезника утврђено је да је Драгишић Милан уписан под бројем 8 на списак војних обвезника позадинске чете за месец децембар 1993. године за стимулацију, под бројем 74 на списак војних обвезника позадинске чете за месец октобар 1992. године, под бројем 8 на списак лица у резервном саставу јединице Војске Републике Српске која се материјално обезбеђују према Уредби Владе Републике Српске, пов.бр..01-021-2073 од 12.11.1993. године, под бројем 74 на списку в/0 З.лпбр за намирнице по одлуци СО Петровац број 01-205-1-76/93 од 18.12.1993. године за месец март 1994. године и под бројем 78 в/о З.лпбр- позадинска чета за намирнице по одлуци СО-е за месец јуни 1994. године.

На основу извода из матичне књиге рођених Федерације Босне и Херцеговине, Општине Босански Петровац број 02.13-1-1186/08 од 30.06.2008. године, утврђено је да је Драгишић Милан уписан у матичној књизи рођених која се води за место Крња Јела под редним бројем 11 за 1959. годину и да је као датум рођења уписан 05.07.1959. године, као место рођења Крња Јела-Босански Петровац а као држављанство БиХ.

На основу одлуке о проглашењу непосредне ратне опасности, објављене у Службеном листу Републике Босне и Херцеговине од 09.04.1992. године, утврђено је

да је председништво Републике Босне и Херцеговине 08.04.1992. године донело одлуку којом је прогласило непосредну ратну опасност на територији Босне и Херцеговине.

На основу одлуке о проглашењу ратног стања, објављене у Службеном листу Републике БиХ 20.06.1992. године утврђено је да је тог дана на територији Р. Босне и Херцеговине проглашено ратно стање и да је одлуку на седници донело Председништво Босне и Херцеговине.

На основу одлуке о укидању ратног стања, објављене у Службеном листу Републике БиХ 28. децембра 1995. године утврђено је да је 22.12.1995. године укинута ратно стање уведено Одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине од 20.06.1992. године као и стање непосредне ратне опасности проглашено Одлуком од 08.04.1992. године, да је одлуку донело Председништво Босне и Херцеговине а на предлог Министарства одбране.

На основу извода из **КЕ** Полицијске станице Босански Петровац бр.05-1/06-3-1-04-3-451/12 од 30.10.2012. године, извода из казнене евиденције Одсека за аналитику и полицијске евиденције за ПУ Зрењанин број 05/15/3 235-368, извода из **КЕ** Полицијске станице Босански Петровац бр.05-4/06-2-1-04-3-194/16 од 12.07.2016. године, извода из казнене евиденције Одељења за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије у Новом Саду, Одсека за аналитику и полицијске евиденције за ППУ у Зрењанину Иброј 05/17/3 235-1-69 од 28.02.2019. године и Прве полицијске управе Бихаћ, Полицијске станице Босански Петровац број 05-04/07-2-1-04-3-45/19/АМ од 11.03.2019. године утврђено је да окривљени Милан Драгишић раније није осуђиван.

На основу **отпусног листа Клинике за психијатрију, Одељења за ургентну психијатрију Клиничког центра Бања Лука** од 29.12.2011. године утврђено је да је сведок Балић Ибрахим лечен на наведеном Одељењу за ургентну психијатрију у периоду 19.12.-29.12.2011. године под дијагнозом депресивни поремећаји Ф32.2, трајне промене личности Ф62.0 и ПТСП Ф43.22.

На основу извода из **матичне књиге умрлих Федерације Босне и Херцеговине, Општине Бихаћ број 07/1-13-484/2017** од 26.01.2017. године, утврђено је да је вештак Ракочевић Мирослав преминуо 04.12.2015. године те да је уписан у матичној књизи умрлих која се води за место Бихаћ под редним бројем 488 за 2015. годину.

Опште је позната чињеница да се на простору садашње Босне и Херцеговине од пролећа 1992.године, па до потписивања Дејтонског споразума у јесен 1995.године одвијао оружани сукоб између организованих оружаних снага Војске Републике Српске, са једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, са друге стране. Стање непосредне ратне опасности проглашено је председништвом Републике Босне и Херцеговине које је донето 08.04.1992.године, и које је објављено у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине. Одлуку о проглашењу ратног стања донето је 20.06.1992.године на седници председништва Босне и Херцеговине и истог дана је ступило на снагу објавом у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине. На територији Босне и Херцеговине ратно стање као и стање непосредне ратне опасности укинута је дана 22.12.1995.године, одлуком председништва Босне и

Херцеговине на предлог Министарства одбране, а наведена одлука објављена је дана 28.12.1995.године у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине.

Наведене чињенице потврђене су и писаним доказима-Одлукама о проглашењу непосредне ратне опасности, Одлуком о проглашењу ратног стања, и Одлуком о укидању ратног стања, свим објављеним у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине.

Постојање ратног стања у Босни и Херцеговини у наведеном периоду нико није током поступка ни оспорио.

Анализом свих изведених доказа, које доказе је суд ценио свестрано и савесно, сваки за себе и у међусобној вези у склопу навода оптужбе и одбране оптуженог суд је несумњиво утврдио

За време наведеног оружаног сукоба оптужени Милан Драгишић био је припадник Војске Републике Српске и то Војне поште 7463 Петровац. Наведену чињеницу суд је утврдио на основу одбране окривљеног, на основу акта Босне и Херцеговине, Општине Петровац, општинске административне службе број 02-835-75/12 од 01.12.2012. године, спискова војних обвезника, а које доказе је суд прихватио као истините, а њихову садржину нико није ни оспорио.

Дана 20. септембра се догодила велика трагедија на ратишту када је изгинуло 17 припадника Војске Републике Српске, који су били из Петровца. Међу погинулима је био и млађи брат окривљеног Милана Драгишића- Драган Драгишић. Тела изгинулих су била измасакрирана и била су камионом доведена у Босански Петровац. Сутрадан је била организована колективна сахрана. Наведене чињенице суд је утврдио на основу сагласних исказа сведока и то: сведока Каваз Мухамеда који наводи да је након два, три дана чуо да су оптуженом убили и измасакрирали брата; сведока Каваз Ђамке која наводи да је чула да је брат окривљеног убијен; сведока Кеџман Анке која наводи да јој је син саопштио да је на бихаћком ратишту погинуло више српских бораца међу којима је био и брат оптуженог Драгишић Драган; сведока Бањац Луке да је са Бихаћког ратишта у Босански Петровац доведено 17 погинулих српских бораца међу којима је био и брат окривљеног; сведока Велага Мирка кога су тог дана звали на посао како би обезбедио просторије испред дома здравља где се народ окупљао јер се прочуло да је 16 до 17 бораца изгинуло, да су мртви доведени камионом и даје међу мртвима био и Драгишић Драган; сведока Кнежевић Жељка који наводи да је септембра месеца 17 српских војника међу којима је био и брат Милана Драгишића, као и његов (сведоков рођак); Драгић Драгана и Драгић Бошка који наводе како су чули да је на ратишту изгинуло 17 српских војника из Босанског Петровца; сведока Душка Карановића и Тубић Жељка који говоре да су чули да су погинули војници, међу којима је био и Драгишић Драган; сведока Милорада Радошевића који говори да су војници погинули „у сачекуши“ коју су им Муслимани направили, да су у Петровац погинуле довезли камионом и да су ти погинули били измасакрирани, као и да су му испред болнице рекли да је међу погинулима и брат оптуженог „Дадо“; сведока Јеле Драгишић; затим сведока Дрене Латинковић; сведока Драгишић Бранкице; сведока Драгишић Милорада; сведока Ненада Драгишића, а у склопу исказа наведених сведока и одбране окривљеног Милана Драгишића које доказе је суд прихватио као истините и међусобно сагласне.

Дана 20.09.1992.године у Босанском Петровцу лишени су живота Каваз Асим, Терзић Сафет и Зајкић Елдин. Да се догађај одиграо 20.09.1992. године утврђује се из извода из матичне књиге умрлих за наведена лица, као и исказа сведока Каваз Мухамеда, Каваз Тамке, Хусић Мерзуле, Срдић Бранка, Драгишић Јеле, Латиновић Дрене, Драгишић Бранкице и Драгишић Ненада, Кеџман Анке, Бањац Луке, Велага Мирка, Балић Фадиле, Клепић Стеве, Драгић Драгана, Драгић Бошка, Лемеш Амира, Хујић Јелке, Хујић Васве, Фехдије Куртовић, Балић Ибрахима, Тубић Жељка, Драгишић Милорада, Феризовић Рамизе, Хоџић Омера, Предрага Роквића и Хујић Тиме а које све доказе је суд прихватио као јасне, уверљиве и у овом делу међусобно сагласне и у складу са сазнањима која сведоци имају.

Смрт Каваз Асима, Зајкић Елдина и Терзић Сафета је била насилна. Смрт Каваз Асима наступила је услед искрвављења из прострелине леве половине грудног коша и левог плућног крила, из раскиданих крвних судова око вишеструко преломљене десне рамене кости, а смрт је била у директној узрочно последичној вези са телесним повредама нанесеним пројектилама испаленим из ручног ватреног оружја и то вишеструким преломом седмом и осмог левог ребра, у њиховом предњем делу и вишеструким преломом десне рамене кости у њеном средњем делу, а које су повреде како појединачно тако и скупа процењено представљале тешку и по живот опасну телесну повреду која је довела до смртног исхода; смрт покојног Зајкић Елдина је наступила услед искрвављења из прострелине десне половине грудног коша и десног плућног крила, као и из раскиданих крвних судова око вишеструко преломљене десне бутне кости и око вишеструких прелома костију десне потколенице, а смрт је у директној узрочно последичној вези са телесним повредама нанесеним пројектилама испалених из ручног ватреног оружја и то вишеструким преломима десне лопатичне кости и другог десног ребра, затим вишеструким преломом десне бутне кости у њеном средњем делу и вишеструким преломом обе кости десне потколенице које су у време наношења како појединачно тако и скупа представљале тешку и по живот опасну телесну повреду и које су довеле до смртног исхода; а смрт Терзић Сафета је наступила услед искрвављења из прострелине обе половине грудног коша и оба плућна крила као и из раскиданих крвних судова око преломљене леве рамене кости, и која смрт је у директној узрочно последичној вези са телесним повредама нанесеним пројектилама испаленим из ручног ватреног оружја и то преломом леве лопатичне кости са преломима другог и трећег левог ребра, преломом другог десног ребра, преломима леве рамене кости у њеном горњем делу и преломима четвртог и петог грудног пршљена, које повреде су како појединачно тако и скупа процењено представљале тешку и по живот опасну телесну повреду која је довела до смртног исхода. Наведене чињенице утврђене су на основу писаних доказа и то обдукционих налаза ексхумираних тела покојног Каваз Асима, Зајкић Елдина и Терзић Сафета, на основу налаза и мишљења судског вештака проф др Бранимира Александрића од 24.12.2018.годин и његовог усменог изјашњења са главног претреса, а који налаз и мишљење је дато управо имајући у виду писану документацију која се налази у списима предмета и то обдукционе налазе. Суд је ове доказе прихватио као објективне, свеобухватне, аргументоване и јасне, те у свему у складу са правилима струке и науке. Обдукција ексхумираних тела је урађена на основу наредби истражног судије и од стране за то квалификованих лица.

Према наводима оптужнице сада покојног Каваз Асима, Терзић Сафета и Зајкић Елдина живота је лишио окривљени Милан Драгишић, а окривљени је истог дана покушао да лиши живота пуцањем из аутоматске пушке Каваз Мухамеда, Лемеш Амира и Хујић Шахира, а све након што је у Босански Петровац довежено тело његовог покојног брата Драгишић Драгана који је погинуо на бихаћком ратишту.

Ценећи све изведене доказе суд је утврдио да је окривљени Драгишић Милан видео тело свог покојног брата када су га довели до болнице у Босанском Петровцу, након чега је његов брат Ненад Драгишић послао двојицу припадника војске, да окривљеног одведу до куће, те да је након што су га довели кући окривљени наоружан аутоматском пушком у војној униформи, када је видео Каваз Асима на путу испред своје куће, обратио му се речима „јебем ти турску мајку, јебем ти муслиманску мајку, убићу вас свију“, а онда из аутоматске пушке испалио више метака у намери да га лиши живота, те да је након што је лишио живота Каваз Асима, када је угледао Каваз Мухамеда који је дошао до свог оца, а који је лежао на путу, кренуо према Мухамеду, па када је Мухамед кренуо да бежи, испалио више метака у правцу Каваз Мухамеда у намери да га лиши живота и том приликом му нанео вишеструке повреде у пределу леве руке, леве ноге и левој страни трбуха са повредама трбушних органа. Међутим, Каваз Мухамед је успео да се спасе, тако што је побегао кроз двориште, те да је окривљени наставио да се креће низ улицу ЈНА кроз насеље Гај, у правцу центра Босанског Петровца, и када је пролазећи поред куће Половине Славка и Радак Душана уочио Лемеш Амира који се провлачио кроз ограду, испалио више метака у правцу Лемеш Амира у намери да га лиши живота, али је Лемеш неповређен успео да побегне.

Чињенице које се односе на убиство Каваз Асима и рањавање Каваз Мухамеда суд је утврдио на основу исказа сведока Каваз Мухамеда, Срдић Бранка, Хусић Мерзуле и Каваз Тамке који су очевици критичног догађаја.

Наиме, сведок Каваз Мухамед је у свом исказу навео да је критичног дана видео возило „Голф“ са двоје врата, које је дошло великом брзином и ушло у двориште које се налазило између кућа оптуженог и родитеља оптуженог; да је видео како је оптужени изашао из возила и отишао према кући, да се убрзо након тога из Драгишићеве куће зачуло запомагање и плач, због чега су он и његов отац кренули да виде шта се дешава, да је Каваз Асим ишао нека три, четири метра испред њега (Мухамеда) када су дошли до Драгишићеве куће, да је Драгишић који је имао аутоматску пушку и био обучен у војну униформу СМБ боје, кренуо према његовом оцу (Каваз Асиму), почео да псује муслиманску матер, да вређа и пуца у његовог оца; да је он питао оптуженог шта уради, али да је окривљени „пунио пушку“, те да је сведок кренуо да бежи низ улицу према својој кући, али је окривљени поново пуцао и погодио у земљу или асфалт, а њега су погодили, односно ранили комади од метка у леву страну код прса, а гелер је имао у левој нози изнад пете, у пределу зглоба и левој страни грудног коша. Он је успео да побегне тако што је прескочио иза куће у воћњак и отишао у кућу код стрица и стрине.

Сведок Срдић Бранко је навео да је након што је чуо пуцњаву и јауке изашао из своје куће, кренуо према капији да би видео шта се дешава; када је био близу своје капије видео је Каваз Асима како иде према Драгишићевој кући и Драгишића који је изашао из куће, држећи аутоматску пушку, када је Асим био на десетак метара удаљености окривљени је пуцао на њега, и Асим је пао. Када је Асим пао, био је у

равни са сведоковом кућом, при чему се Драгишић када је пуцао налазио у свом дворишту испред куће.

Сведок Хусић Мерзула је навела да су чули кукњаву која је долазила из дворишта Милана Драгишића и да су тамо кренули људи да се окупљају, Каваз Асим је такође кренуо према кући окривљеног да би питао шта се десило и да изјави саучешће. Видела је да је кренуо и Бранко Срдић. Видела је и да је Милан Драгишић из свог дворишта узео оружје и из дворишта пуцао на Асима; да је њен брат Мухамед био у Асимовој близини, као и да Драгишић и даље пуца и да Мухамед бежи низ улицу. Окривљени Драгишић све време псовао турску мајку и говорио да ће их све побити, а њен отац је након што је погођен пао, успео да устане и поново пао на пут, уз саму ограду куће Милана Драгишића. Милан Драгишић је критичном приликом био у војној униформи. Свог брата је поново видела у кући Каваз Арифа, Мухамед је био рањен, лева страна му је била крвава.

Сведок Каваз Ђамка је објаснила да је била у свом дворишту када је зачула плач и запомагање које је долазило из правца куће оптуженог Милана Драгишића, те је њен супруг Каваз Асим изашао из њиховог дворишта и кренуо према кући оптуженог која је била испред њихове куће, а са њим је кренуо и њихов син Каваз Мухамед; да је Асима чим је изашао на улицу оптужени позвао, а онда је зачула рафал и видела је како је оптужени убио њеног мужа на улици, а након тога пуцао на Каваз Мухамеда. Каваз Мухамед је том приликом био тешко рањен.

Суд је исказе сведока Каваз Мухамеда, Срдић Бранка, Каваз Ђамке и Хусић Мерзуле, ценио појединачно и у њиховој међусобној вези, па је исте прихватио као јасне, истините, међусобно претежно сагласне у погледу одлучних чињеница и непристрасно дате будући да по мишљењу суда немају разлога неосновано да терете окривљеног већ су искрено испричали оно шта се сећају. У склопу напред наведених исказа сведока суд је ценио и одбрану окривљеног који наводи да након што су га довели кући, а након што је сазнао за убиство брата, да док је био пред кућом видео је да неко иде улицом одоздо и да је то могао да буде само Асим, и да не зна како је пушка опалила и шта се даље дешавало.

Критичном приликом Каваз Мухамед задобио је тешку и по живот опасну телесну повреду у пределу леве руке, леве ноге и леве стране трбуха, са повредама трбушних органа, а смртни исход је спречен адекватним лечењем. Наведене чињенице суд је утврдио на основу потврде Босанско Крајишке бригаде Армије Босне и Херцеговине број 01-83/92 од 29.09.1992. године, као и на основу налаза и мишљења судског вештака др Бранимира Александрића и усменог изјашњења овог вештака са главног претреса, а који налаз је судски вештак дао на основу података и доказа у списима предмета па и напред наведене потврде БиХ, а који налаз и мишљење је суд у потпуности прихватио јер је исти дат у свему према правилима струке.

Дакле, на основу напред наведених исказа сведока Каваз Мухамеда, Срдић Бранка Каваз Ђамке и Хусић Мерзуле, делимично на основу одбране окривљеног као и потврде Босанско Крајишке бригаде Армије БиХ од 29.09.1992. године и налаза и мишљења судског вештака др Бранимира Александрића несумњиво је утврђено да је окривљени Милан Драгишић дана 20.09.1992. године након што је у Босански Петровац довежено измасакрирано и унакажено тело његовог брата Драгишић Драгана, наоружан аутоматском пушком у војној униформи најпре пуцао у свог првог комшију Каваз Асима, пре тога обраћајући му се речима „јебем ти турску мајку, јебем ти

муслиманску мајку, убићу вас свију“, а да је након тога на том истом месту у улици ЈНА насеље Гај након што је лишио живота Каваз Асима, а када је видео Асимовог сина Каваз Мухамеда у намери да лиши живота Каваз Мухамеда, у његовом правцу испалио више метака из аутоматске пушке и том приликом му нанео вишеструке повреде.

Да је окривљени пуцао у Лемеш Асмира суд је утврдио из исказа сведока Лемеш Асмира, Кеџман Анке, Хујић Јелке, које је ценио како појединачно тако и у њиховој међусобној вези те је исте прихватио у делу које се односи на рањавање Лемеш Асира као истините, животне, уверљиве и међусобно сагласне.

Наиме, сведок оштећени Лемеш Асмир у свом исказу је навео да се критичног дана, односно 20.09.1992.године налазио у кући свог комшије и пријатеља Половина Драгана, да се зачула јака пуцњава због чега су они изашли на терасу да погледају шта се дешава и да су видели мајку Милана Драгишића, Босу, како трчи и говори да јој је погинуо „Дадо“, те да се поново зачула пуцњава, због чега су се они повукли унутра, као и да му је тада Половина Драган рекао да бежи, јер је пуцњава „настала“. Он је изашао напоље из куће Половина Драгана, кренуо ка путу, а онда се сетио да ће вероватно туда наићи неко, па се вратио кроз гаражу Половина Драгана и прескочио две ограде, када је поново зачуо јаку пуцњаву. У том тренутку угледао је Милана Драгишића који је проваљивао капију на затвореној огради. Он је пао на земљу и чекао пар секунди, а затим је кренуо великом брзином у правцу куће Јеле Хујић. Када је дошао до куће Јеле Хујић изгубио је сву снагу, тако да су га они примили и однели на таван где су га сакрили, а критичном приликом када је видео Милана Драгишића, Милан Драгишић је у рукама држао аутомат.

Сведок Хујић Јелка је навела да она је критичног дана око 14 часова када се налазила зачула прву рафалну паљбу из аутоматског наоружања. Та пуцњава је трајала кратко да би одмах након ње зачула и другу рафалну пуцњаву из аутоматског оружја из дела улице Гај, где су се налазиле куће Половина Босе, Лемеш Асмира и Хујић Шахира. Након пар минута пошто је чула другу пуцњаву видела је да према њеној кући трчи Лемеш Асмир. Када је дошао до њене куће Лемеш им је испричао да је на њега из аутоматског наоружања пуцао Драгишић Милан звани „Буроња“ и то у тренутку док се провлачио испод жичане ограде која је делила дворишта куће Половине Босе и куће неког војног лица. Лемешу су њен муж и син помогли да дође до њихове куће јер је био блед, уплашен и исцрпљен. Лемеша су одвели на таван куће, где су се сва тројица сакрила.

Сведок Кеџман Анка објаснила је да се она критичног дана налазила на улазним вратима када је чула рафал испален из аутоматског наоружања те да у том тренутку није знала, већ је касније сазнала да је Драгишић Милан убио Каваз Асима и ранио Каваз Мухамеда. Након неких пет минута је видела и како према граду одлазе Драгишић Милан и његов брат Драгишић Милорад који су били обучени у војне униформе и били наоружани пушкама. Они су отишли до куће њене комшинице Диле Башић, а чула је оптуженог да виче „ђе сте турци, јебем вам мајку, мој брат је мртав“. Такође је видела да је оптужени када је стигао до кућа Половине Славка и Радак Душана испалио један краћи рафал у том правцу. Касније је чула да је тада окривљени

пуцао на Лемеш Асмира, а када је оптужени пуцао његов брат Милорад га још увек није стигао. Након тога окривљени и његов брат су наставили према граду.

Ценећи исказ сведока Лемеш Асмира да је окривљени Милан Драгишић пуцао у његовом правцу у тренутку када је он прескакао ограду код куће Половина Драгана, сведока Кеџман Анке да је видела да када је оптужени стигао до кућа Половине Славка и Радак Душана, да је испалио један краћи рафал у том правцу, сведока Хујић Јелке да је зачула рафалну пуцњаву из аутоматског наоружања из дела улице Гај где се налазе куће Половина Босе, Лемеш Асмира и Хујић Шахира и да је након тога видела како према њеној кући трчи Лемеш Асмир који им је испричао да је на њега са пута између куће Половине Босе и куће неког војног лица из аутоматског наоружања пуцао Драгишић Милан, а који искази су у битним чињеницама међусобно сагласни, суд налази да је несумњиво утврђено да је окривљени Драгишић Милан, након што је лишио живота Каваз Асима и покушао да лиши живота Каваз Мухамеда, наставио да се креће низ улицу ЈНА кроз насеље Гај и да је, када је пролазио поред куће Половина Славка и Радак Душана, уочио Лемеш Асмира који се провлачио кроз ограду која је раздвајала дворишта ових лица, у истог испалио више метака из аутоматске пушке, у намери да га лиши живота, али да је Лемеш Асмир успео неповређен да побегне.

Приликом оцене исказа сведока оштећеног Лемеш Асмира суд је имао у виду да је приликом обављеног суочења сведока оштећеног Лемеш Асмира са окривљеним Миланом Драгишићем сведок оставио утисак на суд да непристрасно и искрено износи чињенице које су му непосредно познате у вези критичног догађаја.

Ценећи исказе сведока Душка Карановића, Тубић Жељка, Милорада Радошевића, Јеле Драгишић, Дрене Латинковић, Бранкице Драгишић, Милорада Драгишића, Ненада Драгишића, а које исказе је суд прихватио као сагласне у погледу одлучних чињеница, при чему сведоци говоре о својим сазнањима о догађајима који су претходили убиству Каваз Асима и шта се догодило након рањавања Лемеш Асмира, а у склопу ових исказа је ценио одбрану окривљеног Милана Драгишића, те је исту у том делу прихватио, суд је несумњиво утврдио да је сведок Драгишић Ненад, а након што је камион са изгинулим војницима стигао у Петровац, и након што је окривљени Драгишић Милан видео тело свог брата, послао двојицу војника-Топаловић Жељка и Адамовић Драгана да одвезу окривљеног до куће (одбрана окривљеног, искази сведока Драгишић Ненада, Милорада Радошевића, Драгишић Милорада, као и сведока Јеле Драгишић која наводи да су окривљеног довела два човека које она не познаје), да је окривљени саопштио укућанима да је Драгишић Драган „Дадо“ погинуо и да је том приликом био у лошем стању (искази сведока Јеле Драгишић и Бранкице Драгишић), да је у неком тренутку Милан Драгишић кренуо из куће према граду, а за њим је како би га вратио кренуо његов рођени брат Милорад Драгишић (искази сведока Јеле Драгишић, Драгишић Бранкице, Драгишић Милорада, Драгишић Ненада), да када је чуо за дешавања да је Драгишић Ненад са још двојицом војника кренуо да заустави окривљеног (искази сведока Драгишић Ненада и Драгишић Милорада) да су окривљеног Милана Драгишића стигли на неких 150 до 200 метара удаљенности од њихове куће према граду, и да су тада успели да од окривљеног узму пушку, ставе га у возило и повезу према кући (искази сведока Ненада Драгишића и Милорада Драгишића), да су окривљеног кући вратили Ненад Драгишић и Милорад Драгишић (искази сведока Милорада Драгишића, Ненада Драгишића, Дрене Латинковић и Драгишић Бранкице) и да након тога окривљени кућу више није напуштао (искази сведока Душка Карановића

и Тубић Жељка који наводе да када су дошли да изјаве саучешће да је окривљени био у кући, као и искази сведока Јеле Драгишић, Дрене Латиновић, Бранкице Драгишић, Милорада Драгишића и Ненада Драгишића).

Суд је овом приликом имао у виду исказ сведока Велага Мирка који једини наводи да се убиство Каваз Асима десило пре него што је у Босански Петровац стигао камион са мртвим војницима међутим суд у том делу није поклатио веру имајући у виду да из исказа свих испитаних сведока на ту околност произилази да је окривљени радњу извршења предузео након што су мртви војници (међу којима и његов брат Дадо) били довежени у Босански Петровац, а како му је то оптужницом и стављено на терет.

Све напред наведене доказе суд је ценио појединачно и у њиховој међусобној вези па им је поклатио веру као јасним, детаљним и међусобно сагласним у битним и одлучним чињеницама, при чему је приликом оцене исказа горе наведених сведока, имао у виду да је кривично дело које је предмет овог поступка учињено пре 27 година, да су сведоци често и по неколико пута испитивани у току свих ових година те је немогуће очекивати да се о свим појединостима догађаја и хронологије изјашњавају на потпуно сагласан начин. По мишљењу суда, управо би у великој мери сагласни искази упућивали на чињеницу да су сведоци усаглашавали исказе за потребе поступка, да су припремани. Протек времена о догађају јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича, са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, посебно они детаљи који ни по чему нису карактеристични, да би их сведоци памтили толики дуги временски период, али што не значи да је услед тога **нужно обеснажено њихово сведочење** о главним и одлучним **чињеницама**, да не говоре истину, а ситне неподударности обавезно **цео исказ** чинити непоузданим. Суд је стога посветио посебну пажњу анализи исказа сведока недозволивши да се уколико се појави сумња у веродостојност и поузданост исказа сведока, то тумачи на штету окривљеног.

Наиме, ценећи исказе сведока, те на основу утисака који су они непосредно оставили на суд могу се уочити разлике у исказима између појединих сведока па и у самим њиховим исказима. Суд је у неколико случајева приликом испитивања сведока покушао да предочавањем исказа једног сведока другоме, као и одбрану окривљеног, па и предочавањем њихових сопствених исказа који су дати у различитим интервалима (први искази су поједини сведоци дали још 2001. године, дакле пре више од 17 година), отклоне одређене противуречности у њиховим исказима.

У вези са наводима оптужнице да је окривљени након што је пуцао у Лемеш Амира наставио да се креће улицом ЈНА у правцу центра Босанског Петровца, и да када је дошао до куће Хујић Шаћира, када му се Хујић Шаћир са улазних врата обратио речима „шта је било, да није неко упао у Петровац“, због пуцњаве која се претходно чула из правца куће окривљеног, окривљени одговорио „шта ме питаш мене је брат погинуо, а ти питаш шта је било“, псујући му мајку, а након што је Шаћир кренуо у кућу, затворио врата, окривљени је у намери да га лиши живота у правцу истог испалио више метака из аутоматске пушке, којом приликом је Хујић Шаћир

задобио повреде у пределу десне руке, суд је посебно ценио исказе сведока Хујић Васве, Федхије Куртовић, Субхије Гутлић које су се критичном приликом налазиле у кући Хујић Шаћира.

Сведок Хујић Васва говори како је критичном приликом видела „Буроњу“ и „Бекрију“ (окривљеног Милана Драгишића и његовог брата сведока Милорада Драгишића) како иду улицом носећи пушке, што је рекла осталима у кући, након чега је њен муж Хујић Шаћир рекао да иде напоље да види шта се дешава. Шаћир је отишао до улазних врата, отворио их и питао „Буроњу“ и „Бекрију“ шта је било, на шта му је „Буроња“ (окривљени Милан Драгишић), оснопао мајку и рекао шта има да га пита шта се дешава, као да не зна да му је погинуо брат, и репетирао је пушку. Док је Шаћир улазио у кућу и затварао врата, окривљеном је његов брат Милорад Драгишић говорио да не пуца у Шаћира, па је окривљени пуцао тек када је Шаћир затворио врата од куће, односно када се већ налазио унутар куће, тако да су меци испаљени не у Шаћира већ у њихову кућу. Том приликом је Шаћиру десна рука окрзнута.

Сведок Федхија Куртовић је навела да након што је сведок Хујић Васва видела како Милан Драгишић иде и пуца, да је Шаћир Хујић рекао да ће да изађе да види зашто пуца, и да није неко ушао у Петровац. Шаћир је изашао на врата и у том тренутку „Буроња“ је репетирао и пуцао на врата при том псујући. За Миланом Драгишићем трчао је његов брат „Бекрија“ (сведок Милорад Драгишић) и молио га да не пуца на кућу. Окривљени је пуцајући погодио ВЦ шољу и разнео је. Када се пуцњава смирила у кућу је ушао Шаћир сав крвав, а на питање да ли је рањен одговорио је да је то од стакла и да због „Бекрије“ и „Буроња“ није пуцао на њега.

Сведок Субхија Гутлић је навела да је критичном приликом јер се напољу чула трка и журба, Хујић Шаћир кренуо да види шта се дешава, те да када је Шаћир дошао до улазних врата рекао „комшо шта то би“, на шта му је окривљени одговорио „сад ћу ти ја показати мајку балијску“. Зачуо се рафал због чега се она савила. Окривљени је испуцао рафал и са својим братом продужио даље, а после извесног времена у кућу је ушао Шаћир окрзнуте руке.

Ценећи исказе наведених сведока сваки појединачно и у њиховој међусобној вези, суд је нашао да је несумњиво утврђено да је окривљени Милан Драгишић дошао до куће Хујић Шаћира, да је Хујић Шаћир изашао на врата куће и питао окривљеног шта је било, да је окривљени одговорио речима шта га пита, као да не зна да му је брат погинуо; да је том приликом окривљени оснопао; да је „Бекрија“ (сведок Милорад Драгишић) све време окривљеном причао да не пуца на Шаћира, те да је окривљени пуцао ка кући, као и да је том приликом Шаћир задобио повреде, односно да му је рука окрзнута.

Међутим, суд налази да се из исказа наведених сведока на несумњив начин не може се утврдити да је окривљени уопште пуцао на оштећеног Шаћира, а у намери да га лиши живота, нити да је Хујић Шаћир задобио повреду од метка који је испаљен у њега (сведок Хујић Васва каже да је окривљени испуцао метке у кућу; сведок Федхија Куртовић наводи да када се Шаћир вратио да је рекао да је задобио повреде од стакла, а сведок Субхија Гутлић наводи да се Шаћир вратио окрзнуте руке), при чему оштећени Хујић Шаћир због задобијене повреде није ишао код лекара нити има потврду о рањавању а како то наводи сведок Хујић Васва.

Имајући у виду да је према наводима оптужнице окривљени пуцао у Хујић Шахира када је овај кренуо у кући затварајући врата те да се из исказа сведока не може поуздано утврдити у ком тренутку је Хујић Шахир задобио повреду суд налази да сама чињеница да је окривљени пуцао ка кући Хујић Шахира, не значи да је окривљени имао намеру да лиши живота Хујић Шахира, јер да је заиста имао намеру да лиши живота оштећеног Хујић Шахира могао је да покуша уђе у кућу за оштећеним и доврши дело које је према наводима оптужнице покушао, а што није учинио.

Најдетаљнији и најпрецизнији исказ у погледу критичног догађаја је дала сведок Федхија Куртовић која је детаљно описала догађај наводећи да је окривљени након што му је брат Милорад Драгишић рекао да не пуца, циљао у другом правцу, („циљао у леву страну“), погодио ВЦ шољу као и крило врата те је стакло од тих врата повредило Шахира, а како им је то Шахир сам објаснио, те да окривљени није пуцао у њега, при чему ни остали сведоци овог догађаја Хујић Васва и Субхија Гутлић не потврђују чињеницу да је окривљени пуцао у Шахира.

Суд је исказе сведока Хујић Васве, Федхије Куртовић, Субхије Гутлић прихватио у погледу објективних чињеница о којима сведоче, а из којих не произилази намера окривљеног да оштећеног Хујић Шахира лиши живота.

Имајући у виду напред наведено суд налази да није доказано да је окривљени критичном приликом имао намеру да лиши живота Хујић Шахира, те да није предузео ову радњу извршења кривичног дела која му се ставља на терет.

Оптужницом се окривљеном ставља на терет и да је дана 20.09.1992.године у поподневним сатима путничким возилом са још једним лицем дошао до дворишта старог хотела „Грмеч“, где су циркуларом секли дрва Терзић Сафет и Зајкић Елдин и да је у њих у намери да их лиши живота испалио више метака из аутоматске пушке, при чему је Терзић Сафет преминуо на лицу места, а Зајкић Елдин убрзо након тога.

У вези ових навода оптужнице суд је посебно ценио исказе сведока Зајкић Исмета, Феризовић Рамизе, Хоџић Омера и Балић Ибрахима.

Сведок Зајкић Исмет наводи да је од Спахић Ахмета чуо да је Милан Драгишић убио Зајкић Елдина и Терзић Сафета.

Сведок Феризовић Рамиза наводи да је критичног дана видела Терзић Сафета како у дворишту старог хотела цепа дрва; да је видела како из правца општине долази аутомобил зеленкасте боје, стаје на улазу у двориште старог хотела и „Буроњу“ (окривљеног Милана Драгишића) како пуца кроз прозор врата са десне стране аутомобила и да је у возилу са Миланом Драгишићем у том тренутку био још неко.

Сведок Хоџић Омер наводи да се критичног дана налазио преко пута дворишта старог хотела у ком је видео Терзић Сафета и Зајкић Елдина како секу дрва; да је у неком тренутку зачуо звук мотора аута и шкрипу кочница; да је подигао поглед и видео како се зауставио црни „Голф 1“ без регистарских ознака које је возио Милан Драгишић, а на месту сувозача седео „Кића-Рамбо“, да када се возило зауставило да је из возила изашао Милан Драгишић у рукама држећи аутоматску пушку, да ту пушку

подиже и испалио је рафал у правцу Зајкића и Терзића, као и да је један рафал испалио „Рамбо“ не излазећи из кола.

Сведок Балић Ибрахим наводи да је критичном приликом седео у кафићу „Енигма“ преко пута старог хотела и да је на неких 50 до 60 метара у неком тренутку приметио Милана Драгишића како стоји испред кафића који се налазио одмах преко пута улаза у круг старог хотела; да је окривљени био у маскирној униформи и да је у рукама држао митраљез М-84, са зеленим металним spremником за метке, окренут лицем према дворишту старог хотела; да је окривљени том приликом био сам и митраљез држао на готовс, те да је касније чуо да је окривљени убио Терзић Сафета и Зајкић Елдина. Износио свој исказ пред овлашћеним слу̀ужбеним лицима Полицијске станице Босански Петровац 18.01.2012. године навео је видео како је окривљени рафално пуцао у правцу дворишта старог хотела док је на главном претресу изјавио да није чуо пуцње, да ли је евентуално пуцано он то не зна, није видео окривљеног да пуца, а када је Драгишића видео није га повезивао са убиством Зајкића и Терзића.

Ценећи ове исказе, како је појединачно и у њиховој међусобној вези, суд налази да претходно постојећа сумња није довела до степена извесности, да би се могао извући закључак да је окривљени Драгишић предузео наведену радњу која му је оптужницом стављена на терет. Суд наведеним исказима није поклатио веру, из разлога што је исте оценио као међусобно противуречне и противуречне другим изведеним доказима, односно оценио их је као сувише контрадикторне у битним и одлучним чињеницама, при чему су појединачно сигурни да се догађај одиграо онако како описују. Наиме, по оцени суда из исказа наведених сведока се најпре не може несумњиво утврдити којим возилом је окривљени дошао до места где су се налазили Терзић Сафет и Зајкић Елдин и ко је исто возио (сведок Феризовић Рамиза тврди да се ради о возилу зеленкасте боје, сведок Хоџић Омер тврди да је окривљени возио возило црне боје марке „Голф“, док сведок Балић Ибрахим уопште не помиње возило). Такође из исказа наведених сведока се на несумњив начин не може утврдити ни чињеница да ли је окривљени том приликом дошао сам или још са неким лицем до хотела Грмеч, јер сведоци Феризовић Рамиза и Хоџић Омер тврде да је био са још једним лицем, за кога сведок Хоџић каже да се то лице зове „Кића-Рамбо“, док је сведок Балић Ибрахим тврдио да је седео у кафићу „Енигма“ преко пута старог хотела и да је на неких 50 до 60 метара, и видео окривљеног самог како стоји са аутоматском пушком. Надакле, на несумњив начин се не може утврдити ни на који начин су Терзић Сафета и Зајкић Елдин лишени живота као и ко их је лишио живота (да ли окривљени Милан Драгишић или лице под надимком „Рамбо“), будући да сведок Феризовић Рамиза тврди да је окривљени пуцао кроз прозор врата аутомобила са десне стране при чему је она била удаљена пет до шест метара и „све је добро видела“, док је сведок Хоџић Омер тврдио да је окривљени изашао из возила са места возача и испалио рафале из аутоматске пушке у правцу Зајкића и Терзића, а да је „Рамбо“ из возила испалио један рафал, те да је сто посто сигуран да су пуцали окривљени и „Рамбо“. Дакле наведени сведоци који по сопственом казивању очевици критичног догађаја, наведени догађај описују са превише контрадикторности.

Суд је посебно ценио да је сведок Феризовић Рамиза преминула, а да је сведок Хоџић Омер недоступан суду, па нису могли бити испитани на главном претресу и самим тим изложени контрадикторном поступку и унакрсном испитивању, због чега суд није био у могућности да их испита на одређене околности, а нарочито у погледу несагласности њихових међусобних исказа.

Како по оцени суда суду нису пружени други докази да је окривљени из аутоматске пушке пуцао на сада покојне Терзић Сафета и Зајкић Елдина осим исказа сведока Феризовић Рамизе и Хоџић Омера који су по сопственом казивању били очевици овог догађаја, а који искази су били само подлога за одређени степен сумње у наведеном правцу, али та сумња као што је наведено није доведена до степена извесности, у коју суд мора бити уверен, те потврдила навод оптужења да је окривљени Драгишић предузео и наведену радњу која му је стављена на терет оптужним актом, па је суд у односу на њега у овом случају сматрао да треба применити принцип „in dubio pro reo“ (у случају сумње повољније по окривљеног – члан 16 став 5 ЗКП), закључивши да исту није предузео.

Суд је приликом доношења одлуке имао у виду и да су се сведоци Кеџман Анка, Бањац Лука, Велага Мирко, Башић Фадила, Клепић Стево, Хујић Јелке, Хујић Васве, Субхије Гутлић, Зајкић Исмета, Роквић Предрага изјаснили како су они чули да је Милан Драгишић убио Терзић Сафета и Зајкић Елдина, да се то причало по Петровцу али налази да су посредна сазнања која сведоци имају непоуздана за утврђивање кривичне одговорности, а нарочито што су и сама та посредна сазнања међусобно контрадикторна (нпр. сведок Роквић Предраг је чуо да је у Терзића и Зајкића пуцао окривљени док сведок Хусић Мерзула је чула да су Терзића и Зајкића убили окривљени и „Рамбо“).

Према наводима заступника оптужбе у завршној речи, да у Босанском Петровцу, у том тренутку није било оружаних сукоба, већ да је једина употреба оружја била из оружја Милана Драгишића, а што не произилази из изведених доказа нарочито исказа сведока Башић Едина који је између осталог изјавио да се тих дана свакодневно пуцало по Босанском Петровцу.

При томе суд је имао у виду и да из исказа сведока Башић Фадиле и Хусић Мерзуле произилази да се и након критичног догађаја стално пуцало по Босанском Петровцу и да су се дешавала убиства.

На основу свих изведених доказа суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени дана 20.09.1992. године у поподневним сатима а након што је у Босански Петровац довежено тело његовог брата који је погинуо на ратишту код Бихаћа, у Босанском Петровцу, Република Босна и Херцеговина, тада у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), као припадник војске Републике Српске, Војне поште 7463 Петровац, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који се тада одвијао на простору Босне и Херцеговине између организованих оружаних снага Војске Републике Српске, с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, с друге стране садржана у члану 3 став 1 тачка 1а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члану 13 став 2 у вези са чланом 4 став 2 тачка а) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), извршио убиство цивилног лица Каваз Асима и покушао да лиши живота цивилна лица Каваз Мухамеда и Лемеш Амира који нису учествовали у непријатељствима, у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на верској или етничкој припадности, на тај начин што је наоружан аутоматском пушком у војној униформи

најпре видевши на путу испред своје куће првог комшију Каваз Асима, обратио се истом речима „јебем ти Турску мајку, јебем ти муслиманску мајку, убит ћу вас свију“ и у намери да га лиши живота из аутоматске пушке испалио више метака у Каваз Асима, којом приликом је Каваз Асим задобио повреде и то вишеструке преломе VII и VIII левог ребра у њиховом предњем делу, вишеструки прелом десне рамене кости у њеном средњем делу те је услед искрвављења из прострелине леве половине грудног коша и левог плућног крила и из раскиданих крвних судова око вишеструко преломљене десне рамене кости преминуо на лицу места, да би потом угледавши у близини сина Каваз асима- Каваз Мухамеда кренуо према њему те да када се Мухамед окренуо и кренуо да бежи у правцу Каваз Мухамеда у намери да га лиши живота испалио више метака из аутоматске пушке у правцу Каваз Мухамеда, наневши му том приликом вишеструке повреде у пределу леве руке, леве ноге и леве стране трбуха са повредама трбушних органа, да би тако рањен спас нашао бежећи кроз своје двориште да би након тога тако наоружан и у војној униформи кренуо низ улицу ЈНА, кроз насеље Гај у правцу центра Босанског Петровца, где је пролазећи поред кућа Половина Славка и Радак Душана када је уочио Лемеш Амира који се провлачио кроз ограду која је делила двориште наведених лица, у намери да истог лиши живота у правцу истог испалио више метака из аутоматске пушке, којом приликом је Лемеш Амир успео неповређен да побегне.

Наведене радње окривљени је предузео у стању битно смањене урачуљивости јер се услед слома његових одбрамбених психолошких механизма који је последица неочекиваног суочавања са сликом унакаженог и мртвог брата за ког је био посебно емотивно везан и осећања ужаса и емотивног бола налазио у стању привремене душевне поремећености када су његове способности схватања значаја дела и могућности управљања поступцима биле битно смањене. Наведене чињенице суд је утврдио на основу налаза и мишљења ~~комисије судских~~ вештака Бранка Мандића и Ане Најман који је прихватио као дат објективно, стручно и све у свему према правилима струке и који је у потпуности сагласан са исказима сведока Душка Карановића, Тубић Жељка, Милорада Радошевића, Јеле Драгишић, Латинић Дрене, Драгишић Бранкице, Милорада Драгишића, Ненада Драгишића, који су сведочили на околност психичког стања окривљеног након што је сазнао за убиство свог брата изјављујући да је «пуако кроз», да је плакао, запомагао, био у неописивом стању, деловао изгубљено, да није био у стању да прича, да су окривљеног у кући чували како не би изашао и «направио нешто». Суд је имао у виду да је чак и сведок оштећени Каваз Мухамед дајући свој исказ пред Кантоналним судом у Бихаћу изјавио да је критичном приликом окривљени изгледао «мало погубљено», док на главном претресу изјављује да окривљени био «љут, да трчи, псује и пуца» и «тако му је деловало или је имао већи страх него он (сведок Каваз Мухамед).

У вези кривичних радњи које се окривљеном стављају на терет оптужницом Тужилаштва за ратне злочине и то покушај убиства Хујић Шаћира и убиство Терзић Сафета и Зајкић Елдина како суд налази да исте нису потврђене изведеним доказима то је суд из изреке пресуде изоставио радње за које налази да нису доказане, при чему је у потпуности решен предмет оптужбе, а радње окривљеног само конкретизоване, при чему суд није повредио идентитет оптужбе и пресуде.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а ценећи психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, суд је закључио да је окривљени био свестан свог дела, те да је хтео његово извршење, то јест био је свестан да на наведен

начин лишава живота једног цивила и покушава да лиши живота још два цивила, који нису учествовали у непријатељствима, те је поступио у тој намери, из чега произилази да је кривично дело извршио са директним умишљајем као обликом виности, при чему окривљени не мора бити свестан да својим поступцима крши правила међународног права, с обзиром на то да повреда међународног права у опису предметног кривичног дела представља објективни услов за постојање инкриминације.

Подводећи утврђено чињенично стање, као и психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу под правну норму, односно вршећи правну квалификацију, суд је закључио да се у радњама окривљеног стичу сва субјективна и објективна обележја извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), јер се ради о најблажем закону који се у конкретном случају мора применити, па како нису постојале околности које би искључиле његову кривичну одговорност, суд га је огласио кривим.

Кривично дело из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) врши онај ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације органа, ~~напошење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља;~~ расељавање или пресељавање или ~~присилно однародњавање или~~ превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на правилно и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, ~~пљачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама,~~ узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дела.

Под ратним злочином подразумевају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је пре свега Женевским конвенцијама од 12.08.1949. године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша ФНРЈ је 1950. године ратификовала све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција као и Допунских протокола, инкорпориране су у домаће законодавство.

Да би се радило о кривичном делу ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), а не о неком другом кривичном делу из ове главе кривичног закона, неопходно је да је у време и у месту извршења дела постојало стање рата или оружаног сукоба. У смислу одредаба међународног права сматра се да оружани сукоб постоји када се прибегава оружаном сили или постоји оружаном насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе. Неспорно је, како је већ наведено, да је на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, која је формалноправно критичном приликом још била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ) трајао немеђународни оружани сукоб, при чему се као званични податак о почетку оружаног сукоба у Босни и Херцеговини узима почетак априла 1992. године, те да се критични догађаји који је предмет оптужнице одиграо у време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, између припадника организованих оружаних снага Војске Републике Српске, с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, с друге стране при чему је окривљени био припадник Војске Републике Српске

Ценећи природу овог оружаног сукоба, који се водио између наоружаних формација на територији Босне и Херцеговине, по мишљењу суда, радило се о унутрашњем оружаном сукобу који је био довољног обима и интензитета да би се могла применити правила међународног ратног права садржана у члану 3 Женевске конвенције поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) који се односи и на сукобе који немају међународни карактер и који обавезује сваку од страна у сукобу, да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II). Члан 3 је заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив је на оружане сукобе уопште.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) подразумева да је учинилац предузео барем једну од инкриминисаних радњи које су постављење у закону алтернативно, а уперене су против добара заштићених одредбама међународног уговорног права, као и обичајним правом, односно против живота, телесног интегритета оштећених, слободе, имовине и других основних права грађана. Осим тога, неопходно је и да се предузетим радњама крше правила међународног права. У конкретном случају, суд је утврдио да је окривљени кршио одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција), и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08.06.1977. године (Протокол II).

Тако је одредбом члана 3 став 1 тачка 1а Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, предвиђено да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољније дискриминације

засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења (тачка а).

Чланом 13 став 2 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) предвиђено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом док је чланом 4 став 1 наведог Протокола предвиђено да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани; да ће она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације и да је забрањено наређивати да не сме бити преживелих док је ставим 2 а истог члана прописано да јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне.

На основу свега напред наведеног несумњиво је утврђено да је окривљени као припадник војске Републике Српске и то Војне поште 7463 Петровац извршио убиство једног цивила и покушао да изврши убиство два цивила који нису учествовали у непријатељствима, а који у смислу наведених одредаба имају статус заштићених лица предузео наведене радње које представљају ~~кршење~~ **кршење** правила међународног хуманитарног права.

Имајући у виду да је у конкретном случају покојни Каваз Асим, као и оштећени Каваз Мухамед и Лемеш Асмир били друге (Бошњачке) народности, потом околности под којима се критични догађај одиграо (да је окривљени псовао турску и муслиманску мајку претећи да ће све да их побије) за све предузете радње постојали су разлози етничке природе, који су управо у вези са оружаном сукобом који је у том периоду постојао на територији Републике Босне и Херцеговине, и у коме је окривљени Драгишић био припадник српске стране у сукобу. Евидентно је да је постојала корелација између предметног кривичног дела и оружаног сукоба.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције суд је ценио све околности из чл. 41 КЗ СРЈ које могу утицати да казна буде блажа или тежа, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његове породичне прилике - да је породичан човек, [REDACTED] је, његов ранији живот с обзиром да се ради о до сада неосуђиваном лицу, његово [REDACTED], док је као ~~отежавајућу околност ценио чињеницу да је окривљени осим што је лишио живота~~ покојног Каваз Асима покушао да лиши живота још два лица. Како је окривљени кривично дело учинио у стању битно смањено урачуњивости те како је чланом 12 став 2 КЗ СРЈ прописано да се учинилац који кривично дело изврши у стању битно смањене урачуњивости може блаже казнити те имајући у виду све олакшавајуће околности на страни окривљеног то је суд применом чл. 42 ст. 1 тач. 1 и чл. 43 ст. 1 тач. 1 КЗ СРЈ

окривљеном ублажио казну испод границе прописане законом и осудио га на казну затвора у трајању од 4 године налазећи да ће се изреченом казном затвора у трајању од 4 године у односу на окривљеног постићи сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да се на овакав начин изражава адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, јача морал и учвршћују обавезе поштовања закона.

На основу чл. 258 став 4 ЗКП суд је оштећену Хусић Мерзулу ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парнични поступак обзиром да подаци кривичног поступка нису пружали поуздан основ ни за делимично ни за потпуно пресуђење.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП суд је окривљеног Драгишић Милана ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка а имајући у виду лоше имовинске прилике оптуженог који надничу, нема редовне изворе прихода те би по налажењу суда обавезивањем оптуженог на плаћање трошкова кривичног поступка могло бити доведено у питање издржавање окривљеног као и лица која је дужан да издржава.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења делимично изменио чињеничне наводе оптужнице тако што је прецизирао повреде које су критичном приликом задобили Каваз Асим и Каваз Мухамед, а све имајући у виду налаз и мишљење судског вештака др. Бранимира Александрића који је наведене повреде детаљно описао при чему је суд водио рачуна да се креће у границама оптужног акта и да не прекорачи оптужбу.

Приликом доношења овакве одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака, али је с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда, закључио да исти нису од битног утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривично-правној ствари.

Записничар
Наташа Арсић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, Апелационом суду у Београду, а преко овога суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Владимир Дурић

